

NGENÆ

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

16. beretning 2007

07

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

16. beretning 2007

Flygtningenævnet
Formandskabet 16. beretning 2007
Udgivet af Flygtningenævnet august 2008

Omslag og design:
Schultz Grafisk

Repro og tryk:
Schultz Grafisk

Trykt udgave:
ISBN nr. 87-91763-13-4
EAN 97 88 791763 137

Elektronisk udgave:
ISBN nr. 87-91763-14-2
EAN 97 88 791763 144

Pris: 150 kr.
Oplag: 1.300

Publikationen kan bestilles hos
Schultz Distribution
Telefon 43 63 23 00
www.schultz.dk
E-mail schultz@schultz-grafisk.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig på
internettet på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fl.n.dk)

København 2008

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 16. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2007 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis. Herudover er der, som i de foregående beretninger, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

En væsentlig del af Flygtningenævnets arbejde har i beretningsperioden drejet sig om behandlingen af et større antal sager vedrørende statsborgere fra Irak. Nævnet har i perioden januar 2007 til juni 2008 truffet afgørelse i 110 spontansager vedrørende irakiske statsborgere, heraf 33 sager, der er genoptaget til behandling på nævn med personligt fremmøde. I 35 % af sagerne har nævnet omgjort Udlændingesservices afgørelse. I de 47 sager, der vedrører personer fra det centrale og sydlige Irak, har nævnet i 51 % af sagerne omgjort Udlændingesservices afgørelse.

Flygtningenævnet har i perioden fra februar 2007 til juni 2008 fra Dansk Flygtningehjælp modtaget 207 anmodninger om genoptagelse af sager vedrørende irakiske statsborgere, der tidligere i Flygtningenævnet har fået afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. På tidspunktet for beretningens udgivelse har Flygtningenævnet genoptaget behandlingen af 55 sager og truffet afgørelse i 36 af de 55 sager. I 28 af de 36 genoptagne sager har nævnet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, heraf er 19 opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus). I 108 sager har nævnet meddelt afslag på genoptagelse. Ved udgangen af juni 2008 afventede 22 ud af de 207 sager nævnets stillingtagen til spørgsmålet om genoptagelse.

Flygtningenævnet har i 2007 lanceret en ny hjemmeside med nyt design, en mere overskuelig opbygning og forbedrede søgemuligheder. Et af hovedformålene med den nye hjemmeside er at bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde, både ved at sikre let adgang til information om nævnets arbejde og ved at styrke nævnets egen kommunikation udadtil. Et helt centralt element ved hjemmesiden er de forbedrede muligheder for at foretage søgninger i nævnets baggrundsmateriale og praksis, både i de enkelte dokumenter og på tværs af dokumenterne efter bestemte emner. I 2007 er omkring 50 % af nævnets afgørelser offentliggjort på hjemmesiden i anonymiseret form. Herudover er hovedparten af nævnets baggrundsmateriale tilgængeligt på

hjemmesiden, og materialet bliver løbende opdateret. På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere nyheder om nævnets arbejde samt statistik over afgjorte og verserende sager og over nævnets sagsbehandlingstider.

København, juni 2007

Bent Ove Jespersen

Indholdsfortegnelse for 16. beretning 2007

Forord	3
Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold	12
1.1 Flygtningenævnets kompetence	12
1.2 Flygtningenævnets uafhængighed	12
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8	14
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden	14
1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	17
1.6 Formandskabet	18
1.7 Koordinationsudvalget	19
1.8 Flygtningenævnets sekretariat	19
1.9 Flygtningenævnets hjemmeside	20
1.10 Flygtningenævnets resultatkontrakt	22
1.10.1 Nævnets målopfyldelse for 2007	22
1.10.2 Nævnets målsætninger for 2008	22
Kapitel 2 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde	24
2.1 Indledning	24
2.2 EU-asylgruppen	25
2.3 EURASIL	25
2.4 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)	28
2.5 International Association of Refugee Law Judges (IARLJ)	29
2.6 Den Svenske Afghanistankomité	29
2.7 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat	30
Kapitel 3 Grundlaget for og behandlingen af asylsager	32
3.1 Udlændingelovens § 7	32
3.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)	32
3.1.1.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1	33
3.1.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	37
3.1.2.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	38
3.1.2.2 Betydningen af generelt vanskelige forhold	41
3.1.2.3 Betydningen af helbredsmæssige forhold	44
3.1.2.4 Betydningen af tortur	45

3.2	Sager, der af Udlændingesservice er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	48
3.3	Sagens behandling	53
3.3.1	Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter	53
3.3.2	Mundtlig behandling	54
3.3.3	Skriftlig behandling	56
3.3.4	Bevisvurderingen	56
3.3.5	Flygtningenævnets afgørelse	61
3.4	Aktindsigt og offentlighed	62
3.5	Udsendelse	63
3.5.1.	Udrejsefrister	63
3.5.2	Betingelser for tvangsmæssig udsendelse	65
3.6	Udeblivelse	66
3.7	Sager afsluttet uden en afgørelse	66
3.7.1	Udeblevne	66
3.7.2	Frafald	67
3.7.3	Hjemvisning	67
3.7.3	Udsættelse	70
3.8	Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager	70
3.8.1	Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer	70
3.8.2	Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes	71
3.8.2.1	Retsgrundlaget	71
3.8.2.2	Anvendelse af substitution i genoptagelsessager	73
3.8.3	Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4.	74
3.9	Tolkning	74
3.9.1.	Sag vedrørende tolkeydelser	75
3.10	Hastesager	76
3.11	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	77
3.11.1	Genoptagelse	77
3.11.2	Domstolsprøvelse	80
3.11.2.1	Lovgrundlaget	80
3.11.2.2	Domspraksis	81
3.11.3	Folketingets Ombudsmand	84
3.12	Generelle baggrundsoplysninger	85
3.12.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	85
3.12.2	Opdatering af nævnets baggrundsmateriale	86
3.13	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	88
3.13.1	Høringer	88

3.13.2	Ægthedsvurderinger	89
3.13.3	Kriminaltekniske erklæringer	90
Kapitel 4	Sager indbragt for internationale organisationer	91
4.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	91
4.2	FN's torturkomité	92
4.3	FN's Menneskerettighedskomité	94
4.3.1	Sager mod Danmark indbragt for FN's Menneskerettighedskomité	94
Kapitel 5	Udvalgte asylretlige problemstillinger	96
5.1	Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	96
5.2	Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)	100
5.3	Bortfald af opholdstilladelse	106
5.3.1	Eksempler på praksis vedrørende bortfald af opholdstilladelse	108
5.3.1.1	Klageren udrejst af Danmark som mindreårig	109
5.3.1.2	Klageren har taget frivilligt ophold i hjemlandet	113
5.3.1.3	Opnået beskyttelse i et tredjeland	115
5.4	Sur place	116
5.4.1	Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland	117
5.4.2	Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	119
5.4.3	Eksempler fra Flygtningenævnets praksis	120
5.4.3.1	Politiske eller religiøse aktiviteter	120
5.4.3.2	Andre aktiviteter	121
5.5	Konsekvensstatus	122
5.6	Dobbeltstraf	125
5.7	Kønsrelateret forfølgelse	127
5.7.1	Eksempler fra Flygtningenævnets praksis	128
5.7.1.1	Overgreb fra private	128
5.7.1.2	Ægteskab	129
5.7.1.3	Skilsmisse	131
5.7.1.4	Utroskab og førægteskabelige forhold	133
5.7.1.5	Overgreb fra myndighedernes side	134
5.8.	Menneskehandel	134
5.8.1.	Eksempler fra nævnets praksis	134
5.9	Agents of Persecution	137
5.10	Internt flugtalternativ - IFA	141

Kapitel 6	Betydningen af kriminelle forhold	145
6.1	Betydningen af kriminelle forhold	145
6.2	Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31	145
6.3	Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3	146
6.3.1	Eksempel fra Flygtningenævnets praksis vedrørende Flygtningekonventionens artikel 1 F, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3	147
6.3.2	Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager	150
6.3.2.1	Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager	150
6.3.2.2	Resultatet af SAIS's efterforskning	150
6.4	Betydningen af kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3	154
6.5	Udlændingelovens § 10, stk. 3	155
6.6	Udlændingelovens § 49 a	162
6.6.1	Flygtningekonventionens artikler 32 og 33	162
6.6.2	Udlændingelovens § 49 a, jf. § 31	163
6.6.3	Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 49 a	165
6.7	Udlændingelovens § 32 b og 49 b	169
6.8	Udlændingelovens § 45 b, jf. § 25	170
6.8.1	Udvisning	170
6.8.2	Inddragelse	172
6.8.3	Tavshedspligt – praksis	173
Kapitel 7	Irak	174
7.1	Forholdene i Irak	174
7.1.1	Det centrale og sydlige Irak	174
7.1.2	Det nordlige Irak	175
7.2	UNHCRs anbefalinger	176
7.2.1	Besøg af UNHCR	176
7.3	Behandlingen af spontansager	177
7.4	Behandlingen af genoptagelsesanmodninger	177
7.5	Eksempler fra nævnets praksis vedrørende Irak	179
7.5.1	Generelle forhold	179
7.5.2	Etniske forhold	182
7.5.3	Religiøse forhold	183

7.5.4	Tilknytning til det tidligere styre	185
7.5.5	Arbejdet for den amerikansk ledede koalition	185
7.5.6	Konsekvensstatus	187
7.5.7	Forholdene for kvinder	187
7.5.8	Tredjemandsforfølgelse af andre årsager	188
Kapitel 8	Praksis i spontansager opdelt efter ansøgenes nationalitet	190
8.1	Afghanistan	190
8.1.1	Politiske forhold	190
8.1.2	Familiemedlemmers politiske aktiviteter	190
8.1.3	Taleban	191
8.1.4	Generelle forhold for kvinder	191
8.1.5	Kønsrelateret forfølgelse	192
8.1.6	Konvertering	192
8.1.7	Tegningesagen	192
8.2	Armenien	193
8.3	Aserbajdsjan	194
8.4	Bangladesh	196
8.5	Belarus (Hviderusland)	198
8.6	Etiopien	198
8.7	Folkerepublikken Kina	200
8.8	Georgien	201
8.9	Indien	202
8.10	Iran	203
8.10.1	Politiske forhold	203
8.10.2	Religiøse forhold	205
8.10.3	Privatretlige forhold	205
8.10.4	Sur place	205
8.11	Kenya	205
8.12	Libanon	206
8.13	Liberia	207
8.14	Libyen	207
8.15	Nepal	207
8.16	Nigeria	209
8.17	Pakistan	210
8.18	Rusland	210
8.18.1	Tjetjenien konflikten	210
8.18.2	Etniske forhold	212
8.18.3	Seksuelle forhold	213

8.19	Serbien, Kosovo-provinsen	213
8.20	Somalia	213
8.21	Sri Lanka	214
8.22	Statsløse palæstinensere	217
8.22.1	Statsløse palæstinensere fra Libanon	217
8.22.2	Statsløse palæstinensere fra Syrien	218
8.23	Sudan	218
8.24	Syrien	218
8.25	Tunesien	219
8.26	Tyrkiet	219
Kapitel 9	Statistik	222
9.1	Nævnets afgørelser i 2007	222
9.2	Sagernes behandlingsform	223
9.3	Sager afsluttet uden en afgørelse	224
9.4	Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.	224
9.5	Afgørelsernes udfald i spontansager	226
9.6	Genoptagelsessager	228
9.7	Afgørelsernes udfald i bortfaldsager, inddragelses- og forlængelsessager og udsendelsessager	229
9.8	Sagsbehandlingstider	229
Bilag 1	Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	231
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	235
Bilag 3	Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1044 af 6. august 2007	237
Bilag 4	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 192 af 15. marts 2006 om forretningsorden for Flygtningenævnet	299

.....

Når der i beretningen henvises til tidligere beretninger, anvendes følgende betegnelser: 1. beretning (1. oktober 1983 – 31. marts 1987), 2. beretning (1. april 1987 – 31. marts 1989), 3. beretning (1. april 1989 – 31. december 1991), 4. beretning (1. januar 1992 – 30. juni 1995), 5. beretning (1. juli 1995 – 31. december 1996), 6. beretning (1. januar 1997 – 31. december 1997), 7. beretning (1. januar 1998 – 31. december 1998), 8. beretning (1. januar 1999 – 31. december 1999), 9. beretning (1. januar 2000 – 31. januar 2000), 10. beretning (1. januar 2001 – 31. december 2001), 11. beretning (1. januar 2002 – 31. december 2002), 12. beretning (1. januar 2003 – 31. december 2003), 13. beretning (1. januar 2004 – 31. december 2004) og 14. beretning (1. januar 2005 – 31. december 2005), 15. beretning (1. januar 2006 – 31. december 2006).

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingesservice i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser, hvor Udlændingesservice har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser, hvor Udlændingesservice har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 17 eller § 17 a.

Afgørelser, hvor Udlændingesservice har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Beslutninger om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Afgørelser, hvor Udlændingesservice har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingesservice har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

1.2 Flygtningenævnets uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstfor-

mand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets sekretariat, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6. Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Udlændingelovens regler om nævnsmedlemmers beskikkelse og fastsættelse af forretningsorden for Flygtningenævnet blev ændret i 2005, således at nævnets uafhængighed blev yderligere understreget. Ændringerne blev gennemført ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets uafhængighed.

Lovændringen indebar, at kompetencen til at beskikke formænd, næstformænd og andre nævnsmedlemmer med virkning fra den 1. juni 2005 blev overflyttet til Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets sekretariat. Integrationsministeren fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet eller integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Beskikkelsesperioden er højst fire år. Medlemmerne har ret til genbeskikkelse. Hvis et medlem anmoder om genbeskikkelse, vil medlemmet således blive genbeskikket. Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Som et resultat af lovændringen, fastsætter Flygtningenævnet nu selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 192 af 15. marts 2006 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 4 til beretningen.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises bl.a. til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405) og 2. december 2003 (UfR 2004.727) og senest af 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2), hvoraf fremgår, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til kapitel 3.10.2 om domstolsprøvelse.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført oven for beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode. Flygtningenævnets formandskab har med virkning fra den 1. oktober 2005 foretaget genbeskikkelse af de medlemmer, der ønskede det, for en ny fireårig periode.

Der er i 2007 beskikket 3 nye medlemmer, der er tjenstgørende i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2007 af 1 formand, 15 næstformænd og 37 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer B. O. Jespersen

Næstformænd:

Retspræsident Henrik Agersnap

Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Dommer Ingrid Drengsgaard

Dommer Hans Esdahl

Dommer Torkel Hagemann

Administrerende dommer Henrik Lind Jensen

Landsdommer Eivind Linde Jensen

Dommer Stig Kaas

Landsdommer Ulla Langholz

Landsdommer Elisabeth Mejnertz

Dommer Inger Birgitte Mikkelsen

Landsdommer Kurt Rasmussen

Landsdommer Lis Sejr

Landsdommer Ina Steincke

Landsdommer Bent Østerborg

Fratrådte:

Retspræsident Ida Heide-Jørgensen

Dommer Carsten Rasmussen

Medlemmer:

Tjenstgørende i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration:

Konstitueret kontorchef Hanne Stig Andersen

Fuldmægtig Jonas Gramkow Barlyng (Tjenestefri)

Specialkonsulent Helle Klostergaard Christensen

Fuldmægtig Jacob Peter Christensen (Tjenestefri)

Fuldmægtig Stine G. Hagen Christiansen

Chefkonsulent Jesper Gori

Kontorchef Vibeke Hauberg (Tjenestefri)

Fuldmægtig Helle Stigaard Jensen

Specialkonsulent Dorte Lohmann Kjærgaard

Kontorchef Michael Kjærgaard

Specialkonsulent Lisbeth A. Kunnerup

Kontorchef Henrik Larsen

Specialkonsulent Liz Nymann Lausten

Chefkonsulent Merete Milo

Fuldmægtig Birgitte Maare (Tjenestefri)
Chefkonsulent Hans Peitersen
Chefkonsulent Susanne Topgaard
Fuldmægtig Sara Viskum

Fratrådte:
Fuldmægtig Helene T. Olesen
Fuldmægtig Søren Schou Frandsen

Advokater:
Michael Abel
Klavs Brammer
Charlotte Cantor
Ulla Degnegaard
Lars Dinesen
Dorthe Horstmann
Birte Sloth Hviid
Elin Tjærby Kesting
Hans Kjellund
Hans Kjærgaard
Mette Lauritzen
Helle Lokdam
O. Nepper-Christensen
Helle Vibeke Paulsen
Bettina Normann Petersen
Elsebeth Rasmussen
Jørgen Schouby
Torben Winnerskjold

Fratrådte:
Chr. Krag
Erik Balle

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets sekretariat har i 2007 haft ca. 26 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2007 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Specialkonsulent Anne von der Recke
Specialkonsulent Anne-Lise Ulf Schilling (orlov)
Specialkonsulent Helle Ankersen (orlov)

Fuldmægtige:

Carlo Andersen
Janus Andersen
Kristine Berg
Anne Marie Wegersleff Hansen
Rikke Karlsson
Cecilie Kruse
Nicolai Holm Larsen
Birgitte Lind (orlov)
Michael Nørgaard
Charlotte Gaardsvig Pedersen
Rasmus Rasch

Fratrådte:

Veselina Albrechtsen
Amed Barzinji (ansat som student)
Christina Husum
Ditte Juhl Nielsen
Camilla Richmann Olsen
Tenna Olsen
Peter Heiberg Sørensen

Studenter:

Stud. jur. Amed Barzinji
Stud. jur. Ida Groth Bastiansen
Stud. jur. Thomas Viskum Lytken Larsen

Fratrådte:

Stud. jur. Carlo Andersen (ansat som fuldmægtig)
Stud. jur. Anne-Marie Thygesen

Kontorfunktionærer:

Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe

Overassistent Hanne Desler

Overassistent/betjent Benny Grelsby

Overassistent Pia Grelsby

Assistent Mette Larsen

Assistent Liselotte Nielsen

Assistent/betjent Mogens Pihl Nielsen

Assistent Susanne Pedersen

Assistent Anne Landgren Petersen

Assistent Jane Petersen

Kontorfuldmægtig Stine Lund Thirsgaard

Assistent Christian Aage Klinke afgik ved døden den 19. juli 2007.

1.6 Formandskabet

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden (bekendtgørelse nr. 192 af 15. marts 2006), at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet. Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2006 afholdt formandskabet seks møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingesservice har været søgt behandlet i åbenbart grundløs proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, med mindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingesservices afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt samt i de tilfælde, hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-10.

1.7 Koordinationssudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Udover Flygtningenævnets formand, landsdommer B. O. Jespersen, består udvalget af kontorchef Michael Kjærgaard (Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration) og advokat Elsebeth Rasmussen (Advokatrådet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingesservices indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2007 afholdt seks møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Der blev yderligere afholdt et enkelt telefonisk møde.

1.8 Flygtningenævnets sekretariat

Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Afledt af Flygtningenævnets opgaver er nævnssekretariatets hovedopgave at yde en kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer - udover en kontrol af sagens bilag - bl.a. stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et resumé af sagens faktiske oplysninger. Dette resumé danner sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet grundlaget for den endelige beslutning i sagen.

Sekretariatet foretager desuden beskikkelse af advokater, berømmelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingesservice og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingssspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside og udarbejdelse af resuméerne.

1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

I november 2007 lancerede Flygtningenævnet en ny hjemmeside med nyt design og flere søgemuligheder.

Et hovedformål med den nye hjemmeside er at styrke nævnets eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden skal endvidere bidrage til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks.

advokater og tolke. Dette skal ske ved at gøre information om nævnets arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved den nye hjemmeside er at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Flygtningenævnets hjemmeside bliver løbende opdateret med resuméer af en række af de senest truffe afgørelser. I 2007 er omkring 50 % af nævnets afgørelser offentliggjort på hjemmesiden. For så vidt angår nævnets afgørelser vedrørende irakiske statsborgere, som i 2007 har udgjort den største nationalitetsgruppe, har nævnet løbende offentliggjort omkring 80 % af nævnets afgørelser.

Resuméerne er inddelt efter nationalitet, og der kan søges direkte i resuméerne efter bestemte emner. Der kan herudover søges på tværs af alle resuméerne ved brug af et eller flere emneord. De afgørelser, der offentliggøres på hjemmesiden, er udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, og der er tilsigtet en repræsentativ fordeling med hensyn til asylmotiver. Der medtages som udgangspunkt ikke resumé af rene troværdighedsafgørelser.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Det tilgængelige baggrundsmateriale omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en oversigt med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. På den nye hjemmeside er det muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Herudover er der på hjemmesiden direkte links til Flygtningenævnet og Udlændingeservices tre notater om henholdsvis beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's Flygtningekonvention og Den europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Der findes på hjemmesiden endvidere links til nyere, relevante domme fra Den europæiske Menneskeretsdomstol.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger og årsrapporter.

1.10 Flygtningenævnets resultatkontrakt

Som noget nyt indgik Flygtningenævnet i 2007 en resultatkontrakt med Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, som var gældende for 2007. Resultatkontrakten er baseret på Flygtningenævnets vision og mission og indeholder med udgangspunkt heri nævnets primære målsætninger.

1.10.1 Nævnets målopfyldelse for 2007

I resultatkontrakten for 2007 er der blandt andet fastsat målsætninger vedrørende sagsbehandlingstider og udvikling af en helt ny version af Flygtningenævnets hjemmeside. Den nye hjemmeside blev taget i brug i november 2007 og indeholder bl.a. nye søgemuligheder, jf. ovenfor.

Det fremgår videre af resultatkontakten, at der i løbet af 2007 iværksættes et projekt til fastlæggelse af målemetoder til vurdering af, i hvilket omfang Flygtningenævnet lever op til sin mission og vision, med henblik på at der fremover vil kunne gennemføres faktiske kvalitetsmålinger heraf. Der er i 2007 nedsat en arbejdsgruppe med repræsentanter for nævnets formandskab, nævnsekretariatet og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration.

Flygtningenævnet har i nævnets årsrapport for 2007 redegjort nærmere for nævnets opfyldelse af kontraktens målsætninger, ligesom der i kapitel 9 er redegjort for nævnets afgørelser og sagsbehandlingstider i 2007.

Flygtningenævnets årsrapport kan i sin helhed læses på Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk.

1.10.2 Nævnets målsætninger for 2008

Flygtningenævnet har indgået en ny resultatkontrakt med ministeriet for 2008. Som en del af resultatkontrakten for 2007 er der som nævnt nedsat en arbejdsgruppe, der skal udarbejde forslag til kvalitetsmålinger for nævnets sagsbehandling. Af resultatkontakten for 2008 fremgår, at der som led heri skal testes et antal pilotsager for de kvalitetsmålinger, som Flygtningenævnet udvælger til fremtidig brug på baggrund af forslag fra arbejdsgruppen. Arbejdsgruppen har afholdt to møder og er i gang med en forberedende undersøgelse af hvilke kvalitetsmål, der kan opstilles. Arbejdsgruppen skal afslutte sit arbejde inden udgangen af august 2008.

Desuden er der i resultatkontrakten for 2008 blandt andet fastsat målsætninger for sagsbehandlingstider samt opstillet målsætninger for opdatering af baggrundsmaterialet og videreudvikling af nævnets hjemmeside, herunder ved oprettelse af et privat forum for sekretariatet og nævnets medlemmer.

Resultatkontrakten kan i sin helhed læses på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Kapitel 2

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

2.1 Indledning

Danmark deltager som følge af det danske forbehold på området for retlige og indre anliggender ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke deltager i beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog fortsat i møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale arbejdsgrupper og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i 2007. Endvidere er der en beskrivelse af de væsentligste emner, der har været drøftet i den forbindelse.

Flygtningenævnet er ved internationale møder m.v. normalt repræsenteret ved sekretariatet på formandens vegne. Sekretariatets eventuelle bidrag i forbindelse med forberedelse af skriftlige eller mundtlige bidrag er således altid baseret på et tæt samarbejde med formanden.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i mere politisk prægede drøftelser.

I 2007 har Flygtningenævnet deltaget i følgende faste fora i det internationale samarbejde på flygtningeområdet: EURASIL-arbejdsgruppen under EU, herunder EURASIL's årlige møde for ankeinstanser, jf. pkt. 2.3, samt det årlige møde i UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM), jf. pkt. 2.4.

I løbet af 2007 har Flygtningenævnet endvidere deltaget i en konference arrangeret af International Association of Refugee Law Judges (IARLJ), jf. pkt. 2.5, samt et seminar arrangeret af Den Svenske Afghanistankomité, jf. pkt. 2.6.

Endelig har Flygtningenævnet i 2007 haft besøg af flere udenlandske delegationer, der har besøgt Danmark for at få nærmere kendskab til de danske asylprocedurer og asylregler, jf. nærmere herom under pkt. 2.7.

2.2 EU-asylgruppen

I EU-asylgruppen kortlægges regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, og der udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Endvidere foretages en indledende gennemgang af forslag til retsakter. Asylgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter på området med kendskab til såvel national lovgivning som praksis på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnet deltager i de af EU- asylgruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetenceområde. Flygtningenævnets repræsentanter deltager som en del af den danske delegation, der ledes af en repræsentant for Integrationsministeriets internationale kontor.

I 2007 har der været afholdt tre møder henholdsvis den 21. september, 29. oktober og 30. november. Møderne har hovedsageligt omhandlet direktivforslaget om udvidelse af anvendelsesområdet for direktivet om langtidsophold for tredjelandstatsborgere. Flygtningenævnets repræsentanter har ikke deltaget i disse møder, da dagsordenen ikke direkte har vedrørt Flygtningenævnets kompetenceområde.

2.3 EURASIL

EURASIL (European Union Network for Asylum Practitioners) er en uformel arbejdsgruppe under EU-Kommissionen, hvor der indsamles og udveksles baggrundsoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere i Europa. Der udveksles endvidere oplysninger om de enkelte EU-landes asylpraksis, statistiske oplysninger og andre relevante oplysninger på asylområdet. EURASIL er udelukkende et forum for informationsudveksling og er således uden beslutningsmyndighed i spørgsmål om asyl. Arbejdet i gruppen er præget af "co-ownership", således at de enkelte medlemslande arbejder tæt sammen med Kommissionen i forhold til forberedelse af møderne, valg af emner til drøftelse på møderne m.v.

Repræsentanter for Flygtningenævnets sekretariat deltager i EURASIL-møderne som en del af den danske delegation, der ledes af Udlændingesservice. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage til informationen om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i nævnets løbende opdatering af baggrundsmaterialet. USA, Canada, Norge og Schweiz bliver inviteret til nogle af møderne med henblik på deltagelse i informationsudvekslingen.

Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

UNHCR deltager i møderne som et led i informationsudvekslingen.

Som faste punkter på dagsordenen er udveksling af oplysninger på asylområdet og information om planlagte og afviklede fact-finding missioner. Så vidt muligt oversættes Danmarks og andre landes fact-finding rapporter løbende til engelsk til brug for landenes baggrundsmaterialesamlinger.

I 2007 deltog Flygtningenævnets sekretariat i otte møder i EURASIL-arbejdsgruppen, herunder i fire workshops.

Emnet for EURASIL's møde i marts 2007 var håndtering af baggrundsmateriale og det fremtidige arbejde i EURASIL. På mødet præsenterede Nederlændenes delegation et projekt finansieret af midler fra EU's ARGO program, der har til formål at udarbejde fælles retningslinier for håndtering af baggrundsmateriale om oprindelseslande. Den nederlandske delegation præsenterede endvidere et foreløbigt forslag til retningslinier. Herudover præsenterede et konsulentfirma en analyse af fordelene ved at oprette en EU-Internetportal med fælles adgang til baggrundsmateriale samt fact finding-rapporter udarbejdet af medlemslandene. Endvidere blev det kommende års arbejde i EURASIL diskuteret, herunder emner for plenarmøder og workshops.

I maj 2007 blev der afholdt en workshop vedrørende Irak arrangeret af Norge, Schweiz, Sverige og Tyskland i samarbejde med EURASIL. På workshopen gennemgik UNHCR den sikkerhedsmæssige situation i Irak samt UNHCR's anbefalinger vedrørende international beskyttelse af asylansøgere fra Irak. Herudover gennemgik den norske og den schweiziske delegation resultatet af deres fact-finding mission til Nordirak. På workshopen drøftedes muligheden for, at irakere fra det centrale- og sydlige Irak opnår beskyttelse i Nordirak samt muligheden for at opnå en tilbagetagelsesaftale med myndighederne i Nordirak. Endelig drøftedes forskellene i medlemslandenes praksis i sager vedrørende irakiske asylansøgere, herunder vedrørende statusvalg.

Emnet for EURASIL's møde i oktober 2007 var en gennemgang af status på forskellige af arbejdsgruppens projekter samt en planlægning af det fremtidige arbejde i EURASIL. Et konsulentfirma orienterede om arbejdet med en fælles Internetportal for baggrundsmateriale. Den belgiske og den franske delegation præsenterede resultatet af deres fælles fact finding-mission til Den Demokratiske Republik Congo. Herudover præsenterede den tyske delegation det foreløbige resultat af arbejdet med ved de tyske

udlændingemyndigheder at oprette en foreløbig tysk/engelsk oversættelsesdatabase over udlændingeretlige udtryk. Endvidere blev emner for workshops i 2008 drøftet.

Ligeledes i oktober 2007 blev der afholdt en workshop vedrørende Sri Lanka arrangeret af Tyskland og Frankrig i samarbejde med EURASIL. På workshoppen blev landespecifikke spørgsmål vedrørende Sri Lanka diskuteret, herunder blandt andet om situationen i det nordlige og østlige Sri Lanka samt om forholdene for tamiler. Endvidere blev de mest påberåbte asylmotiver fra srilankanske asylansøgere gennemgået. Endelig redegjorde UNHCR for den seneste udvikling og om deres aktiviteter i landet.

I december 2007 blev der afholdt en workshop vedrørende den Russiske Føderation, herunder Tjetjenien, arrangeret af Polen og Holland i samarbejde med EURASIL. På workshoppen blev landespecifikke spørgsmål vedrørende Rusland og Tjetjenien samt den øvrige del af det nordlige Kaukasus drøftet.

Ligeledes i december 2007 blev der afholdt et møde, hvor emnet var en gennemgang af status på forskellige projekter. Den nederlandske delegation orienterede således om en fælles fact finding mission til Nigeria foretaget af Belgien, Danmark, Nederlandene og Storbritannien. Den tyske delegation orienterede om projektet European Country of Origin Sponsorship, hvorefter et medlemsland kan vælge at specialisere sig i baggrundsmateriale vedrørende et bestemt oprindelsesland til gavn for de andre medlemslande. Herudover orienterede IGC om deres aktiviteter. Endelig drøftedes resultaterne af workshops afholdt i EURASIL i løbet af 2007.

Endelig blev der i december 2007 afholdt en workshop vedrørende Irak arrangeret af Sverige i samarbejde med EURASIL. På workshoppen holdt blandt andre UNHCR oplæg om sikkerhedssituationen i Irak, herunder blandt andet om kampe mellem sunni- og shia-muslimer, såkaldte "awakening movements", forholdene for etniske og religiøse minoriteter, kidnapninger, drab, terrorisme, vejrbomber, selvmordsattentater m.v. Endvidere orienterede den svenske delegation om situationen i forskellige dele af Irak, ligesom den finske delegation orienterede om hovedpunkterne fra en fact finding mission til Nordirak. Yderligere holdt IOM et oplæg om internt fordrevne i Irak og orienterede om forholdene for irakere, der frivilligt er vendt tilbage til Irak. Holland holdt desuden et oplæg om en database, som man har udviklet til brug for at fastslå, om irakiske identitetspapirer er falske. Endelig diskutererede delegationerne statusvalg som følge af de nye oplysninger i UNHCRs Guidelines fra december 2007 om beskyttelsesbehovet for irakiske asylansøgere, som var udgivet før mødet i EURASIL.

På det årlige møde for ankeinstanser i december 2007 blev der orienteret om arbejdet med en fælles Internetportal for baggrundsmateriale. Herudover blev der afholdt oplæg

med efterfølgende diskussion om troværdighedsvurderingen i asylsager samt om definitionen af og betydningen af et internt flugtalternativ.

2.4 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

Ved den årlige EXCOM-samling i oktober er Flygtningenævnet repræsenteret ved en medarbejder fra sekretariatet. Ud over Flygtningenævnets repræsentant består den danske delegation af repræsentanter for Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Udenrigsministeriet og Dansk Flygtningehjælp.

I perioden fra den 1. til den 5. oktober 2007 afholdt EXCOM sin 58. samling i Genève.

På mødet blev følgende konklusion vedrørende international beskyttelse vedtaget:

Konklusion nr. 107: "Conclusion on Children at Risk". Konklusionen indeholder retningslinier for identifikationen af, hvilke børn, som er i særlig risiko og derfor har et særligt beskyttelsesbehov. Det understreges, at børn bør være blandt de første, der modtager hjælp og beskyttelse, hvis der er behov for det.

Som eksempler på generelle omstændigheder, der bør tages hensyn til i forbindelse med identifikationen af børn i særlig risiko nævnes: Sikkerhedssituationen i området, hvor barnet/børnene befinder sig; manglende adgang til asylprocedure, der tager hensyn til børn; er der tale om et barn/børn, der er fordrevet fra sin hjemegn, eksempelvis på grund af en langvarig konflikt; mangel på varige løsningsmuligheder; fattigdom og manglende forsørgelsesmuligheder for familier; manglende adgang til uddannelse og sundhedsvæsen; forstyrrelser af familie og andre strukturer, der kan hjælpe børn; eksistensen af traditioner/ritualer, der kan være skadelige for børn; diskrimination, intolerance, xenofobi og ulighed mellem kønnene; samt manglende muligheder for at dokumentere forholdet mellem børn og forældre, gennem registrering af fødsler og udstedelse af fødselsattester.

Som eksempler på individuelle omstændigheder, der bør tages hensyn til i forbindelse med identifikationen af børn i særlig risiko nævnes: Uledsagede børn; børn, som er ledsagede af voksne, men bliver misbrugt af den/de ledsagende voksne; statsløse børn; meget unge mødre og deres børn; børn der er ofre for menneskehandel og seksuelt

misbrug, herunder pornografi, pædofili og prostitution; ofre for tortur og vold, herunder særligt seksuel og kønsrelateret vold og andre former for misbrug og udnyttelse; børn, som bliver gift, selv om de er under den alder, hvor det efter national lovgivning er tilladt at gifte sig, herunder børn i tvangsægteskaber; børn, som bliver eller er blevet associeret med væbnede styrker eller grupper; frihedsberøvede børn; børn, der bliver udsat for social diskrimination; børn med mentale eller psykiske handicap; børn, der lever med eller er påvirket af HIV/AIDS; børn, der lider af andre alvorlige sygdomme; samt børn, der ikke går i skole.

Konklusionen indeholder endvidere anbefalinger om, hvilke skridt de enkelte stater kan tage for at beskytte børn, der er i særlig risiko. Konklusionen understreger vigtigheden af, at de enkelte stater gennemfører procedurer, der sikrer, at det enkelte barns interesser varetages på den bedst mulige måde, og at det enkelte barn så vidt muligt afhængigt af dets alder og modenhed bliver inddraget i processen. I den forbindelse understreges vigtigheden af, at de enkelte stater gennemfører en asylprocedure, der tager hensyn til børns særlige forhold, herunder det enkelte barns køn og modenhed, blandt andet i bevisvurderingen i konkrete asylsager. Endvidere understreges betydningen af, at børn har mulighed for at blive repræsenteret under behandlingen af deres asylsag.

2.5 International Association of Refugee Law Judges (IARLJ)

IARLJ blev etableret i 1997. Formålet med organisationen er at fremme det internationale samarbejde inden for det asylretlige område. IARLJ afholder årlige konferencer, hvor dommere fra hele verden inviteres for at deltage i seminarier med oplæg, debat og udveksling af oplysninger.

Den 18. – 19. oktober 2007 afholdt IARLJ en konference i Strasbourg. Temaet for konferencen var ”Samspejlet mellem Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og EU’s Kvalifikationsdirektiv”. Flygtningenævnets formand holdt på konferencen oplæg om Flygtningenævnets anvendelse af ”subsidiær beskyttelse”.

2.6 Den Svenske Afghanistankomité

Den 8. – 9. november 2007 afholdt Den Svenske Afghanistankomité et seminar i Stockholm. Fra Danmark deltog en repræsentant for Flygtningenævnets sekretariat og en repræsentant for Udlændingetjeneste, Den Danske Afghanistankomité, Institut for Menneskerettigheder og DACAAR. Fra Sverige, Norge, Tyskland og Storbritannien deltog blandt andre repræsentanter for asylmyndigheder og humanitære organisationer. Seminarets emne var ”Konflikten i Afghanistan – lokale, regionale og globale perspektiver”. Der blev afholdt indlæg om blandt andet udviklingen blandt afghanske pashtuner, om Talebans offensiv i landet, forholdet mellem Afghanistan og dets nabolande, om Afghanistans rolle i forhold til det globale samfund, om narkotikahandlen, samt om menne-

skerettighedssituationen og om udviklingen i genopbygningen i Afghanistan. Foredragsholderne var blandt andre den tidligere afghanske udenrigsminister, den afghanske undervisningsminister, direktøren for Det Afghanske Menneskerettigheds- og Forsknings Konsortium (HRRAC), FNs assisterende generalsekretær for humanitære sager, repræsentanten for EUs særlige udsending i Afghanistan, en journalist udstationeret i Pakistan, den svenske udenrigsminister samt professorer og forskere i international lov og politisk videnskab.

2.7 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat

Flygtningenævnet har i løbet af 2007 haft flere besøg arrangeret af Dansk Flygtningehjælp – blandt andet som led i de kapacitetsofbygningsprojekter som flygtningehjælpen deltager i. De udenlandske delegationer har bestået af såvel embedsmænd som repræsentanter fra NGO'er, blandt andet fra Kenya, Ukraine, Aserbajdsjan og Kasakhstan.

Delegationerne var i Danmark på studiebesøg for at få indsigt i, hvordan det danske asyl- og indvandringssystem fungerer. Delegationerne blev modtaget af medarbejdere fra sekretariatet, der fortalte om Flygtningenævnets og sekretariatets arbejde, herunder om nævnets opbygning og uafhængighed, forberedelsen af en sag til nævnsmøde, selve nævnsmødet og sagens afgørelse. Delegationerne besøgte endvidere Udlændingesservice og Rigspolitiet under deres besøg i Danmark.

Flygtningenævnet havde i foråret besøg af en delegation af myndighedsrepræsentanter fra Kosovo. Besøget var arrangeret af Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, og delegationen blev modtaget af medarbejdere fra sekretariatet, der fortalte om Flygtningenævnets og sekretariatets arbejde, herunder om nævnets opbygning og uafhængighed, forberedelsen af en sag til nævnsmøde, selve nævnsmødet og sagens afgørelse. Delegationen besøgte derudover Rigspolitiet, Udlændingesservice, Integrationsministeriet og Dansk Røde Kors i Sandholm.

I februar 2007 havde Flygtningenævnet endvidere besøg af en gruppe nævnsledere fra det norske Utlændingsnemnda. De besøgende blev modtaget af Flygtningenævnets formand og sekretariatschefen. Der blev holdt et oplæg for de besøgende vedrørende en række udvalgte asylretlige problemstillinger, herunder om nævnets praksis vedrørende anvendelse af internt flugtalternativ (IFA) samt nævnets praksis vedrørende nogle udvalgte lande.

I april 2007 havde Flygtningenævnet besøg af Hans Ten Feld og Peter Trotter fra UNHCR, som blev modtaget af Flygtningenævnets formand og sekretariatschefen. Formanden og sekretariatschefen redegjorde på nævnets vegne for Flygtningenævnets or-

ganisation og opbygning. Derudover redegjorde formanden og sekretariatschefen for Flygtningenævnets praksis for en række udvalgte områder, herunder blandt andet Flygtningenævnets praksis vedrørende irakiske asylansøgere.

I november 2007 havde Flygtningenævnet besøg af en delegation fra UNHCR bestående af Hans Ten Feld, Wei-Ming Lim Kabaa og Gabriela Wengert fra UNHCR. Delegationen redegjorde på et seminar bl.a. for UNHCR's guidelines vedrørende international beskyttelse for irakiske asylansøgere. Til stede var medlemmer af Flygtningenævnet, medarbejdere i Flygtningenævnets sekretariat og repræsentanter fra Udlændingeservice og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. For en nærmere beskrivelse af seminaret henvises til kapitel 7.2.1.

Derudover havde Flygtningenævnet i efteråret 2007 besøg af det norske Utlendingsnemndas 1. asylsektion. De besøgende blev modtaget af medarbejdere fra sekretariatet, der fortalte om det daglige arbejde i Flygtningenævnet og sekretariatet. Derudover blev der holdt et oplæg for de besøgende vedrørende Flygtningenævnets praksis i forbindelse med en række udvalgte asylretlige problemstillinger, herunder blandt andet om anvendelse af internt flugtalternativ (IFA) samt problemstillinger i sager, der omhandler menneskehandel (trafficking) af kvinder fra Nigeria.

Endelig havde Flygtningenævnet i august 2007 besøg af en delegation af embedsmænd fra Administrative Appeals Commission of Taipei City Government, der var på studiebesøg i Danmark for at besøge en række forskellige nævn for på at få indblik i, hvordan forskellige nævn i Danmark er opbygget. Delegationerne blev modtaget af medarbejdere fra sekretariatet, der fortalte om Flygtningenævnets og sekretariatets arbejde, herunder om nævnets opbygning og uafhængighed, forberedelsen af en sag til nævnsmøde, selve nævnsmødet og sagens afgørelse.

Kapitel 3

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

3.1 Udlændingelovens § 7

Flygtningenævnet har i 2007 truffet afgørelse i 273 spontansager vedrørende 325 personer.

Nævnet har i 2007 stadfæstet Udlændingesservices afgørelse for 227 personer, meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til 28 personer og meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), til 30 personer. Der er endvidere meddelt opholdstilladelse efter den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto-status), til 10 personer.

Den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto), finder anvendelse for asylansøgninger indgivet før den 1. juli 2002, hvor lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven trådte i kraft. For en nærmere beskrivelse af lovændringen og praksis efter den tidligere gældende bestemmelse i § 7, stk. 2, henvises til formandskabets 11., 12. og 13. beretninger for 2002, 2003 og 2004.

3.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

”... som følge af velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer Flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrun-
det frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt
er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer,
hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrundet, at dette udgør et tilstræk-
keligt grundlag for at meddele asyl.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for
og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systemiseret
og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tids-
mæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som ud-
gangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan
tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden be-
skyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, fx af en befolk-
ningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en
befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighe-
derne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne
handling.

Kriteriet for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstil-
ladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således,
at der skal være tale om en person, som har en velbegrundet frygt for at blive udsat for
en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit
hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses at være velbegrundet, tager nævnet ud-
gangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge, forud for den pågæl-
dendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens ud-
rejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må
antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor ansøgeren er blevet med-
delt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

I kapitel 8 er der tillige medtaget resuméer af en række af nævnets afgørelser opdelt
efter ansøgerens nationalitet.

3.1.1.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en
tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af politi-
ske forhold kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er født i Danmark, efter at forældrene havde opnået asyl. Der var derfor ikke grundlag for at meddele konsekvensstatus. Ansøgeren havde ikke et selvstændigt asylgrundlag. Flygtningenævnet lagde til grund, at faderen havde været medlem af PDPA's Centralkomité. Faderen udrejste af Afghanistan i 1997 på grund af forfølgelse fra Taleban. Faderen havde gjort gældende, at han i dag står i et asylbegrundende modsætningsforhold til Mujahedin og general Dostum, blandt andet som følge af sin støtte til præsident Najibullah. På denne baggrund fandt nævnet, at der som følge af faderens profilering som PDPA centralkomitémedlem og støtte til Najibullahs regime var en reel risiko for, at familien og ansøgeren fortsat ville være i søgelyset ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet fandt det således sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for asylbegrundende overgreb. Afg/2007/1

Nævnet meddelte i **marts 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1977. Indrejst i maj 2006. Det fremgår af sagen, at ansøgeren og hans familie var tilknyttet SAZA (revolutionært arbejderparti i Afghanistan), flere af hans onkler på højt niveau. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren havde forklaret troværdigt om sin families og sin egen tilknytning til SAZA og lagde herunder vægt på, at ansøgeren til asylsøgemålet og i samtalen med Udlændingesservice havde nævnt, at der var udstedt en arrestordre på ham i forbindelse med anholdelsen af to af hans partifæller. Flygtningenævnet lagde derfor til grund, at ansøgeren på grund af sit medlemskab af SAZA og sin særlige familiemæssige tilknytning hertil efter tilbagekomsten til sin hjemby i 2004 blev udpeget til leder af SAZAs ungdoms- eller studenterorganisation i byen. Ansøgeren havde aktiviteter i denne egenskab blandt andet i form af agitation og hvervning af nye medlemmer samt deltagelse i møder. Sammen med sine to partifæller fremstillede og opsatte ansøgeren en karikaturtegning, der blandt andet fremstillede den lokale guvernør i provinsen, som et æsel. Nævnet lagde vægt på, at ansøgerens partifæller blev anholdt som følge af opsætningen af karikaturtegningen, og at der i denne sammenhæng blev udstedt en arrestordre på ansøgeren. Ansøgeren skjulte sig med det samme og udrejste efter cirka en uge blandt andet ved hjælp fra højtstående kontakter. Henset til ansøgerens særlige familiemæssige tilknytning til SAZA, til ansøgerens valg til formand af studenterorganisationen og navnlig til den omhandlende arrestordre og baggrunden herfor fandt nævnet samlet, at ansøgeren ved en tilbagevenden under de nuværende forhold i Afghanistan risikerede en forfølgelse, som omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 1. Afg/2007/7

Nævnet meddelte i **marts 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i juni 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han var eftersøgt af de iranske myndigheder for politiske aktiviteter

som medlem af Det Iranske Kommunistiske Arbejdsparti. Nævnet lagde ansøgerens forklaringer til grund om, at han tidligere havde siddet fængslet på grund af politiske aktiviteter i to et halv år frem til 2001, hvor han blev løsladt med meldepligt i forbindelse med en højtid. Nævnet fandt det imidlertid ikke sandsynliggjort, at ansøgeren i tiden efter sin løsladelse havde udført politiske aktiviteter, som var kommet til myndighedernes kendskab og dermed heller ikke, at hans bopæl var blevet opsøgt og ransaget forinden hans udrejse. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde forklaret udbyggende om disse forhold, og at han først ved samtalen med Udlændingesservice havde forklaret, at han skulle være blevet angivet til myndighederne. Flygtningenævnet fandt det derfor ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved udrejsen var i risiko for asylretlig forfølgelse som følge af politiske aktiviteter. Ansøgeren havde i anden række gjort gældende, at han ved en hjemvenden var i risiko for forfølgelse som følge af sin manglende overholdelse af meldepligten sammenholdt med sit tidligere politiske engagement og familiens profilering. Ved vurderingen af dette asylmotiv lagde nævnet vægt på, at det som ovenfor nævnt kunne lægges til grund, at ansøgeren tidligere havde været langvarigt fængslet for politisk virksomhed, ligesom nævnet heller ikke fandt grund til at betvivle ansøgerens forklaring om, at fem brødre havde været fængslet for lignende virksomhed, og at de to var blevet henrettet. Ansøgerens familie måtte således betragtes som værende ganske profilerede i forhold til myndighederne som politiske modstandere. Nævnet fandt derfor, at ansøgeren ved en hjemvenden efter illegal udrejse og manglende overholdelse af meldepligt måtte anses for at være i risiko for på ny at komme i myndighedernes søgelys som politisk modstander, og dermed at risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2007/6

Nævnet meddelte i **april 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i juli 2005. Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren havde været aktiv for PKK. I 1993 blev han idømt en langvarig fængselsstraf for illegalt politisk arbejde. Efter cirka 11 års afsoning blev han løsladt mod betingelser. Som asylmotiv havde ansøgeren henvist til, at de tyrkiske myndigheder havde rejst sigtelse mod ham for udgivelse af en bog, som myndighederne anser for ulovlig. Ansøgeren frygtede at blive idømt en ny straf. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Det fremgår af Udenrigsministeriets notat fra maj 2006 og de for nævnet fremlagte kendelser, at der verserer en straffesag mod ansøgeren på grund af forfatterskabet til en bog med en nærmere angivet titel. Efter det oplyste om bogens indhold sammenholdt med ansøgerens tidligere fængselsdom fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for en efterstræbelser, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Tyrkiet/2007/1

Nævnet meddelte i **maj 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Hviderusland, født i 1971. Indrejst i 2005. Ansøgeren havde arbejdet som officer for

KGB i begyndelsen af 1990-erne. Ansøgeren har i længere perioder fra slutningen af 1990-erne til 2004 opholdt sig uden for Hviderusland. Ansøgeren havde været medlem af BNF (Hviderussiske Nationale Front) og havde grundet dette været forfulgt og tilbageholdt i forbindelse med demonstrationer. I 2005 blev ansøgerens bopæl stormet af fire politibetjente, som fortalte ham, at de havde ret til at tilbageholde ham i tre døgn uden en arrestordre. Herudover blev han senere i 2005 tilbageholdt i cirka tre dage. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om begivenhedsforløbet efter hans hjemkomst i begyndelsen af 2004 og frem til udrejsen i 2005, herunder hans forklaringer om det passerede i forbindelse med tilbageholdelserne i 2005. Henset til ansøgerens baggrund som tidligere KGB-mand og uddannet journalist, sammenholdt med baggrundsoplysningerne om Hviderusland, fandt flertallet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Hviderusland var i en sådan risiko for forfølgelse af politiske grunde, at han var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Hviderus/2007/1

Nævnet meddelte i **oktober 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er uledsaget mindreårig asylansøger. Indrejst i 2007. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Herefter havde ansøgerens fader været et fremtrædende medlem af PDPA og havde i forbindelse med magtskifter i Afghanistan haft en medvirkende rolle. Faderen var som følge af sit politiske virke tilbageholdt i cirka et år frem til 1995 og måtte herefter med familien flygte til Pakistan og senere Iran. Kort efter familiens tilbagevenden til Afghanistan i 2002 var ansøgerens fader og broder blevet dræbt, og ansøgeren havde forklaret, at familiens opholdssted også efterfølgende var blevet opsøgt af faderens politiske modstandere. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren som følge af faderens profilering ville være i en reel risiko for asylbegrundende overgreb ved en tilbagevenden. Afg/2007/15

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit etniske tilhørsforhold kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2001. Ansøgeren er feylikurder fra Bagdad. Nævnet havde i 2004 meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse. Nævnet havde dengang lagt til grund, at ansøgeren er feylikurder, og at han siden sit femte år og frem til udrejsen havde boet i Bagdad. Ansøgeren havde som oprindeligt asylmotiv henvist til, at han var udeblevet fra militærtjeneste og havde frygtet overgreb som følge heraf. Flygtningenævnet stadfæstede i 2004 Udlændingetjenestens afgørelse. I juni 2007 havde nævnet besluttet at genoptage sagen. **Flygtningenævnet udtalte**, at man lagde ansøgerens for-

klaring til grund. Ansøgeren er således feylikurder fra Bagdad. Efter de foreliggende oplysninger var ansøgerens fader blevet overfaldet og havde modtaget et trusselsbrev om at forlade landet. Ansøgerens familie havde herefter forladt landet. Feylikurdere var efter ansøgerens forklaring og i overensstemmelse med de generelle baggrundsoplysninger generelt blevet presset til at forlade blandt andet det østlige Bagdad. Flygtninge-nævnet fandt herefter, at ansøgeren risikerede forfølgelse som følge af sin etniske oprindelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Det bemærkedes herved, at myndighederne efter de foreliggende oplysninger ikke var i stand til at yde ansøgeren den fornødne beskyttelse. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Irak/2007/43

3.1.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som nævnt oven for blev bestemmelsen ændret ved lov nr. 365 af 6. juni 2002. Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2002 og gælder for ansøgninger om asyl indgivet efter denne dato. Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver fortsat et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det fremgår af bemærkningerne til lovændringen, at hensigten med ændringen af udlændingelovens § 7, stk. 2, var, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951 – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt. Den nye bestemmelse blev derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventionsbestemmelser nævnt nedenfor.

Ordlyden af udlændingelovens § 7, stk. 2, ligger tæt op ad Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, der er affattet således: "Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf".

Tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indeholder desuden et forbud mod idømmelse af dødsstraf og henrettelse i fredstid.

Endvidere indeholder FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) i artikel 3 et forbud mod

udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur, mens artikel 16 forpligter de deltagende stater til at forhindre anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Efter artikel 7 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Endelig følger det af artikel 37, litra a, i FN's konvention om barnets rettigheder, at deltagerstaterne skal sikre, at intet barn gøres til genstand for tortur eller anden grusom eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår ligeledes, at det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet har i samarbejde med Udlændingesservice udarbejdet et notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, og endelig et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

I det følgende gengives resumé af nogle afgørelser, hvor ansøger er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

I kapitel 8 er der tillige medtaget resuméer af en række af nævnets afgørelser opdelt efter ansøgerens nationalitet.

3.1.2.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1985. Indrejst i maj 2006. **Flygtningenævnet** fandt at kunne lægge ansøgerens forklaringer til grund, herunder at han arbejdede for de amerikanske styrker i Irak som tolk, at hans navn blev offentliggjort på lister med dødsstrusler, og at hans lillebroder efterfølgende blev kidnappet og dræbt som følge af ansøgerens arbejde, ligesom familiens hus blev brændt. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ville være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet bemærkede herved, at det måtte anses sandsynliggjort, at ansøgeren alene undgik direkte trusler eller overgreb ved fra 2004 og indtil sin udrejse at have opholdt sig i den amerikanske lejr. På baggrund af de aktuelle forhold i Irak fandt nævnet ikke, at ansøgeren havde den fornødne mulighed for at opnå den fornødne beskyttelse mod sådanne overgreb fra myndighederne. Nævnet fandt heller ikke, at ansøgeren burde henvises til at tage ophold andet sted i Irak, herunder i det kurdiske område. Nævnet henviste her til UNHCR's vurdering i sin anbefaling fra december 2006. Irak/2007/1

Nævnet meddelte i **marts 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i januar 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde henvist til frygt for dødsstraf eller anden uforholdsmæssig straf for utroskab, hvis hun vendte tilbage til Iran. Nævnet bemærkede, at ansøgeren havde forklaret konsekvent og sammenhængende under hele sagen, og at hun også for nævnet havde givet et troværdigt indtryk. Nævnet fandt derfor ikke tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte hendes forklaring, og fandt det derfor sandsynliggjort, at ansøgeren havde haft et seksuelt forhold til en anden end ægtemanden. Efter ansøgerens forklaring fandt nævnet det derfor også sandsynliggjort, at forholdet var kommet til ægtemanden og gennem ham til myndighedernes kundskab. Den rejste tvivl om ægtheden af en fremlagt domsudskrift fandtes ikke tilstrækkelig til at ændre herved. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun vil være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Iran/2007/5

Nævnet meddelte i **oktober 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Libyen. Indrejst i 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde oplyst til sagen, at han var officer i den libyske hær frem til august 2001. Ansøgeren havde oplyst, at han under tjenesten i hæren blev udsat for chikane, ligesom han blev tilbageholdt flere gange. Tilbageholdelserne varede fra nogle få dage op til nogle måneder. Under tilbageholdelserne blev ansøgeren udsat for slag og spark. I august 2001 blev ansøgeren afskediget fra den libyske flåde og blev pålagt meldepligt, som han opfyldte frem til sin ud-

rejse i august 2002. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han som tidligere officer i den libyske flåde ved en tilbagevenden til Libyen i medfør af bestemmelser i den libyske militære straffelov ville blive idømt dødsstraf, fordi han havde søgt asyl i udlandet. Ansøgeren havde i den forbindelse anført, at han frygtede, at de libyske myndigheder var blevet bekendt med hans tidligere asylansøgning i Norge. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse i 2002. Nævnet lagde herved vægt på, at de tilbageholdelser og den chikane, som ansøgeren havde forklaret om, ikke havde haft en sådan karakter og intensitet, at de kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I efteråret 2006 udsatte Flygtningenævnet sagen med henblik på via Udenrigsministeriet at indhente oplysninger om indholdet af den militære straffelov i Libyen. Det var imidlertid ikke muligt at indhente disse oplysninger. Uanset at ansøgerens forklaring om, hvordan de libyske myndigheder skulle være blevet bekendt med hans asylansøgning i Norge forekom usandsynlig, fandt Flygtningenævnet – henset til de foreliggende baggrundsoplysninger om Libyen – ikke tilstrækkeligt grundlag for at afvise, at ansøgeren på grund af sin fortid som officer i den libyske flåde og fem års ophold uden for Libyen ved en tilbagevenden til Libyen ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Libyen/2007/1

Som eksempler på afgørelser, hvori nævnet har taget stilling til betydningen af konkrete overgreb forud for ansøgerens udrejse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1987. Indrejst i januar 2006. Ansøgeren tilhører Shaanshi klanen. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren inden sin udrejse af Somalia havde været udsat for en tilbageholdelse i tre dage i 2003 og et knivoverfald i 2005. Disse begivenheder måtte anses for enkeltstående hændelser af kriminel karakter. Flygtningenævnet anså derfor ikke ansøgeren for at være konkret og individuelt forfulgt ved udrejsen. Ansøgeren havde som sit asylmotiv påberåbt sig sit klandtilhørsforhold, og at han ved en tilbagevenden til Somalia risikerede at blive udsat for tvangshvervning til en milit. Ansøgeren havde inden sin udrejse alene været udsat for verbal chikane på grund af sit klandtilhørsforhold, og Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ville blive udsat for mere ved en tilbagevenden til Somalia. Ansøgeren havde ikke tidligere omtalt, at han skulle være forsøgt tvangshvervet, og Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ville blive udsat for tvangshvervning ved en tilbagevenden til Somalia. Flygtningenævnet fandt derfor ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede konkret og individuel forfølgelse, hvorfor ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ligesom der ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Somalia/2007/1

Nævnet meddelte i **marts 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1983. Indrejst i juli 2006. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren er således kristen assyrer fra Bagdad. Han havde udført arbejde i et begrænset omfang for amerikanerne på et militærakademi. Efter modtagelse af et trusselsbrev ophørte han hermed. Ansøgeren var herefter kommet i et alvorligt modsætningsforhold til en magtfuld klan. I forbindelse hermed havde klanen henvist til ansøgerens religiøse overbevisning, og at hans familie opholdt sig i Danmark, herunder henvist til Mohammed-sagen. Ansøgeren udrejste i umiddelbar forlængelse heraf. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren kunne antages at opnå den fornødne beskyttelse mod overgreb fra den pågældende klan, hverken fra egen klan eller fra myndighederne. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren måtte antages at risikere sådanne overgreb ved en eventuel tilbagevenden til Irak, at han havde behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2007/2

3.1.2.2 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår det, at den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigslignende tilstande, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det fremgår endvidere, at der ikke vil kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus alene fordi, der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for at blive udsat for dårlig behandling, medmindre behandlingen antager form af tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet har i 2007 truffet afgørelse i en række sager, hvor de generelt vanskelige forhold i ansøgerens hjemland er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse:

Nævnet **stadfæstede i februar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1976. Indrejst i januar 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet fandt, at ansøgerens forklaring om, at hun skulle være i fare som følge af trusler fra en anden families side, forekom konstrueret. Baggrunden for den anden families trusler skulle være en trafikulykke i 2001, hvor ansøgerens ægtefælles var til stede, og hvor en kammerat til ægtefællen blev dræbt. Nævnet bemærkede, at det forekom usandsynligt, at den anden familie gennem 2 år intet foretog sig og herefter – efter Saddam Husseins fald – begyndte at true ansøgeren og ægtefællens familie. Ansøgeren havde ikke kunnet give en overbevisende forklaring på, hvorfor sådanne trusler skulle fremkomme på dette tidspunkt. Uanset om ansøgerens forklaring lagdes til grund, fandt nævnet ikke, at en konflikt med en anden familie med den anførte baggrund, kunne begrunde asyl. En sådan konflikt måtte anses for en privatretlig konflikt.

Endvidere syntes der ikke at være tale om en konflikt, som indebar en risiko for alvorlige overgreb. Det bemærkedes herved, at ansøgeren efter sin forklaring havde opholdt sig i Irak i cirka to et halvt år efter den angivne konflikts opblussen, uden at der var sket hende noget. Nævnet fandt endvidere ikke, at de generelle forhold for yezidi kurdere eller de generelt vanskelige og urolige forhold i Irak kunne begrunde asyl. Herefter fandt nævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2007/3

Nævnet **stadfæstede i februar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1977. Indrejst i juni 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk pashtun og havde været medlem af PDPA's ungdomsorganisation indtil Mujahedins magtovertagelse i 1992. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens aktiviteter for ungdomsorganisationen havde været af begrænset karakter og lå så langt tilbage i tiden, at der ikke var grundlag for at antage, at hun af den grund stod i et asylbegrundende modsætningsforhold til de nuværende magthavere i Afghanistan. Begivenhederne i forbindelse med Mujahedins eftersøgning af faderen på bopælen i forbindelse med Mujahedins magtovertagelse fandtes ikke at være asylbegrundende for ansøgeren. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke grundlag for at antage, at faderens aktiviteter for PDPA og militære rang havde profileret ham på en sådan måde, at hun af den grund risikerede forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Heller ikke ægtefællens eller dennes families forhold gav grundlag for en antagelse om, at ansøgeren skulle være efterstræbt af de nuværende magthavere eller andre grupperinger i Afghanistan. De generelle forhold for enlige kvinder i Afghanistan kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Som følge af det anførte fandt nævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ikke risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i en reel risiko for overgreb, der indebar behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2007/5

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1974. Indrejst i juni 2006. Ansøgeren er fra det sydlige Irak og er etnisk araber og shia-muslim. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv alene havde henvist til de generelle forhold i Irak. Flygtningenævnet fandt ikke, at de generelt vanskelige og urolige forhold i Irak kunne begrunde asyl. Herefter fandt nævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2007/15

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1986. Indrejst i marts 2006. Ansøgeren er etnisk kurder og muslim. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde henvist til, at hun som enlig kvinde uden netværk var i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet bemærkede, at ansøgeren efter det oplyste ikke havde været udsat for konkrete overgreb eller trusler herom, inden hun forlod hjemlandet. Det er en forudsætning for meddelelse af opholdstilladelse efter reglerne om asyl, at ansøgeren ved udrejsen var forfulgt af de i Flygtningekonventionen anførte grunde eller ved en tilbagevenden til Irak er i konkret eller individuel risiko for overgreb som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 2. Da ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at hun var i en sådan risiko, opfyldte hun ikke betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter asylreglerne. Nævnet bemærkede, at forholdene for enlige kvinder uden netværk vel måtte anses for vanskelige, men ikke i sig selv kunne begrunde asyl. Det forhold, at UNHCR har anbefalet, at asylansøgere fra det centrale og sydlige Irak, der ikke opfylder betingelserne for asyl efter Flygtningekonventionen, meddeles en anden form for international beskyttelse, kunne ikke føre til en anden vurdering af ansøgerens asylsag. Det bemærkedes herved, at det falder uden for Flygtningenævnets kompetence at vurdere, om der er grundlag for at give ansøgeren opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Kompetencen hertil henhører under Udlændigeservice og Integrationsministeriet. Irak/2007/14

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændigeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1976. Indrejst i 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet efter ansøgerens forklaring lagde til grund, at ansøgeren ligesom sin fader tilhørte Darood-klanen. Ansøgeren var i det væsentlige vokset op hos sin moder, der tilhørte Reer Hamer-klanen, idet forældrene blev skilt, da ansøgeren var lille. Ansøgerens moder havde fortsat noget jord, hvoraf ansøgeren og moderen levede, herunder i tiden efter 1991, hvor Abgal-klanen havde overtaget det jordområde ved Mogadishu, der ellers tilhørte ansøgerens familieklan. Ansøgeren tjente til sit udkomme ved forefaldende arbejde på markedet og var på et tidspunkt omkring 18 års alderen udsat for en voldsepisode fra medlemmer af Abgal-klanen, der slog ham med en geværkolbe. Ansøgeren forlod Mogadishu, da de islamiske domstole havde overtaget magten i Mogadishu og forsøgte at tvangsrekruttere unge mænd. Pengene til udrejsen i april 2006 blev fremskaffet ved salg af ansøgerens eller hans moders faste ejendom, hvorefter ansøgeren rejste til Europa, mens hans moder, ægtefælle og ansøgerens fællesbarn formentligt rejste til Kenya. Nævnet fandt på den baggrund, at ansøgeren og hans familie trods konflikten med Abgal-klanen under de meget vanskelige, men generelle forhold i Mogadishu, havde kunnet opretholde sin tilværelse i byen uden alvorlige konflikter. Ansøgeren havde ikke været medlem af bestemte, herunder religiøse, grupperinger eller politiske tilhørsforhold. Nævnet fandt, at situationen i Mogadishu var væsentligt ændret

ved, at de islamiske domstole ikke længere var ved magten. Nævnet fandt, at ansøgerens situation ved en tilbagevenden måtte anses for at være præget af de meget vanskelige, men generelle forhold, uden at ansøgeren kunne anses for at være konkret og individuelt forfulgt eller konkret udsat for risiko for alvorlige overgreb eller umenneskelig eller nedværdigende behandling. Nævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren har krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Somalia/2007/3

3.1.2.3 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til § 7, stk. 2, fremgår, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, som tidligere ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det er imidlertid ikke hensigten med udlændingelovens § 7, stk. 2, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Nævnet **stadfæstede i juli 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i juni 2006. **Flygtningesnævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk tumal, at ansøgerens forældre boede i Somalia, at ansøgeren havde tre børn, som boede hos ansøgerens moder, at ansøgeren havde fem søskende i hjemlandet, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, og at ansøgeren ikke havde haft problemer med myndighederne eller politiske organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv påberåbt sig, at hun frygter at blive socialt udstødt og forfulgt som følge af, at hun lider af hiv/aids, som hun ikke kan behandles for i hjemlandet. Hverken det påberåbte asylmotiv eller den omstændighed, at ansøgeren er enlig kvinde fra en minoritetsgruppe, kunne efter det foreliggende i sig selv begrunde asyl. Endvidere fremstod ansøgeren helt uprofileret. Idet de generelt vanskelige forhold i hjemlandet heller ikke kunne begrunde asyl, kunne det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren skulle være i en konkret, særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren lider af en livstruende sygdom, kunne ikke føre til noget andet resultat. Der kunne herved ikke antages at foreligge nogen krænkelse af EMRK

artikel 3. Det følger af praksis fra Menneskerettighedsdomstolen, at afviste asylansøgere i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på at kunne modtage blandt andet særlig læge- eller social bistand fra staten. Dog kan en udsendelse under helt særlige omstændigheder indebære en krænkelse af den nævnte artikel. Ansøgeren, der under sagen havde været repræsenteret ved advokat, måtte for så vidt angik den sidstnævnte situation, henvises til at søge opholdstilladelse på andet grundlag. Somalia/2007/7.

3.1.2.4 Betydningen af tortur

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1, litra A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) samt FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt ekterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbudet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettigheds-

komité blevet tillagt eksterritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

Endvidere kan der efter en konkret vurdering meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur inden flugten til Danmark, og hvor den pågældendes betydelige frygt som følge af overgrebene derfor anses for velbegrundet, selvom der efter en objektiv vurdering ikke anses at være risiko for yderligere forfølgelse ved en tilbagevenden.

Det forhold, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan endvidere have betydning for den bevisbedømmelse, nævnet foretager, idet det ikke altid kan forventes, at personer, der tidligere har været udsat for tortur, kan redegøre for sagens forhold på samme måde som personer, der ikke har været udsat for tortur.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2005. Ansøgeren var kurder og syrisk statsborger. Hun havde aldrig været politisk aktiv. Ansøgeren havde om sit asylmotiv henvist til, at hun i foråret 2004 havde været fængslet i tre måneder og ti dage, hvorunder hun havde været udsat for tortur. Efter løsladelsen havde hun meldepligt, som hun var udeblevet fra efter sin udrejse i efteråret 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at dette - sammenholdt med at

myndighederne vidste, at hendes bror havde været politisk aktiv, og eftersøgte hendes søster - ville føre til, at ansøgeren ville blive udsat for forfølgelse, hvis hun vendte tilbage til Syrien. Det kunne lægges til grund, at ansøgeren indledningsvist havde forklaret usandt om sin rejse til Danmark, og at hun først havde søgt asyl cirka fire måneder efter indrejsen umiddelbart efter søsterens indrejse i Danmark. Imidlertid fandt Flygtningenævnet ikke at kunne forkaste, at ansøgeren havde været fængslet og udsat for tortur, som forklaret af hende. Der var herved lagt vægt på de lægelige undersøgelser, herunder torturundersøgelsen fra Retsmedicinsk Institut. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren, der ikke havde overholdt sin meldepligt, ville være i risiko for ved en tilbagevenden til Syrien at komme i myndighedernes søgelys. På grund af ansøgerens og hendes families kurdisk relaterede aktiviteter, fandt nævnet, at ansøgeren ville være i risiko for forfølgelse. Syrien/2007/5

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, født i 1978. Indrejst i januar 2006. Ansøgeren og hans familie har boet i Libanon, siden han var 12 år. Ifølge ansøgerens oplysninger havde han aftjent værnepligt i det syriske militær, udstationeret i Libanon. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvist, at Flygtningenævnet ikke fandt grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at han i forbindelse med aftjening af sin værnepligt havde været udsat for tortur, som af ham forklaret. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt imidlertid ikke, at dette forhold i sig selv kunne begrunde en opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7. Flertallet lagde herved navnlig vægt på, at forholdet lå tilbage til omkring 2000, og at ansøgeren efterfølgende i juni 2005 efter et længerevarende besøg i Danmark frivilligt vendte tilbage til Libanon. Flertallet måtte således lægge til grund, at ansøgeren i 2005 ikke selv havde tillagt torturen en sådan betydning, at det havde afholdt ham fra at vende tilbage. Flertallet kunne endvidere ikke lægge til grund, at ansøgeren, udover at han var udeblevet fra en genindkaldelse som reservist, havde noget udestående med de syriske myndigheder. Der var herved lagt vægt på, at ansøgeren efter sin hjemsendelse fra militærtjeneste i 2003 fik udstedt et pas, at han i januar 2005 udrejste legalt til Danmark gennem lufthavnen i Beirut uden problemer, at han i juni 2005 ligeledes uden problemer genindrejste i Libanon legalt på eget pas, at han i januar 2006 på ny udrejste legalt og uden problemer fra Beiruts lufthavn, at han endvidere i november 2004 rejste til Damaskus for at fremskaffe dokumentation i det syriske justitsministerium for sit ægteskab, og at han igen i november 2005 rejste til Damaskus for at søge visum ved den danske ambassade. På denne baggrund fandt Flygtningenævnets flertal ikke, at ansøgerens subjektive frygt for at blive udsat for nye overgreb ved en tilbagevenden i Syrien var begrundet i sådanne objektive forhold, at der var grundlag for at meddele ham opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det blev i den forbindelse tilføjet, at det efter de foreliggende baggrundsplysninger ikke kunne lægges til grund, at den straf, som ansøgeren måtte blive

idømt, fordi han, som af ham forklaret, var udeblevet fra en genindkaldelse til militæret, ville være af en så uforholdsmæssig karakter, at den i sig selv kunne medføre opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Syrien/2007/2

Nævnet meddelte i **september 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Tunesien. Indrejst i 2002 som familiesammenført. Ansøgt om asyl i 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han forud for udrejsen havde haft en 10-årig karriere ved militæret, sluttende som oversergent, og at han ved udrejsen havde været reservist. Ansøgeren havde fremskaffet en kopi af den tunesiske militære straffelov, hvoraf det blandt andet syntes at fremgå, at han som reservist blandt andet havde pligt til at melde sig på den tunesiske ambassade, hvis han tog ophold i udlandet. Ansøgeren havde gjort gældende, at han ved at tilsidesætte disse regler ved en tilbagevenden til Tunesien ville blive betragtet som forræder/desertør, hvilket ifølge den militære straffelov vil kunne straffes med dødsstraf eller langvarig fængselsstraf. Flygtningenævnet havde ved en iværksat høring søgt at få klarlagt, hvilken risiko ansøgeren i så henseende ville have løbet ved en tilbagevenden. Da høringen havde været uden resultat, og det således fortsat henstod som uafklaret, uden at dette kunne lægges ansøgeren til last, måtte ansøgeren stilles, som om han risikerede det, som han selv havde antaget. Det kunne ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været tilbage i hjemlandet siden udrejsen i 2002, heller ikke i forbindelse med sin faders død i begyndelsen af 2007. Ifølge baggrundsoplysninger fra Tunesien foregår der tortur i de tunesiske fængsler, og retssystemet fungerer ikke uafhængigt. På den anførte baggrund fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren måtte anses for at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Tunesien risikerede dødsstraf, tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Tunesien/2007/2

For en nærmere gennemgang af de særlige spørgsmål, der rejser sig i sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur, henvises til Formandskabets 14. beretning 2005, afsnit 6.4.

3.2 Sager, der af Udlændingesservice er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingesservices vurdering af sagen som åbenbart grundløs behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 8, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingesservices afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingeservice er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til kapitel 3.10.2 samt Formandskabets 15. beretning (2006), side 13 f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med be-

mærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 3.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingesservice skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingesservice har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt., at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingesservice kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

I 2006 aftalte Udlændingesservice og Flygtningenævnet en ny indberetningsform, således at Udlændingesservice i sine indberetninger inddeler sager afgjort i åbenbart grundløs-proceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

I 2007 har nævnet stadfæstet syv sager på formandskompetencen, mens fire sager blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde. I alle fire sager har Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingesservices afgørelse.

Som eksempler på sager, der er afgjort på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien. Indrejst i marts 2006. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk albaner og muslim fra landsbyen Prugoc i Kosovo. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse organisationer eller foreninger. Som asylmotiv havde ansøgeren henvist til, at hun havde giftet sig mod sin families vilje, at familien ikke længere ville have noget med hende at gøre, og at hun syv-otte gange var blevet slået af sin far. Ansøgeren

havde endvidere henvist til, at hun frygtede, at hendes familie havde forsøgt at gifte hende bort til en anden mand, og at familien til denne mand ville forsøge at kidnappe hende, såfremt hun vender tilbage til Kosovo. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at hun ønskede at være sammen med sin ægtefælle og det barn, som hun havde født under sit ophold i Danmark, og at hun ikke havde noget sted at bo i Kosovo-provinsen. Endelig havde ansøgeren henvist til, at hun havde det psykisk dårligt, blandt andet fordi hun havde været frihedsberøvet under opholdet i Danmark. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens konflikt med sin familie kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet fandt, at der var tale om en privatretlig konflikt, og at ansøgeren måtte henvises til at anmelde forholdet til myndighederne i hjemlandet. Det bemærkedes i den forbindelse, at nævnet ikke fandt grundlag for at antage, at ansøgeren ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod familien. Det bemærkedes i den forbindelse, at det fremgår af nævnets baggrundsoplysninger, herunder blandt andet pkt. 2.14 til 2.16, side 4 f. i Operation Guidance Note af juni 2006, fra British Home Office, jf. bilag 405 i Flygtningenævnets baggrundsmateriale, at der i Kosovo findes en politistyrke – Kosovo Police Service (KPS) – og at ansvaret for politiet i vidt omfang er overført til de lokale myndigheder. For så vidt angår ansøgerens mulige konflikt med familien til en mand, som hun måtte være blevet lovet bort til af sin familie, bemærkedes det, at denne konflikt alene fandtes at bygge på ansøgerens egne formodninger. Nævnet bemærkede endvidere, at ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i den anledning. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at det af ansøgeren anførte om, at hun ikke havde noget sted at bo i Kosovo-provinsen, og at hun ønskede at bo i Danmark sammen med sin ægtefælle og parrets barn, kunne føre til meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Tilsvarende kunne oplysningerne om ansøgerens dårlige psykiske tilstand ikke i sig selv føre til meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og nævnet fandt derfor ikke grundlag for at udsætte sagen på indhentelse af lægelige oplysninger vedrørende ansøgerens psykiske tilstand. Serbien/2007/4

Nævnet **stadfæstede i november 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2006. **Flygtningenævnet** fandt ikke grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. herved udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. Ansøgeren er nigeriansk statsborger og kristen af trosretning. Hun havde aldrig været politisk aktiv. Ansøgeren havde som sit asylmotiv anført, at hun frygtede at vende tilbage til Nigeria, idet hun forventede at blive slået ihjel af de ukendte gerningsmænd, der havde kidnappet og voldtaget ansøgeren, og endvidere havde dræbt hendes fader. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren først havde forklaret om voldtægten under samtalen med Dansk Flygtningehjælp. Ansøgeren havde endvidere forklaret divergerende om omstændighederne ved drabet på faderen. Ansøgeren havde således til Udlændingesservice forklaret, at hendes fader var blevet dræbt i bushen efter

en jagt, mens det fremgik af advokatindlægget fra efteråret 2007, at ansøgeren havde forklaret, at faderen var blevet opsøgt i landsbyen, hvor han var blevet slåbt ud af sit hus og dræbt. Ansøgerens forklaring om sit asylmotiv måtte derfor give anledning til tvivl. Uanset om ansøgerens forklaring om asylmotivet kunne lægges til grund, fandt Flygtningenævnet, at de konflikter, som ansøgeren frygtede ved en tilbagevenden til Nigeria, var af privatretlig karakter, og at ansøgeren måtte henvises til at søge beskyttelse hos de relevante nigerianske myndigheder. Nævnet bemærkede, at de påberåbte forhold var blevet anmeldt til myndighederne, og at ansøgeren ifølge sin forklaring ikke havde haft problemer med de nigerianske myndigheder. Såfremt ansøgeren ikke mente at kunne få myndighedernes beskyttelse i det område, hun stammede fra, måtte ansøgeren henvises til at tage ophold i en anden del af Nigeria. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at de generelle forhold for kvinder i Nigeria, herunder kristne kvinder, var af en sådan karakter, at de i sig selv kunne føre til, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nigeria/2007/4

Formanden eller en af næstformændene kan efter udlændingelovens § 53, stk. 8, henvise en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingetjenestens afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller hvis der er fremkommet nye væsentlige baggrundsoplysninger, som ikke er indgået i den tidligere praksis. Endvidere kan der være tale om sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnede til skriftlig behandling, idet der findes behov for at stille supplerende spørgsmål, eller idet ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Som eksempel på en sag, hvor sagen ikke fandtes egnet til skriftlig behandling, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2007** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2006. Sagen blev oprindeligt af Udlændingetjeneste forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. **Flygtningenævnet** udtalte, at det ikke kunne afvises, at ansøgeren efter aftjening af værnepligt i den russiske hær havde gjort tjeneste i en specialenhed, sidst som premierløjtnant. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren herunder havde været særlig profileret, eller at han i øvrigt havde besiddet oplysninger af speciel art. Ansøgeren fremsatte under sagens behandling en række uunderbyggede postulater om sit virke og om forholdene i specialstyrkerne, uden at dette på noget tidspunkt blev konkretiseret nærmere. Flygtningenæv-

net forkastede ansøgerens forklaring om, at han var blevet taget til fange af tjetjenske oprørere, og at han herefter havde gjort tjeneste i en privat hær i Ecuador. Flygtninge-nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde afgivet divergerende og udbyggende forklaringer herom. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren fra 2000-2002 havde gjort tjeneste i Fremmedlegionen, og at de franske myndigheder senere havde underrettet de russiske myndigheder herom. Uanset om ansøgeren som følge af sin tjeneste i Fremmedlegionen risikerede fængselsstraf ved tilbagevenden til Rusland, kunne dette ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ethvert land har lov til at lovgive for sine egne borgere, samt at fastsætte sanktioner for disse borgere i forbindelse med overtrædelse af de fastsatte regler. Flygtningenævnet fandt ikke, at den straf, ansøgeren ville kunne blive idømt er uforholdsmæssig, eller at denne i sig selv var udtryk for et umenneskeligt overgreb. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved tilbagevenden til Rusland som følge af sin tjeneste i Fremmedlegionen på grund af sin tidligere tjeneste ved specialstyrkerne i øvrigt risikerede umenneskelig behandling eller andre overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 stk. 2. Rusland/2007/4

3.3 Sagens behandling

Afslår Udlændingesservice at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingesservice efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingesservice fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, for eksempel spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

3.3.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 2.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontorsted i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Advokatfuldmægtige kan efter praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnsmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af en partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til 15. beretning afsnit 3.3.1, side 50-51.

3.3.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager, medmindre særlige forhold taler for en skriftlig behandling. Det kan for eksempel forekomme, hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingesservice, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingesservice under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingesservice, fremtidige nævnssekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne overgives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingesservice får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingesservice mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingesservice forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den trufne beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingesservice.

3.3.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, henviser Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, en sag til skriftlig behandling efter § 53, stk. 8-10. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i statusændringssager, sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, samt sager, der efter den 1. juli 2002 af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløsp proceduren, jf. nærmere afsnit 3.2. Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere i beretningens afsnit 3.10.1.

I sager, der behandles på skriftligt grundlag, bortset fra statusændringssager, beskikkes der en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen. Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingesservice giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

3.3.4 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen,

udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingesservice. Disse består blandt andet af rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, et familieoplysnings-skema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af den eller de samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingesservice. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland.

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-212, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivel altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på en række divergenser:

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i slutningen af 2005. Ansøgeren er kristen af trosretning. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde henvist til, at hun frygtede overgreb ved en tilbagevenden til Nigeria eller Sierra Leone fra en kvinde, der havde presset ansøgeren til prostitution. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det ansøgeren at godtgøre sin identitet og det asylgrundlag, som ansøgeren påberåber sig. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren havde opgivet forskellige identiteter under sagen. Det fremgik således af telefax fra august 2006 fra de italienske myndigheder, at hun var udfundet ved fingeraftryk under en anden identitet og en anden fødselsdato. I forbindelse med indrejse i Spanien under en tredje identitet havde hun til politirapport fra november 2006 oplyst, at hun kom fra Benin City i Nigeria. Under sagens behandling i nævnet havde ansøgeren oplyst, at hun er statsborger i Nigeria. Nævnet fandt på denne baggrund, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort sin identitet. Nævnet lagde herefter til grund, at ansøgeren var hjemmehørende i Nigeria og henviste blandt andet til en sproganalyse, hvoraf det fremgår, at hun måtte antages at stamme fra det sydlige Nigeria. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke havde noget udestående med de nigerianske myndigheder. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun skulle stå i et asylbegrundende modsætningsforhold til den omtalte kvinde, der havde presset ansøgeren til prostitution. Ansøgerens forklaring fremstod som vag og uunderbygget. Ansøgeren havde således ikke på overbevisende og troværdig måde kunnet sandsynliggøre, at hun selv og broderen i Nigeria skulle være blevet truet, og at broderen skulle være blevet kidnappet. Flygtningenævnet tilsidesatte derfor ansøgerens forklaring om sit asylmotiv. Nævnet fandt således ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. Nigeria/2007/5

Nævnet **stadfæstede i november 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er nigeriansk statsborger og kristen af trosretning. Hun havde aldrig været politisk aktiv, og havde aldrig været i konflikt med de nigerianske myndigheder. Flygtningenævnet udtalte, at efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren på en

sammenhængende og troværdig måde kunne redegøre for de forklarede aktiviteter. Flygtningenævnet bemærkede herved, at ansøgeren havde oplyst om skiftende identitet og nationalitet, idet hun over for de svenske myndigheder havde oplyst et andet navn, og at hun var født i Liberia. Hun havde oprindeligt afvist at have opholdt sig i Sverige, men under nævnets behandling havde hun erkendt at have opholdt sig i Sverige, inden hun kom til Danmark. Hun har givet divergerende oplysninger om sine familieforhold. Hun har til politirapporter fra maj 2005 oplyst, at forældrene var blevet dræbt af storebroderen i 2005, ligesom det fremgår af et af hende underskrevet stamtræ, at forældrene døde i 2005. Hun havde under nævnets behandling af sagen forklaret, at forældrene døde, da hun var tre år gammel. Det fremgår af en fødselsattest af maj 2005, at en person, der bærer moderens navn, har attesteret, at ansøgeren er hendes datter. Ansøgeren havde oprindeligt til politirapport forklaret, at hendes forældre var blevet dræbt af broderen. Hun havde senere i sagsforløbet forklaret, at broderen ville dræbe hende i forbindelse med en rituel handling. Forklaringen herom var til dels udbygget under nævnets behandling af sagen. Hendes forklaring om omstændighederne ved udrejsen fremstod som usikker og usandsynlig. Hun fastholdt, at hun ikke var udrejst med henblik på at ernære sig ved prostitution i Europa. Det blev endvidere tillagt betydning, at ansøgeren først søgte asyl, efter at hun blev antruffet og anholdt af politiet på Vesterbro. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund og fandt herefter ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at de generelle forhold for kvinder i Nigeria, herunder kristne kvinder, er af en sådan karakter, at de i sig selv kunne føre til, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nigeria/2007/6

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet blandt andet tillagde ansøgerens unge alder betydning ved bevisvurderingen, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **december 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2007. Ansøgeren er etnisk hazara og shiamuslim. Under udrejsen fra Afghanistan var ansøgeren blevet adskilt fra sin familie. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren var 16 år og var præget af en kortvarig skolegang. Ansøgerens forklaring måtte vurderes i lyset heraf. Ansøgeren havde under sagen forklaret konsistent. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring om et drab, ansøgerens far havde begået, til grund, og at ansøgeren som følge heraf forventede at blive udsat for blodhævn. Efter det om forholdene i Afghanistan oplyste, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i en reel risiko for overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og at myndighederne ikke ville være i stand til at yde ansøgeren den fornødne beskyttelse herimod. Afg/2007/22

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet tillagde ansøgerens personlige forhold betydning ved bevisvurderingen kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1987. Indrejst i april 2006. Ansøgeren er muslim af trosretning. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk hazara, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, at ansøgeren ikke havde udført aktiviteter, der havde profileret ham i offentligheden, og at ansøgeren efter resultatet af aldersundersøgelsen i hvert fald havde været atten år på tidspunktet for indrejsen i Danmark. Selvom der ved bedømmelsen af ansøgerens forhold måtte tages hensyn til, at ansøgeren var analfabet og kun havde begrænsede skolekundskaber, måtte det tillægges vægt, at ansøgeren havde udbygget sin forklaring om faderens aktiviteter med hensyn til, at faderen udpegede andre huse for Taleban, og med hensyn til, at folk fra Taleban ofte blev bespist på bopælen. Flygtningenævnet kunne på grund af det sene fremkomsttidspunkt ikke lægge nogen vægt på disse oplysninger. Hertil kom, at faderen efter det foreliggende ikke havde været medlem af Talebanbevægelsen, og at ansøgeren og lillebroderen var i stand til at opholde sig cirka to år hos svigerindens fader, hvis bopæl lå cirka 30 minutters gang fra ansøgerens egen bopæl. Endelig måtte det antages, at de tre til fire påberåbte ransagninger af bopælen efter faderens anholdelse efter det foreliggende ikke havde været rettet mod ansøgeren, ligesom storebroderen var blevet løsladt efter to kortvarige tilbageholdelser. Den chikane fra lokalbefolkningens side, som ansøgeren havde oplyst at have været udsat for, havde ikke haft et sådant omfang og intensitet, at den kunne sidestilles med udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Idet oplysningerne om de generelle forhold for etniske hazaraer ikke i sig selv kunne begrunde asyl, kunne det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2007/6

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivl, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse:

Nævnet meddelte i **september 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** lagde til grund ved sagens afgørelse, at ansøgerens tidligere ægtefælle var flygtet fra Iran i 2003, og at han i 2004 var blevet meddelt asyl i Danmark i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren på grund af sin politiske aktivitet havde haft konflikter med myndighederne i 1998 og i 2003 efter ægtefællens flugt, hvor hun var blevet anholdt og havde været fængslet i tre dage. Uanset, at ansøgerens forklaring

om, at hendes storebror i 1983/1984 havde begået æresdrab på hendes mor, og at han senere var blevet frikendt for straf for dette, først var fremkommet under samtalen med ansøgers advokat, fandt Flygtningenævnet at måtte lægge denne forklaring til grund. Det lagdes ligeledes lagt til grund, at ansøgerens tidligere ægtefælle i forbindelse med skilsmissen oplyste overfor sin familie, at ansøgeren havde været ham utro, samt at dette efterfølgende var blevet oplyst overfor hendes familie, herunder hendes bror. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran ville være i reel risiko for umenneskelig behandling eller overgreb, samt at myndighederne ikke kunne forventes at yde hende beskyttelse herimod. Iran/2007/14

Nævnet meddelte i **marts 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i januar 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde henvist til frygt for dødsstraf eller anden uforholdsmæssig straf for utroskab, hvis hun vendte tilbage til Iran. Nævnet bemærkede, at ansøgeren havde forklaret konsekvent og sammenhængende under hele sagen, og at hun også for nævnet havde givet et troværdigt indtryk. Nævnet fandt derfor ikke tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte hendes forklaring, og fandt det derfor sandsynliggjort, at ansøgeren havde haft et seksuelt forhold til en anden end ægtemanden. Efter ansøgerens forklaring fandt nævnet det derfor også sandsynliggjort, at forholdet var kommet til ægtemanden og gennem ham til myndighedernes kundskab. Den rejste tvivl om ægtheden af en fremlagt domsudskrift fandtes ikke tilstrækkelig til at ændre herved. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun vil være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Iran/2007/5

3.3.5 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsmødet udarbejder Flygtningenævnets sekretariat et resumé af ansøgerens forklaringer under sagens behandling. Dette resumé indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flygtningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnsmødet indeholder Flygtningenævnets afgørelse således en vurdering af, om nævnet finder, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender.

3.4 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4.

Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændingelovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitel 2 og 3 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, for eksempel privatpersoner og journalister. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler, vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 12, stk. 1, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som udgangspunkt være opfyldt. En anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, med mindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven.

I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, med mindre oplysningerne i sagen kan undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

Såfremt Flygtningenævnet tidligere har meddelt aktindsigt efter forvaltningsloven i en konkret sag, vil nævnet ved en efterfølgende meddelelse af aktindsigt opkræve betaling for denne, jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 646 af 18. september 1986.

3.5 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt til hvilket land udsendelse kan ske.

Det er Rigspolitiet, der herefter forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Rigspolitiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og er det ikke tilfældet, varetager Rigspolitiet den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

3.5.1. Udrejsefrister

En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingesservice's afslag på asyl skal indeholde en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Fristen fastsættes i henhold til udlændingelovens § 33, stk. 2, til straks.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt., jf. lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, fremgår blandt andet:

”Den foreslåede bestemmelse indebærer, at politiet efter udlændingelovens § 30, stk. 2, vil være forpligtet til at indlede bestræbelser på, at udlændingen udrejser, umiddelbart efter, at det er forkyndt for udlændingen, at denne er meddelt endelig afslag på asyl og skal udrejse straks. Det betyder, at politiet umiddelbart herefter kan påbegynde iværksættelsen af de praktiske forberedelser, der er nødvendige for udrejsen af landet. Det forudsættes i den forbindelse, at der – som tilfældet er i dag – udvises konduite med hensyn til udlændingens mulighed for at forberede sig på udrejsen. Der vil i den forbindelse bl.a. skulle tages hensyn til, om udlændingen lider af en akut sygdom eller er højgravid, eller om udlændingen har født inden for en kort periode forud for afgørelsen.”

Der fastsættes dog ikke nogen udrejsefrist, hvis ansøgeren har et andet opholdsgrundlag, hvis Udlændingesservice eller Integrationsministeriet har tillagt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, eller hvis Udlændingesservice anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingesservice af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag.

Det er en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at den anden udlændingemyndighed har hjemmel til enten at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at myndigheden har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingesservice under nævnsmødet om, at en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, forudsættes det, at der rent faktisk er indgivet en sådan ansøgning, og at tilkendegivelsen fra Udlændingesservices repræsentant har karakter af en bindende afgørelse om, at afgørelsen tillægges opsættende virkning. Såfremt ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingesservices repræsentant tilkendegiver, at Udlændingesservice i givet fald vil tillægge ansøgningen opsættende virkning.

I sager, hvor Udlændingesservice ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingesservice om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingesservice således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevendende til hjemlandet.

Hvis ansøgeren hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, sidste pkt. Det kan være tilfældet i sager om bortfald, inddragelse og nægtelse af forlængelse.

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding er udvist ved dom, og hvor udlændingen på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion. I disse tilfælde skal Flygtningenævnet ikke fastsætte udrejsefrist, men alene henvise til, at den pågældende skal udrejse efter politiets bestemmelse. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingesservices afgørelse efter § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udkrevet efter anden strafferetlig sanktion, skal Flygtningenævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udgangspunktet i udlændingelovens § 33, stk. 2. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fæng-

selsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, for eksempel i medfør af udlændingelovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet er udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, skal nævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2.

3.5.2 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

I sager, hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indreisen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indfører nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indreisen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendeshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

3.6 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingeservice får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

3.7 Sager afsluttet uden en afgørelse

3.7.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Rigspolitiets Udlændingeafdeling og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis

politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingesservice.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingesservice med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

3.7.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingesservices afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingesservice.

Såfremt ansøgeren udrejser, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen, og sagsbehandlingen afsluttes.

3.7.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det overlades til førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingesservice er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget, som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald.

Som eksempler på sager, hvor nævnet har besluttet at hjemvise sagen som følge af ændrede oplysninger om ansøgerens nationalitet, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i februar 2007** en sag vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Vestbredden i 1981. Indrejst i 2001. Nævnet stadfæstede i december 2002 Udlændingesservices afgørelse i sagen, idet nævnet på baggrund af de da foreliggende oplysninger i sagen lagde til grund, at Vestbredden måtte anses for ansøgerens hjemland. Af nævnets udsendelsesbeslutning fremgik således, at ansøgeren kunne udsendes tvangs-

mæssigt til Vestbredden, jf. udlændingelovens § 32 a. I februar 2007 rettede Rigspolitiet henvendelse til nævnet i den konkrete sag med anmodning om en fornyet vurdering af nævnets udsendelsesbeslutning, idet der under udsendelsessagen var fremkommet nye oplysninger om ansøgerens nationalitet, herunder om at ansøgeren var i besiddelse af et jordansk nationalitetspas. Flygtningenævnet besluttede på baggrund af de nye oplysninger at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice med henblik på stillingtagen til, om ansøgeren asylretligt skulle vurderes i forhold til Vestbredden og/eller Jordan. Statsløs palæstinenser/2007/9

Nævnet **hjemviste i juli 2007** en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Liberia. Indrejst i 1991. Nævnet havde i januar 1993 stadfæstet Udlændingesservices afgørelse, idet nævnet på baggrund af de da foreliggende oplysninger i sagen lagde til grund, at ansøgeren var liberiansk statsborger. Af nævnets udsendelsesbeslutning fremgik således, at ansøgeren kunne udsendes tvangsmæssigt til Liberia, jf. udlændingelovens § 32 a. I juni 2007 rettede Rigspolitiet henvendelse til nævnet i den konkrete sag med anmodning om en fornyet vurdering af nævnets udsendelsesbeslutning, idet der under udsendelsessagen var fremkommet nye oplysninger om ansøgerens nationalitet, herunder oplysninger der kunne tyde på, at ansøgeren havde en væsentlig tilknytning til Cameroun, ligesom ansøgeren var blevet nægtet indrejse i Liberia. Flygtningenævnet besluttede på baggrund af de nye oplysninger at hjemvise sagen til Udlændingesservice til fornyet asylretlig vurdering. Liberia/2007/1

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har besluttet at hjemvise sagen på grund af ændrede forhold i hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1983. Indrejst i juni 1999. Ansøgeren er etnisk kurder og sunni muslim af trosretning. Flygtningenævnet havde i februar 2000 meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse, da nævnet ikke fandt, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nordirak ville risikere en asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7. I august 2002 meddelte Flygtningenævnet ansøgeren afslag på genoptagelse af sagen. I juli 2006 besluttede Flygtningenævnet herefter at genoptage og hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice, idet vurderingen af ansøgerens risiko for forfølgelse ved den tidligere behandling af sagen alene var foretaget i forhold til den daværende sikkerhedszone i Irak. Irak/2007/28

Siden 2002, hvor betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, blev ændret ved lov nr. 365 af 6. juni 2002, har nævnet hjemvist nogle sager, hvori nævnet har lagt til grund, at asylansøgningen rettelig burde være blevet behandlet efter den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, jf. lovbekendtgørelse nr.

711 af 1. august 2001, og hvor ændringerne i retsgrundlaget fandtes at have væsentlig betydning for sagens udfald.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Flygtningenævnet **hjemviste i februar 2007** en sag vedrørende en kvindelig ansøger fra Kosovo-provinsen i Serbien. Ansøgeren havde tidligere fået behandlet sin asylsag under en anden identitet. Udlændingesservice havde senest meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. lov nr. 365 af 6. juni 2002. Ansøgeren er etnisk albaner, og hun havde ikke været politisk aktiv eller været udsat for konkrete overgreb inden udrejsen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var indrejst inden ændringen i 2002 af udlændingelovens § 7, stk. 2, og at sagen derfor skulle behandles efter lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Nævnet hjemviste som konsekvens heraf sagen til behandling i Udlændingesservice med henblik på vurdering af, om ansøgeren opfyldte betingelserne om at få asyl efter den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7. Nævnet lagde herved vægt på, at det var af afgørende betydning for sagens udfald, idet ansøgeren bl.a. havde henvist til sin subjektive frygt. Serbien/2007/5

Hvis Flygtningenævnet finder, at betingelserne for at meddele opholdstilladelse umiddelbart er til stede efter § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, bør der ikke ske hjemvisning, men i stedet meddeles opholdstilladelse på det foreliggende grundlag.

Hjemvisning kan endvidere komme på tale som følge af ansøgerens forhold. Som eksempel herpå kan nævnes:

Flygtningenævnet **hjemviste i oktober 2007** en sag vedrørende en mindreårig mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2007. Ansøgeren er analfabet. Ansøgeren var flygtet fra Somalia, fordi han havde mistet sin moder. Ansøgeren havde boet i Somalia sammen med moderens familie. Han havde ikke haft kontakt med sin far, siden forældrene blev skilt, da han var lille. Han vidste ikke, hvor i Somalia hans familie nu opholder sig. Han vidste ikke, hvilken klan han tilhører, og han vidste ikke hvad det ville sige, at være politisk aktiv. Ansøgeren havde aldrig båret våben. En dag, hvor ansøgeren var i koranskole, var der udbrudt kamphandlinger overalt i Mogadishu. Efter kamphandlingerne var brudt ud, forsvandt ansøgerens familie, og deres bopæl var delvist ødelagt. Ansøgeren boede herefter nogle måneder hos en ven og hans familie. Vennens familie hjalp ham til Danmark, hvor hans moster opholder sig. **Flygtningenævnet** besluttede efter votering at hjemvise sagen til Udlændingesservice, idet ansøgeren – henset til sin alder og manglende forståelse af sin situation – efter Flygtningenævnets vurdering ikke var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure. Somalia/2007/16

3.7.3 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingesservice og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingesservices eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud i en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

Hvis ansøgeren ikke har afgivet forklaring under det første nævnsmøde, eller hvis de fremkomne oplysninger nødvendiggør, at ansøgeren atter skal have lejlighed til at afgive forklaring, berammes sagen til et nyt nævnsmøde. Der vil i disse tilfælde normalt være tale om et nyt nævn med en anden sammensætning end det nævn, der oprindeligt behandlede sagen.

3.8 Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager

3.8.1 Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer

Efter udlændingelovens § 53, stk. 12, 1. pkt. og Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningenævnets formand ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuel i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen henvises til kapitel 3.7.3.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor ét eller flere af medlemmerne,

der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til kapitel 3.11.1.

3.8.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes

3.8.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 12, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde

Den nuværende § 53, stk. 12, i udlændingeloven blev indført ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til udlændingelovens § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, side 33 anføres følgende:

”Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 12* kan nævnets formand ad hoc-besikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.

Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.

Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-besikke fratrådte nævnsmedlemmer.

Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn. Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsoplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesansøgningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn. ”

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævnsmedlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

3.8.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager.

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes, bliver jævnlige aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrådt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-beskikkes.

- A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer. I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.
- B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesansøgningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.
- C. Sager, hvor der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvori der i forbindelse med genoptagelsesansøgningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesansøgningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.
- D. Sager, hvor der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesansøgningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprindelige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland. I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsessagen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.

- E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 12, 2. pkt. sammenholdt med forarbejderne til den tidligere udlændingelovs § 53, stk. 8, ikke ske substitution.

3.8.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4.

Efter Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendig flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

3.9 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat honoreres, i

lighed med tolkning, der finder sted på et nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets sekretariat. Flygtningenævnets sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets sekretariat, foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

De nærmere regler om honorering af tolke kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

3.9.1. Sag vedrørende tolkeydelser

Ved dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H) stadfæstede Højesteret Østre Landsrets dom af 16. juni 2006, hvorved Flygtningenævnet fik medhold i en sag anlagt af to tolke. Sagen drejede sig om, hvorvidt tolkene havde krav på kørselsgodtgørelse og yderligere betaling for transporttid. Tolkene, der begge havde bopæl på Sjælland, havde ydet tolkebistand for en række asylansøgere fra Kosovo. Tolkningen foregik efter anmodning fra en advokat på dennes kontor i Sønderjylland i forbindelse med forberedelse af sager, der skulle behandles i Flygtningenævnet.

Af landsrettens dom fremgår det bl.a., at landsretten lagde til grund, at Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område finder anvendelse i sager, der behandles af Flygtningenævnet, med de tilføjelser, som fremgår af brev af 15. januar 2003 udsendt fra Flygtningenævnet til alle anvendte tolke. Landsretten lagde endvidere til grund, at advokaten måtte antages at have været bekendt med disse regler, inden han indgik aftale med tolkene om tolkebistand i de pågældende sager. Endvidere fandt landsretten det efter be-

visførelsen ikke godtgjort, at advokaten havde anmodet Flygtningenævnet om at tage stilling til, hvorvidt nævnet ville yde sagsøgerne godtgørelse for transportudgifter med videre, inden han indgik aftaler med tolkene om tolkebistand på hans kontor, ligesom landsretten heller ikke fandt det godtgjort, at Flygtningenævnet havde undladt at foretage et konkret og individuelt skøn ved sine afgørelser om, i hvilket omfang sagsøgerne i de enkelte tilfælde kunne honoreres. Endelig fandt landsretten det ikke godtgjort, at Flygtningenævnets sekretariat havde været uberettiget til at træffe afgørelse om honorering af tolkene vedrørende de krav, som sagsøgernes påstande omfattede.

Højesteret lagde som anført af landsretten til grund, at advokaten ikke havde indhentet forudgående tilladelse til at anvende tolke fra en anden landsdel, og det var ikke godtgjort, at der forelå sådanne særlige omstændigheder, at Flygtningenævnet alligevel burde have ydet fuld godtgørelse for køretid og kørselsudgifter. Med disse bemærkninger og i øvrigt af de grunde, der var anført af landsretten, tiltrådte Højesteret landsrettens dom. Højesteret fandt endvidere, at afgørelser om honorering af tolke, som er truffet af Flygtningenævnets sekretariat, efter Højesterets opfattelse måtte kunne påklages til Flygtningenævnets formand eller til en næstformand, som formanden havde bemyndiget hertil, jf. herved § 23 i nævnets forretningsorden. Selvom der i de omhandlede sager ikke måtte være truffet afgørelse af Flygtningenævnets formand, kunne dette ikke begrunde, at sagerne hjemvistes til fornyet behandling ved nævnet.

3.10 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende mindreårige uledsagede asylansøgere, og sager, hvor Udlændingesservice, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på cirka to måneder.

3.11 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

3.11.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesansøgning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingesservices indkvarteringsssystem. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, at Flygtningenævnet ved meddelelse af afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 fastsætter udrejsefristen til straks. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, men nævnet har mulighed for at træffe beslutning herom, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 9 og 10, og forretningsordenens § 47, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl er åbenbart opfyldt.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingesservice.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tid-

ligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 47, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 3.8.

Sager, der oprindeligt er afgjort af et 5-mandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, vil af retssikkerhedsmæssige grunde blive henvist til mundtlig behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn bestående af en formand og to medlemmer, jf. lov nr. 365 af 6. juni 2002.

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 12, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 3.8 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets besluttelsesgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderli-

gere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det ovenfor anførte om udsættelse af udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7.

I sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i afsnit 5.1.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstilstand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 1, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger

om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været tilbage i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningesnævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antageliggjør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

Flygtningesnævnet har i beretningsperioden behandlet i alt 305 sager vedrørende 413 personer, som har anmodet om genoptagelse af deres sag, og hvor nævnet har taget stilling til, om sagen skal genoptages. I 207 sager, som vedrørte 285 personer, meddelte nævnet afslag på genoptagelse. 47 sager vedrørende 63 personer blev genoptaget. I kapitel 9.6 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

3.11.2 Domstolsprøvelse.

3.11.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i kapitel 1.3 er Flygtningesnævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endelighedsbestemmelsen er nærmere omtalt i Formandskabets 6. beretning (1997), side 16 ff.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR 1999.243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003. 2405), og 2. december 2003 (UfR 2004.727).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningesnævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28.

februar 2002, pkt. 5.1., fremgår bl.a. følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

”Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001, hvorved Højesteret udtalte, at ”domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).”

...

Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.

...

Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor.”

3.11.2.2 Domspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

I dette afsnit omtales alene nyere sager, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen.

Højesteret afsagde den 31. oktober 2006 dom i en sag vedrørende en statsborger fra Montenegro (UfR 2007.626). Flertallet voterede for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Flygtningenævnet. Et flertal af Højesterets dommere udtalte i den forbindelse, at Flygtningenævnet ved sin afgørelse fra 2004 havde anført, at det måtte sandsynliggøres, at ansøgeren var i en konkret risiko for at skulle udføre eller medvirke til handlinger, som efter de internationale regler ville kunne medføre udelukkelse i medfør af flygtningekonventionens artikel 1.F, for at en straf for undladelse af at efterkomme indkaldelsesordren måtte sidestilles med forfølgelse og dermed være asylbegrundende. Højesterets flertal bemærkede hertil, at spørgsmålet, om det er berettiget at opstille disse betingelser, som blandt andet angår bevistema og bevisbyrde, er et retsspørgsmål, som uanset endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, er underlagt domstolenes prøvelse.

Under de nærmere angivne omstændigheder fandt Højesterets flertal, at Flygtningenævnet ved afgørelsen af, om ansøgeren ved tilbagesendelse til hjemlandet i oktober 2000 ville risikere forfølgelse i asylretlig forstand, ikke var berettiget til at stille krav

om, at ansøgeren herudover skulle sandsynliggøre, at han havde været i en konkret risiko for at skulle udføre eller medvirke til handlinger, som efter de internationale regler ville kunne medføre udelukkelse i medfør af artikel 1 F.

Sagen er tidligere omtalt i Formandskabets 15. beretning (2006), side 12-13.

Nedenfor følger et resumé af Flygtningenævnets seneste afgørelse i sagen:

I efteråret 2006 indrejste ansøgeren på ny i Danmark, og i foråret 2007 hjemviste Flygtningenævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice på baggrund af ansøgerens ophold i hjemlandet. I efteråret 2007 meddelte Udlændingesservice ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet stadfæstede i november 2007 Udlændingesservices afgørelse i sagen. Flygtningenævnet lagde i overensstemmelse med ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren, såfremt han var blevet pågrebet og tvunget til at indgå som skytte i krigsenheden, måtte anses for at have været i risiko for at skulle indgå i alvorlige overgreb mod civilbefolkningen i Kosovo, jf. herved tillige udelukkelsesgrundene i Flygtningekonventionens artikel 1 (F). Efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold fandt nævnet, at ansøgeren i foråret 1999 isoleret set havde risikeret en forfølgelse, som omfattedes af udlændingelovens § 7, stk. 1, såfremt han på dette tidspunkt skulle være vendt tilbage til Forbundsrepublikken Jugoslavien. Flygtningenævnet bemærkede, at det imidlertid afgøres efter den vurdering af ansøgerens situation, der foretages af Flygtningenævnet på tidspunktet for nævnets afgørelse, om ansøgeren har krav på asyl efter udlændingelovens § 7. Det bemærkedes endvidere, at nævnet ikke grundet formuleringen af Flygtningenævnets afgørelse fra 2004 anså sig for afskåret fra at foretage en samlet vurdering af den genoptagne sag i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler. På tidspunktet for nævnets afgørelse i oktober 2000 var forholdene i Forbundsrepublikken Jugoslavien væsentligt ændrede. Krigstilstanden var ophørt, den politiske situation var under forandring, og efter præsidentvalget i september 2000 blev Vojislav Kostunica indsat som præsident i stedet for Slobodan Milosevic den 7. oktober 2000. Nævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden i oktober 2000 til Forbundsrepublikken Jugoslavien var i risiko for at skulle udføre militærtjeneste i krigsenheden under de ovennævnte asylbegrundende omstændigheder.

Nævnet ville imidlertid ikke afvise, at afsoningen af den fængselsstraf på to år, som ansøgeren konkret var blevet idømt, henset til den ovennævnte baggrund for straffen, isoleret set kunne anses for en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Imidlertid tillagde nævnet det betydning, at det jugoslaviske parlament den 26. februar

2001 vedtog en lov om amnesti, der blandt andet omfattede personer, der i tiden indtil den 7. oktober 2000 var anklaget eller dømt for en række forseelser forbundet med af-tjening af militærtjeneste, herunder udeblivelse efter indkaldelse og unddragelse af mi-litærtjeneste. Endvidere tillagde nævnet det vægt, at ansøgeren efter sin forklaring ind-rejste i Montenegro i forbindelse med den tvangsmæssige udsendelse i 2005 og opholdt sig i Montenegro i cirka to måneder uden problemer med myndighederne eller med andre grupperinger, herunder eventuelle Arkan-relaterede grupper. Ansøgeren fik end-videre efter ansøgning udstedt et pas af myndighederne, ligesom han udrejste legalt.

Efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold fandt nævnet herefter ikke, at ansøge-ren ved en tilbagevenden til Montenegro kunne antages at risikere en asylbegrundende forfølgelse som følge af den idømte straf eller forfølgelse fra eventuelle Arkan-tilhæn-gere, som ansøgeren ikke kunne opnå myndighedernes beskyttelse imod. Det bemær-kes i den forbindelse, at Montenegro primo juni 2006 erklærede sig som en selvstændig stat.

Nævnet bemærkede endvidere, at ansøgeren under asylsagens forløb ikke havde haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det forhold, at han på tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse i oktober 2000 efter omstændighederne kunne anses for omfattet af den dagældende udlændingelovs § 7, henset til baggrunden for den idømte fængselsstraf, fandtes af de anførte grunde ikke at føre til, at ansøgeren nu havde krav på opholdstilladelse efter den nævnte bestemmelse. Nævnet fandt herved ikke, at an-søgeren kunne anses for at have en sådan velbegrundet subjektiv frygt, at han havde krav på opholdstilladelse efter den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Den 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2) afsagde Højesteret dom i en sag vedrørende en iransk statsborger, der havde anlagt sag mod Flygtningenævnet med påstand om erstat-ning, idet vedkommende gjorde gældende, at Flygtningenævnet havde pådraget sig et erstatningsansvar som følge af de overgreb, vedkommende havde været udsat for i sit hjemland efter udsendelsen af Danmark.

I april 2005 anlagde advokaten på vegne af klageren erstatningssag mod Flygtninge-nævnet ved Østre Landsret. I december 2005 afsagde Østre Landsret kendelse vedrø-rende spørgsmålet om afvisning af sagen. Landsretten tog ikke nævnets påstand om afvisning af sagen til følge.

Den 12. januar 2007 afsagde Højesteret dom i sagen. Ved en enstemmig afgørelse tog Højesteret Flygtningenævnets afvisningspåstand til følge.

Højesteret anførte i sin begrundelse for dommen, at de omstændigheder, som klageren havde påberåbt sig til støtte for, at Flygtningenævnet havde handlet ansvarspådragende og som følge heraf skulle betale erstatning, forudsatte en stillingtagen til nævnets afgørelser af 11. januar 1999 og 27. april 1999.

Højesteret udtalte, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser også under en sådan sag er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Højesteret anførte videre, at nævnet i sin begrundelse for at meddele afslag på asyl havde taget stilling til det, som klageren og hans mor angav som hovedmotiv for asylansøgningen. Højesteret udtalte desuden, at de indsigelser, klageren havde rejst vedrørende nævnets afgørelser, måtte anses for i realiteten blot at være udtryk for uenighed i nævnets bevisbedømmelse og samlede vurdering af, om de faktiske omstændigheder kunne begrunde asyl.

I november 2007 indbragte klagerens advokat sagen for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvor sagen fortsat verserer.

I 2004 og 2005 blev der ved landsretterne anlagt et større antal sager mod Flygtningenævnet af sagsøgere, der alle var repræsenteret ved den samme advokat.

En række af sagerne er blevet afvist af landsretterne med henvisning til udlændingelovens § 56, stk. 8. Landsretternes afgørelser er indbragt for Højesteret, der den 24. marts 2006 (UfR 2006.1831) afsagde dom i den første sag. Der henvises herom til 15. beretning, 2006, side 13-14.

Endelig har Højesteret den 15. februar 2007 (UfR 2007.1277, UfR 2007.1286, UfR 2007.1291/1 samt UfR 2007.1291/2) og 30. november 2007 (UfR 2008. 506, UfR 2008. 511 samt UfR 2008. 517) stadfæstet landsrettens afgørelser om afvisning i en række sager anlagt af den samme advokat bl.a. vedrørende Flygtningenævnets sagsoplysning, fortolkning af Flygtningekonventionens art. 1.C (5), 2. punktum og udlændingelovens § 26. Højesteret fandt ikke, at der i disse sager forelå omstændigheder, der gav anledning til at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

3.11.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I 2007 har Folketingets Ombudsmand i de sager, der har været søgt indbragt for ombudsmanden, afvist at behandle den pågældende klage under henvisning til, at hans virksomhed ikke omfatter Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand har i 2007 ikke af egen drift iværksat undersøgelser af sager eller forhold, der har med Flygtningenævnet at gøre.

3.12 Generelle baggrundsoplysninger

Det følger af udlændingelovens § 54, at nævnet drager omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelsen af andre bevismidler.

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet således også ansvarligt for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland.

3.12.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på Internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og konkrete indsigts vedrørende asylrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menneskeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande, udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver adgangen til Internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra Internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnsekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan særligt nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingeservices Dokumentations- og Projektkontor. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet, EU-arbejdsgruppen EURASIL (European Union Network for asylum practitioners) og andre landes myndigheder i øvrigt. Endvidere kan nævnet anmode Udenrigsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt oplysninger i et generelt udformet baggrundsnotat kan bekræftes.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Det tilgængelige baggrundsmateriale omfatter aktuelt og relevant materiale, der vedrører forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en oversigt med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

3.12.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres relevant baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Det fremgår således af Flygtningenævnets resultatkontrakt for 2008 med Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, at nævnet tre gange

årligt skal offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande inddelt i gruppe 1, 2 og 3 lande. Gruppe 1 lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager. Gruppe 2 lande er lande, der tidligere har været gruppe 1 lande, men hvorfra nævnet ikke længere behandler så stort et antal sager. Gruppe 3 lande er lande, hvorfra der er meget få sager, og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe 1 og 2 lande foretages løbende. Medens opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe 3 lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingesservice og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

For så vidt angår gruppe 1- og 2-landene bliver den beskikkede advokat således forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

For så vidt angår gruppe 3-landene skal sagsbehandleren i forbindelse med forberedelse af sagen sørge for, at et opdateret sæt baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land bliver sendt ud til advokaten, nævnsmedlemmerne og Udlændingesservice sammen med akterne i den konkrete sag.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er modtaget nyt baggrundsmateriale, som de mødende parter ikke kan antages at være i besiddelse af. Hvis der foreligger nyt ikke-udsendt materiale, udsendes dette materiale tre dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

3.13 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

3.13.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingesservices Dokumentations- og Projektkontor om høringen med henblik på at undgå parallellhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingesservices Dokumentations- og Projektkontor kopi af generelle høringer, som Udlændingesservice foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingesservices høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets sekretariat tre dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingesservice, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

3.13.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af arrestordrer, tilsigelser, udskrift af dombøger m.v., til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Flygtningenævnet sender i vid udstrækning disse dokumenter til Udenrigsministeriet med anmodning om en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Flygtningenævnet påser forud for afsendelsen af høringen, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i asylsager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet altid i høringsskrivelserne følgende forbehold: ”Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde”.

I juni 1996 afgav en tværministeriel arbejdsgruppe en rapport, der, foruden en analyse af, hvorledes ægthedsvurderinger hidtil var blevet udført, består af en række konklusioner og anbefalinger vedrørende retningslinierne for ægthedsvurderinger. Rapporten indeholder tillige oplysninger om Udenrigsministeriets retningslinier for udvælgelse af kilder.

Endvidere blev der på baggrund af rapporten etableret et samarbejdsforum om ægthedsvurderinger, hvor Udenrigsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingesservice og Rigspolitichefen efter behov drøfter spørgsmål i relation til de rekvirerende myndigheders anmodninger om og Udenrigsministeriets udførelse af ægthedsvurderinger.

Ved behandlingen af en sag kan det imidlertid også forekomme, at Flygtningenævnet som led i bevisvurderingen, jf. kapitel 3.3.4, tager stilling til, om et fremlagt dokument kan lægges til grund, uden at det har været sendt til Rigspolitiet eller Udenrigsministe-

riet til ægthedsvurdering. Ved vurderingen heraf kan blandt andet indgå tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst, dokumentets karakter samt ansøgerens troværdighed i øvrigt.

3.13.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokumentets ægthed, kan nævnet anmode Rigspolitiets Kriminaltekniske Afdeling om at foretage en teknisk vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået om dokumentet er ægte. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningenævnet Kriminalteknisk Afdeling om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Afdelings behov for sammenligningsmateriale i form af lignende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester m.v. ikke fremtræder lige så tydeligt, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort.

Kapitel 4

Sager indbragt for internationale organisationer

4.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 14 ændrings- og tillægsprotokoller, hvoraf nr. 14 endnu ikke er trådt i kraft. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination). I 1954 blev der med hjemmel i konventionen nedsat en kommission – Den Europæiske Menneskerettighedskommission, der skulle tage stilling til, om klager over brud på menneskerettigheder i henhold til konventionen skulle gennem en egentlig realitetsbehandling ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I 1959 begyndte Domstolen sit arbejde. I løbet af årene blev der indbragt et stadig stigende antal sager for Domstolen, hvilket under det eksisterende system gjorde sagsbehandlingstiden meget lang. Tillægsprotokol nr. 11, der trådte i kraft den 1. november 1998, indebar, at Kommissionen blev nedlagt og Domstolen udvidet for derved at forenkle sagsbehandlingen og afkorte sagsbehandlingstiden.

Domstolen består af 47 dommere, der svarer til antallet af signaturstater i 2007. Senest optagne land er Montenegro. Domstolen er opdelt i en række komitéer, hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dommere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artikel 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægger sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder sagen uoverensstemmende med konventionens bestemmelser, åbenbart grundløs, eller at der er tale om misbrug af retten til at anlægge sager.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Tallet har været i kraftig stigning de senere år. I 2007 modtog domstolen 54.000 klager. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikel 3 relevant.

Bestemmelsen er affattet således: ”Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf”.

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger (interim measures), som Domstolen vurderer, at der bør træffes af hensyn til parterne eller behandlingen af klagesagen. Procesreglementet angiver ikke nærmere, hvornår hensynet til parternes interesse eller behandlingen af klagesagen taler for, at Domstolen kommer med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger. I praksis anvendes foreløbige foranstaltninger kun i tilfælde, hvor der er en ”nærliggende risiko for at lide uoprettelig skade”. I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge.

I 2007 er der ikke afgjort sager af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Der verserer for tiden tre danske sager for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

4.2 FN's torturkomité

Danmark har ratificeret FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. 144 lande har nu ratificeret konventionen. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 22. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomité's kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således: "Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere ("refouler") eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur".

Komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til den praktiske udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om konkretisering af risikoen for overgreb, hvorimod der næppe påhviler klageren et krav om at kunne bevise, at der foreligger en individualiseret risiko for overgreb. Denne bevisbyrde er blevet beskrevet som en indsigelsesbyrde med forpligtelse til at oplyse sagen. Løftes denne bevisbyrde, må staten føre bevis for, at mishandling ikke vil forekomme, eller at der ikke er en forudsigelig risiko herfor. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

I 2007 er der ikke afgjort sager af FN's Torturkomité, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Der verserer for tiden én dansk sag for FN's Torturkomité.

4.3 FN's Menneskerettighedskomité

FN's Menneskerettighedskomité blev oprettet i henhold til den internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, som de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter fra staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

En i konventionen deltagende stat kan herudover erklære, at den anerkender komitéens kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige klager. Ved en valgfri protokol til konventionen er der endvidere etableret en individuel klageadgang. Komitéens afgørelser er ikke retligt bindende for den indklagede stat, men det forventes, at komitéens afgørelser efterleves.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen.

4.3.1 Sager mod Danmark indbragt for FN's Menneskerettighedskomité

I beretningsperioden har FN's Menneskerettighedskomité behandlet en sag mod Danmark, hvori der er klaget over Flygtningenævnets afgørelse. Menneskerettighedskomitéen har afvist behandlingen af sagen.

Sagen vedrører en tyrkisk statsborger, hvis advokat indbragte Danmark for FN's Menneskerettighedskomité med påstand om, at Danmark havde overtrådt artikel 7 i FN's Konvention om borgerlige og politiske rettigheder og artikel 3 i FN's Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Advokaten gjorde blandt andet gældende, at eftersom klageren i såvel dansk som tyrkisk presse var blevet beskrevet som havende støttet PKK, ville han ved en tilbagevenden til Tyrkiet være i risiko for tortur og i risiko for at blive straffet efter den tyrkiske antiterrorlov.

Senest i september 2005 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingeservices afgørelse i sagen, hvorefter klageren ikke fandtes omfattet af udlændingelovens § 7, ligesom udlændingelovens § 31 ikke længere var til hinder for en udsendelse af klageren, der siden 1996 havde befundet sig i Danmark på såkaldt ”tålt ophold”.

Den 14. september 2005 underrettede FN’s Menneskerettighedskomité Danmark om, at sagen var indbragt for komitéen, og anmodede samtidig om, at klageren ikke blev tvangsmæssigt udsendt, så længe sagen verserer ved komitéen. Flygtningenævnet udsatte samme dag klagerens udrejsefrist.

Det Danske Generalkonsulat i Jordan meddelte i slutningen af september 2005, at klageren den 4. september 2005 var indrejst i Jordan, og at han var blevet tilbageholdt af de jordanske myndigheder i lufthavnen i Amman, idet han var i besiddelse af et forfaldsket, dansk pas og sygesikringskort.

Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund, at nævnets tidligere beslutning om at udsætte ansøgerens udrejsefrist måtte anses for bortfaldet, idet nævnet måtte lægge til grund, at klageren var udrejst af Danmark forud for nævnets afgørelse herom.

I juli 2006 fremsendte den danske regering sit endelige indlæg til FN’s Menneskerettighedskomité. Det er i indlægget blandt andet anført, at Flygtningenævnet ikke fandt, at det forhold, at klageren var tilbageholdt i Jordan, havde givet anledning til at fravige nævnets praksis, hvorefter sager, hvor ansøgeren er udrejst af Danmark, ikke behandles. I indlægget er der endvidere henvist til nævnets tidligere beslutninger i sagen, hvorefter klageren ikke kunne antages at have profileret sig i en sådan grad, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet ville være i risiko for asylbegrundende overgreb.

I april 2007 meddelte FN’s Menneskerettighedskomité, at komitéen havde besluttet at afvise sagen. Der var ikke angivet nogen nærmere begrundelse for afvisningen.

Der verserer for tiden yderligere to sager for FN’s Menneskerettighedskomité.

Kapitel 5

Udvalgte asylretlige problemstillinger

5.1 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 samt udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, fremgår betingelserne for inddragelse og nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er blevet ændret i 1995 og 2002. Ved lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev § 19, stk. 1, ændret således, at det af lovteksten fremgår, at bestemmelsen også omfatter opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens §§ 7 eller 8. Ændringen i 1995 fandt alene anvendelse på udlændinge, der havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse den 1. maj 1995 eller senere.

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev ordlyden af § 19, stk. 1, nr. 1, på ny ændret. Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det herved præciseres, at tidsbegrænsede opholdstilladelser til udlændinge med konventions- eller beskyttelsesstatus, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, skal kunne inddrages, hvis forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Lovændringen finder alene anvendelse i tilfælde, hvor udlændingen har indgivet ansøgning om asyl efter lovens ikrafttræden den 1. juli 2002.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af Flygtningekonventionens artikel 1 C, at Flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt han:

- (1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
- (2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller
- (3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
- (4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
- (5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels artikel A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;
- (6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af nationale beskyttelse, så er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, hvor den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Endvidere fremgår det af pkt. 135-139, at det er en betingelse for inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frykten for forfølgelse. Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end konventionsflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendig-

vis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

I UNHCR's "Discussion Note on the Application of the "ceased circumstances" Cessation Clauses in the 1951 Convention" fra den 20. maj 1991 blev det slået fast, at anvendelsen af ophørsgrundene skal foregå restriktivt, idet der er behov for at give flygtninge sikkerhed for, at deres status ikke vil være genstand for en konstant bevågenhed i tilfælde af midlertidige forandringer i hjemlandet, som ikke er af en fundamental karakter. De asylbegrundende omstændigheder vil normalt være ophørt, når der har fundet fundamentale forandringer sted, som kan siges at fjerne årsagen til flygtningens frygt for forfølgelse og tilvejebringe en garanti for, at vedkommende vil være i sikkerhed ved en tilbagevenden til hjemlandet. UNHCR anbefaler, at enhver beslutning om at tage flygtningestatusen op til fornyet overvejelse, som er baseret på, at de asylbegrundende omstændigheder er ophørt, kun bør træffes efter en omhyggelig og udtømmende undersøgelse af forandringens dybtgående og varige karakter, hvilket normalt vil kræve, at en periode på 12-18 måneder passerer, efter at forandringen har fundet sted, og inden en afgørelse om inddragelse træffes.

I 1992 understregede UNHCR's Executive Committee i sin Conclusion No. 69 vedrørende ophør af flygtningestatus, at staterne ved anvendelsen af ophørsgrunden om de asylbegrundende omstændigheders ophør grundigt skal undersøge den fundamentale karakter af forandringerne i hjemlandet, herunder den generelle menneskerettighedssituation såvel som den særlige grund til frygt for forfølgelse, for at sikre sig på en objektiv og verificerbar måde, at situationen, der medførte flygtningestatus, er ophørt. Komiteen understreger endvidere, at som et vigtigt element i vurderingen af, om forandringerne er af en fundamental, stabil og varig karakter, bør information fra f.eks. specialiserede organer, inklusiv i særdeleshed UNHCR, inddrages.

UNHCR's Standing Committee gentager i "Note on the Cessation Clauses" fra 1997, at ophørsgrundene bør fortolkes restriktivt og tilføjer, at en for tidlig og utilstrækkelig begrundet anvendelse af ophørsgrundene vil kunne få meget alvorlige konsekvenser, da flygtninge, der må blive i asyllandet, kan være tvunget til at gøre dette illegalt eller kan blive truet med refoulement. UNHCR anbefaler derfor, at staterne, ved afgørelsen om at benytte ophørsgrundene, bør tage højde for konsekvenserne af en ophævelse af flygtningestatusen. Vanskeligheder, der kan være en følge af anvendelsen af ophørsgrundene, bør overvejes ved både afgørelsen og timingen af ophøret. Særligt bør staterne undgå en situation, hvor den tidligere flygtning forbliver i asyllandet illegalt eller uden en endelig retlig status. Det kræves derfor, at forandringen i hjemlandet skal være fundamental, varig og effektiv. Fundamentale forandringer anses kun for effektive, hvis de

fjerner grundlaget for frygten for forfølgelse. Ophørsgrunden vil f.eks. ikke kunne anvendes, hvis de omstændigheder, der førte til flugten, har ændret sig for kun at blive erstattet af andre omstændigheder, som også giver anledning til en velbegrunnet frygt. UNHCR anbefaler generelt, at al udvikling, som fremstår som bevis på betydelige og dybtgående forandringer, gives tid til at konsolidere sig, før en beslutning om ophør træffes. Det anbefales, at 12-18 måneder anses som en minimums tidsperiode. Ved anvendelsen af ophørsgrunden skal staten endvidere vurdere den generelle menneskerettighedssituation i hjemlandet, og heri bør indgå en vid række af menneskerettigheder. Internationale menneskerettigheds instrumenter bør optræde som en retningslinje ved bedømmelsen af sådanne forbedringer.

Det fremgår yderligere af UNHCR's Summary Conclusions fra møde om ophør af flygtningestatus afholdt i maj 2001 som en del af "Global Consultations", at kriterierne for inddragelse bør anvendes med forsigtighed med fuldstændigt kendskab til situationen i hjemlandet såvel som i asyllandet. Som vejledende princip bør der ved ophør af flygtningestatus tilvejebringes en varig løsning. Ophør bør ikke føre til, at folk befinder sig i et værtsland med en uafklaret status. Ophør af flygtningestatus bør dog heller ikke nødvendigvis føre til, at en person returneres til sit hjemland.

UNHCR har i "Guidelines on International Protection: Cessation of Refugee Status under Article 1 C(5) and 1 C (6) of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees (the "Ceased Circumstances" Clauses af 10. februar 2003 udarbejdet retningslinier for anvendelsen af ophørsgrundene i Flygtningekonventionen. Heraf fremgår blandt andet, at alle faktorer skal inddrages ved vurderingen af, om der er tale om en fundamental forandring. Landet skal have tid til at konsolidere sig, således at forandringen kan karakteriseres som varig. Dette kræver længere tid, såfremt ændringen i landet er sket på baggrund af f.eks. et voldeligt skift af regime. Endvidere skal det vurderes, om det i hjemlandet er muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, samt om beskyttelsen kan siges at være effektiv. Ved vurderingen heraf skal der tages hensyn til, om der er en fungerende regering og administrative strukturer, hvilket blandt andet vil give sig udtryk i et fungerende retssystem. Endvidere skal den generelle menneskerettighedssituation i landet vurderes, herunder landets demokratiske udvikling og om der har været afholdt frie og uafhængige valg.

Ved afgørelser om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 13. beretning 2004, side 94 ff.

Som eksempler på sager, hvori nævnet har fundet, at inddragelse af opholdstilladelsen måtte anses for særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, uanset at det måtte lægges til grund, at opholdstilladelsen var opnået ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, henvises til afsnit 5.2.

For en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende betingelserne for nægtelse af forlængelse/inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, som følge af ændrede forhold i Afghanistan kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning 2005, side 106 ff.

Flygtningenævnet har i 2007 ikke behandlet sager, hvor nævnet skulle tage stilling til, hvorvidt forholdene i et land var ændret således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere var til stede.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet begået her i landet eller i udlandet henvises til kapitel 6.6.

5.2 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

De tilknytningsmomenter m.v., som er nævnt i § 26, skal inddrages ved behandlingen og vurderingen af den konkrete sag, jf. § 19, stk. 7, 1. pkt.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene.

Der er ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, efter Flygtningenævnets praksis ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet syv sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelser på grundlag af svig. Nævnet ophævede Udlændingesservices afgørelse i to af disse sager.

Nævnet **ophævede i januar 2007** en afgørelse truffet af Udlændingesservice om inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 på grund af svig, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1964, samt to børn. I november 1996 søgte klageren om opholdstilladelse ved den danske ambassade i Islamabad. I maj 1999 blev klageren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. § 7, stk. 1. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at både hun og hendes ægtefælle havde været aktive for PDPA, og at ægtefællen havde arbejdet som dommer ved blandt andet Revolutionsdomstolen. I marts 2005 besluttede Udlændingesservice, at klagerens opholdstilladelse skulle inddrages, idet hun havde afgivet urigtige oplysninger vedrørende sin identitet. **Flygtningenævnet udtalte**, at selvom der efter de under nævnsmødet afgivne vidneforklaringer var fremkommet nærmere oplysninger om, at klagerens ægtefælle har virket som dommer i Kabul, fandt nævnet dog ikke at kunne fastlægge perioden herfor. Nævnet fandt derfor, at det fremstod som uafklaret, om klageren havde det asylmotiv, hun oplyste i forbindelse med asylansøgningen i 1996/1997, og som førte til, at Flygtningenævnet i marts 1999 anså hende, samt hendes to børn for omfattet af den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 4, hvorefter at Udlændingesservice i maj 1999 meddelte hende, samt hendes to børn, opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. stk. 1. Nævnet lagde herved vægt på, at der i forbindelse med ansøgningerne blev oplyst urigtige identiteter. Nævnet fandt derfor fortsat, at klageren forsætligt havde udøvet svig for at opnå den nævnte opholdstilladelse. Ved vurderingen af, om der herefter var grundlag for at inddrage opholdstilladelsen for klageren og hendes to børn, følger det af udlændingelovens § 19, stk. 7, at udlændingelovens § 26, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse. Vedrørende klagerens datter bemærkede nævnet, at hun kom til Danmark som ni-årig med sin moder og broder, havde boet sammen med disse og yderligere en broder, og fra 2000 med sin fader. Hun havde et nært forhold til sine forældre og søskende, herunder den ældste broder, der er dansk statsborger. Datteren oplyste, at hun hverken forstår pashtu eller dari, men at hun taler dansk eller engelsk med sine forældre og dansk med sine søskende. Hun har gennemført et dansk skoleforløb og går nu i 9. klasse. Hun er velintegreret, taler og skriver dansk og har dansk venne- og omgangskreds, herunder i forbindelse med sportsaktiviteter. Hun forklarede blandt andet, at hun ikke tillægger religion særlig betydning, at både hun og hendes søskende er blevet opdraget frit, og at hun som kvinde frygter for, hvad der vil ske hende, hvis hun skal færdes i det afghanske samfund. Under disse forhold, og idet bemærkes, at klagerens datters forhold navnlig er vurderet i tilknytning til broderen, som hun i hele sit liv har haft som sin nærmeste søskende, fandt nævnet, at en inddragelse af opholdstilladelsen for klagerens datter måtte anses for særligt belæ-

stende, hvorfor Udlændingesservice's afgørelse blev ophævet. Vedrørende klageren bemærkede nævnet, at hun indrejste i Danmark i juni 1999 sammen med to børn. Klageren har endvidere yderligere en søn, der kom til Danmark i 1995 og er blevet dansk statsborger. Klageren har efter ankomsten til Danmark boet sammen med sine tre børn og fra 2000 med sin ægtefælle. Efter det oplyste har hun, der er uddannet lærer i Afghanistan, i en periode på fire til fem måneder haft arbejde i en børneinstitution i Danmark, og har efter det oplyste i et vist omfang lært sig dansk. Imidlertid fremgår det af lægelige erklæringer i sagen, at klageren uden afbrydelse siden den 7. september 2005 har været indlagt på psykiatrisk hospital, hvor hun fremdeles, bortset fra begrænsede ferieperioder hos sin ægtefælle og børnene i hjemmet, er indlagt som døgnpatient. Det fremgår af de lægelige oplysninger, at hun lider af en svær depression med psykotiske symptomer, herunder i en sådan grad, at det er lægeligt kontraindiceret, at hun deltager yderligere i asylsagens behandling, herunder i et nævnsmøde. Det fremgår, at hospitalsopholdet kan strække sig over hele og halve år endnu. Under disse forhold, og idet bemærkes, at klagerens forhold, der afgørende er præget af hendes psykiske helbredsforhold, navnlig er vurderet i tilknytning til børnene, fandt nævnet, at en inddragelse af opholdstilladelsen for klageren måtte anses for særligt belastende, hvorfor Flygtningesnævnet ophævede Udlændingesservice's afgørelse. Afg/2007/4

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2007** Udlændingesservice's afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Italien, født 1949. Indrejst i maj 1996. Udlændingesservice meddelte i september 1996 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som somalisk statsborger. Udlændingesservice inddrog i august 2006 klagerens opholdstilladelse under henvisning til, at denne var opnået ved svig, da han i forbindelse med erhvervelse af opholdstilladelsen i Danmark ikke havde oplyst, at han havde fast bopæl og statsborgerskab i Italien. **Flygtningesnævnet** udtalte, at nævnet efter de foreliggende oplysninger kunne lægge til grund, at klageren er italiensk statsborger. Det forhold, at han var blevet slettet af det italienske folkeregister i 2004, kunne ikke føre til noget andet resultat. Flygtningesnævnet lagde til grund, at ansøgeren i sit asylskema i 1996 oplyste, at han ikke havde bopæl i andre lande end sit oprindelige hjemland Somalia, og at han ligeledes til Udlændingesservice's samtalerreferat oplyste, at han ikke havde været i udlandet, før han tog til Kenya i 1994, uanset, at det fremgik af de foreliggende oplysninger i sagen, at han havde haft bopæl i Italien i en lang årrække, over 20 år, siden 1969. Flygtningesnævnet fandt under disse omstændigheder, at klagerens opholdstilladelse med rette var inddraget, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningesnævnet lagde ved afgørelsen af, om de i § 26, stk. 1, nævnte forhold kunne være til hinder for en udsendelse af klageren, vægt på, at klageren ikke havde nogen familiemæssig tilknytning til Danmark, at han ikke talte dansk, at han ikke havde noget arbejde, og at klageren havde boet en lang årrække i Italien, hvor han var statsborger. Flygtningesnævnet fandt herefter ikke, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse

måtte antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1. Somalia/2007/2

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tunesien, født i 1974. Indrejst i 2004. Ansøgeren blev i maj 2006 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, da han havde forklaret, at han havde været politisk aktiv for en tunesisk studentergruppe og af den årsag havde haft alvorlige problemer med de tunesiske myndigheder, herunder havde han været udsat for tortur og uberettiget fængsling. I slutningen af 2006 inddrog Udlændingesservice ansøgerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at efter udlændingemyndighederne blev bekendt med, at klageren havde opholdt sig i Norge, havde klageren erkendt, at han bevidst havde fortiet sit ophold i Norge for de danske myndigheder, idet han ikke mente, at dette havde betydning for hans asylsag i Danmark. Flygtningenævnet lagde på baggrund af de norske sagsakter til grund, at klageren bevidst havde fortiet et eller flere ophold i Norge, og herefter afgivet forklaring om ind- og udrejseforhold i Tunesien, som Flygtningenævnet ikke kunne lægge til grund. Flygtningenævnet lagde herved navnlig vægt på, at klagerens pas var ud- og indrejsestempleet samme dag i 2002, i henholdsvis en norsk og en tunesisk lufthavn. Flygtningenævnet fandt videre, at klageren havde afgivet upræcise, skiftende og meget lidt troværdige forklaringer om tilbageholdelser, visum og pasudstedelse. Flygtningenævnet fandt endvidere, at der ved den foretagne torturundersøgelse ikke kunne anses for at være fundet sikre tegn på tortur. Flygtningenævnet tilsidesatte herefter klagerens forklaring og fandt således ikke, at klageren havde sandsynliggjort sit asylmotiv. Da opholdstilladelsen herefter var opnået ved svig, da det ikke kunne lægges til grund, at klageren havde været udsat for tortur, og da der efter klagerens relativt kortvarige ophold i Danmark heller ikke var øvrige hensyn efter udlændingelovens § 26, der med vægt talte imod inddragelse, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse. Tunesien/2007/1.

Nævnet **stadfæstede i juni 2007** Udlændingesservices afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, født i 1960. Indrejst i 1999. I april 2001 blev klageren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2005 modtog Udlændingesservice et anonymt brev, hvoraf det fremgår, at klageren rettelig er syrisk statsborger, og at han i juni 1999 var indrejst i Danmark på sit ægte syriske pas. I 2006 havde Udlændingesservice inddraget klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, på grund af svig. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren havde forklaret, at han var såvel irakisk som syrisk statsborger. Ved ansøgningen om asyl i 1999 havde han kun oplyst om sit irakiske statsborgerskab og havde bevidst fortiet sit syriske statsborgerskab. Han havde af andre asylansøgere fået at vide, at han ville blive sendt tilbage til Syrien, hvis han oplyste om

sit syriske statsborgerskab. Han fik i 1990'erne udstedt et syrisk nationalitetspas, som han havde skaffet sig af med, da han var kommet til Danmark. Han havde i 2005 fået udstedt nyt ægte syrisk nationalitetspas. Klageren oplyste under nævnsmødet, at han ikke havde været i Irak, siden han var seks år gammel, og at de problemer, han havde redegjort for under asylsagen i forhold til Irak, var urigtige. Flygtningenævnet lagde til grund, at klageren bevidst havde afgivet urigtige oplysninger om sin identitet og sit asylmotiv i forbindelse med opnåelsen af opholdstilladelse i 1999. Betingelserne for at inddrage opholdstilladelsen på grund af svig var derfor opfyldt, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren havde oplyst om forhold i Syrien, der kunne begrunde opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet henviste i den forbindelse til, at klageren problemfrit havde været i Syrien tre gange i 2006 legitimeret med ægte nationalitetspas, ligesom han under nævnsmødet oplyste, at han var vendt tilbage til Danmark dagen før efter 50-55 dages ophold i Syrien, der ligeledes var foregået problemfrit. Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, finder bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse. Klageren havde haft arbejde som maler i Danmark og var medlem af en fagforening. Han havde modtaget sprogundervisning og talte dansk. Han havde ikke herboende familiemedlemmer og havde bopæl hos en ven. Klagerens ægtefælle og børn var bosat i Syrien. Han havde bevaret kontakten med dem ved besøg i Syrien, og han havde sendt penge til deres underhold. Flygtningenævnet fandt efter en samlet vurdering af de ovennævnte oplysninger ikke, at inddragelse af klagerens opholdstilladelse måtte antages at være særlig belastende for klageren. Syrien/2007/4

Nævnet **ophævede i juni 2007** Udlændingesservices afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1978, samt et barn. Indrejst i 1997. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at klageren havde indgået tvangsægteskab med sin fætter og som 19-årig var ankommet her til landet, hvor hun efter familiens instruks havde afgivet en urigtig forklaring om sin identitet. Oplysningerne måtte anses at have været bestemmende for udlændingemyndighedernes afgørelse af sagen, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2. Ægteskabet var blevet opløst og den tidligere ægtefælle havde polititilhold i forhold til klageren. Klageren og hendes to skolesøgende børn var særdeles velintegrerede i det danske samfund. Klageren havde siden 2001 haft fast arbejde som pædagogmedhjælper og talte flydende dansk. Det lagdes til grund, at klagerens egen familie og tidligere svigerfamilie var i modsætningsforhold til klageren, og at der i den forbindelse var fremsat trusler. Klageren havde oplyst, at hun på grund af manglende økonomisk grundlag og socialt netværk ved en tilbagevenden ville miste forældremyndigheden over børnene, videre at hun angiveligt var blevet anmeldt til myndighederne i Iran for usædelig adfærd i Danmark. Flygtningenævnet fandt ikke, at

det kunne lægges til grund, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet på grund af disse forhold ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, eller at truslernes karakter var så klar, at hun kunne anses i nærliggende risiko for at blive udsat for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af den nugældende udlændingelovs § 7, stk. 2. Efter en samlet vurdering fandt Flygtningenævnet imidlertid, at de hensyn, der er angivet i udlændingelovens § 26, bevirkede, at den meddelte opholdstilladelse ikke burde inddrages. Iran/2007/11

Nævnet **stadfæstede i juli 2007** Udlændingesservices afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2003. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren i december 2004 havde fået opholdstilladelse på baggrund af oplysninger om, at han var født i Darfur, og at han der havde haft problemer med de sudanesiske myndigheder på grund af politiske aktiviteter. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærkede, at det fremgår af nye oplysninger i sagen, at klageren rettelig skulle være født og have været bosiddende ved udrejsen i en by i nærheden af Khartoum. De første oplysninger herom var fremkommet i et brev til de danske myndigheder fra en (tidligere) forlovet. Pågældende var ikke søgt kontaktet og afhørt, og brevet kunne derfor ikke i sig selv begrunde tilsidesættelse af klagerens tidligere oplysninger. Oplysningerne stemte imidlertid med de oplysninger, som klagerens broder i Norge havde givet i en tidligere invitation i 2002, og de oplysninger, der var fremkommet i visumansøgning af april 2003. I begge dokumenter var klagerens daværende erhvervsstatus og bopæl anført som studerende i Khartoum, uanset at klageren efter sine egne oplysninger på dette tidspunkt skulle have arbejdet som lærer i Darfur. Flertallet bemærkede, at oplysningerne om, at visumansøgningen skulle være indsendt uden klagerens vidende måtte tilsidesættes som usandsynlig. Oplysningerne om fødested og bopæl i disse dokumenter fandtes derfor at kunne lægges til grund. Flertallet bemærkede også, at klagerens troværdighed i øvrigt var svækket ved, at han havde afgivet divergerende forklaring på en række punkter, herunder om visumansøgning og opholdsansøgning. Flertallet fandt herefter, at det kunne lægges til grund, at klageren ved indrejsen bevidst havde afgivet urigtige oplysninger, som havde været afgørende for opnåelsen af opholdstilladelsen. Betingelserne for inddragelse af opholdstilladelsen var derfor opfyldt. Vedrørende vurderingen af tilknytningen til Danmark bemærkedes det, at klageren var cirka 29 år ved indrejsen, at klageren alene havde opholdt sig en kort årrække i Danmark, og at han fortsat havde familie i hjemlandet. På denne baggrund – og henset til begrundelsen for inddragelsen – fandtes inddragelsen ikke at kunne betragtes som særligt belastende for klageren. Den omstændighed, at klageren på tidspunktet for inddragelsen havde et forhold til en dansk kvinde, som han efter inddragelsen var blevet gift med, samt at han var studieaktiv og havde en vis tilknytning til arbejdsmarkedet, kunne ikke ændre herved. Sudan/2007/2

5.3 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

I det oprindelige lovforslag var bestemmelsen i § 17, stk. 2, formuleret således, at der kun var adgang til dispensation for udlændinge, der havde bevaret en væsentlig tilknytning til landet, samt i tilfælde, hvor andre særlige grunde talte derfor.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 2, blandt andet anført følgende:

”I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, [...] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilladelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder, men er blevet forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer. Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen, uanset at opholdet i udlandet forventet at ville vare mere end 6 måneder, f. eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden til hjemlandet eller bosættelse i et andet land.”

Såfremt en opholdstilladelse er givet i medført af udlændingelovens §§ 7 og 8, er det en betingelse for ophør af opholdstilladelsen efter § 17, stk. 1, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 3.

Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have ”opnået beskyttelse”.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 3, nu § 17, stk. 3, blandt andet anført følgende:

”Stk. 3 er en ny regel, som medfører, at en opholdstilladelse til en konventionsflygtning først ophører efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredje land. En flygtning vil ofte være betænkelig ved at vende tilbage til hjemlandet eller tage bopæl i et tredje land, hvis følgen er, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Bestemmelsen tilsigter at mindske sådanne betænkeligheder. Det følger af mindretallets udkast til § 7, at B-flygtninge på dette punkt bør ligestilles med konventionsflygtninge. Bestemmelsen må også ses i sammenhæng med det såkaldte ”første asyllandsprincip”, som er beskrevet ovenfor ad § 7, idet flygtningen på grund af dette princip vil kunne have vanskeligt ved at opnå varig beskyttelse i et tredje land. [...]”

I Flygtningenævnets formandskabs 1. beretning, der dækker perioden 1. oktober 1983 – 31. marts 1987, er det i kapitel 5.6 om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17 anført, at det beror på en konkret vurdering, hvorvidt en opholdstilladelse kan betragtes som bortfaldet efter § 17. Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredje land, må vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylland.

For så vidt angår forståelsen af beskyttelsesbegrebet i udlændingelovens § 7, stk. 3, (første asyllandsbestemmelsen) har nævnet ved besvarelsen af Folketingets Retsudvalgs spørgsmål nr. 27 af 30. marts 1985 vedrørende to forslag til lov om ændring udlændingeloven (L 201/203 – bilag 17) om rækkevidden af den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (den nugældende udlændingelovs § 7, stk. 3, der indeholder første asyllandsreglen) udtalt, at man ikke anser det for tilstrækkelig beskyttelse efter § 7, stk. 2, såfremt asylansøgeren vil risikere at blive henvist til en illegal tilværelse eller at blive sendt i kredsløb mellem forskellige lande. Nævnet tilkendegav endvidere, at man samtidig har lagt til grund, at en så høj grad af beskyttelse m.v. (bl.a. i henseende til arbejdstilladelse, familiesammenføring og udvisning), som den pågældende i henhold til udlændingelovens bestemmelser ville have opnået ved anerkendelse som flygtning i Danmark, ikke kan indlægges i begrebet ”beskyttelse” i § 7, stk. 2.

I Flygtningenævnets formandskabs 7. beretning, 1998, kapitel 11, om første asyllandsbegrebet, findes en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis i relation til udlændingelovens § 7, stk. 3, og beskyttelsesbegrebet. Det er her blandt andet anført, at det er en betingelse for meddelelse af afslag på opholdstilladelse under henvisning til § 7, stk. 3, at der under hensyn til de foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i det relevante første asylland er en velbegrundet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse og også i fremtiden opholde sig i første asyllandet uden at

blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet. Det er et ufravigeligt mindstekrav i disse sager, at ansøgeren skal være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet eller mod udsendelse til et land, hvor ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulering. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Sammenfattende er det således forudsat, at det skal være muligt for ansøgeren at kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet.

Hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 3, om at en opholdstilladelse først bortfalder, når der er ”opnået beskyttelse” i et tredjeland, må det på denne baggrund antages, at et legalt ophold i et tredjeland kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse i tredjelandet.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, uanset bestemmelsen i § 17, først når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingelovens § 17 a blev indsat ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med det formål at udvide adgangen for blandt andre flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af opholdstilladelsen, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér.

Ved lov nr. 353 af 2. juni 1999, der trådte i kraft den 1. januar 2000, blev fortrydelsesfristen på 12 måneder kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet. Ansøgning efter § 17 a, stk. 2, kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Klage over Udlændingetjenestens afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens §§ 17 og 17 a kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2.

5.3.1 Eksempler på praksis vedrørende bortfald af opholdstilladelse

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 20 bortfaldssager. Nævnet

stadfæstede Udlændingesservices afgørelse i 12 af sagerne, mens nævnet i otte sager omgjorde Udlændingesservices afgørelse.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold udenfor Danmark.

5.3.1.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig

Flygtningenævnet har i 2007 truffet afgørelse i et antal sager, hvor klageren ved udrejsen af Danmark var mindreårig og derfor har fulgt forældremyndighedsindehaver eller et andet voksent familiemedlem.

Af nogle af disse sager fremgår det, at formålet med den mindreårige klagers udrejse har været et ophold i hjemlandet med henblik på såkaldt genopdragelse.

Nedenfor er gengivet eksempler på sager, hvor klageren ved udrejsen af Danmark var mindreårig:

Flygtningenævnet **stadfæstede i juni 2007** Udlændingesservices afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1985. Indrejst i september 1988. I 1988 blev klagerens forældre meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (de facto). Afgørelsen omfattede tillige klageren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at klagerens fader var blevet separeret fra moderen i 1994, og at faderen i den forbindelse havde fået forældremyndigheden over klageren, hvilket ikke var blevet ændret ved skilsmissen i 2000. Faderen var udrejst til Irak med klageren i 1994. Klageren havde i de efterfølgende år boet sammen med faderen i Irak - dog i visse perioder i Iran, indtil hun efter at være meddelt opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne var indrejst i Danmark i 2004. Beslutningen om udrejsen til Irak i 1994 var blevet gyldigt truffet af forældremyndighedsindehaveren, og klageren havde i de efterfølgende 10 år opholdt sig uden for Danmark. Klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 måtte derfor anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og 3. Det kunne ikke føre til et andet resultat, at moderen havde været imod beslutningen om udrejsen til Irak, ligesom klagerens forklaring om, at hun fra omkring 2000 havde givet udtryk for, at hun gerne ville tilbage til Danmark, heller ikke kunne tillægges betydning. Der fandtes ikke at foreligge forhold, som medførte, at opholdstilladelsen alligevel ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingesservices afgørelse om bortfald af opholdstilladelsen. Da klagerens ansøgning fra januar 2005 om rejselegitimation imidlertid var formuleret som en ansøgning om asyl, fandt nævnet det rettest at hjemvise sagen til Udlændingesservice til behandling af spørgsmålet om, hvorvidt klageren

nu opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Irak/2007/41

Flygtningenævnet **omgjorde i august 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1995. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at klageren indrejste i Danmark sammen med sin moder i 1995, og at klagerens moder havde opnået opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, i januar 1996. Klageren var efter det oplyste udrejst af Danmark i 2000 og havde taget ophold hos sin mormoder i Somalia. Klageren var i september 2005 blevet nægtet at komme ombord på et fly til Danmark via Istanbul. Klageren havde således opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Klageren havde forklaret divergerende med hensyn til, om hun var udrejst alene eller sammen med sin fader. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne forkaste klagerens forklaring om, at hendes fader havde ledsaget hende til Somalia. Flygtningenævnet fandt, at det lå inden for rammerne for forældremyndigheden at træffe bestemmelse om klagerens opholdssted, herunder at klageren skulle opgive sin bopæl i Danmark for at tage bopæl i Somalia hos sin mormoder. Flygtningenævnet fandt herefter, at klageren havde opgivet sin bopæl her i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt. Endvidere fandt Flygtningenævnet, at klageren frivilligt havde taget bopæl i hjemlandet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt imidlertid ikke med den fornødne sikkerhed at kunne afvise, at klagerens fader over for klageren havde oplyst, at anledningen til opholdet var at besøge klagerens alvorligt syge mormoder, at faderen efter en periode var rejst tilbage til Danmark uden klagerens vidende, at klageren herefter ikke havde adgang til sit rejsedokument, som var blevet holdt tilbage af klagerens onkel, at klageren selv var blevet tilbageholdt hos onkelen mod sin vilje, og at klageren var udrejst, så snart det var muligt. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnets flertal ikke, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Det forhold, at klageren frivilligt havde indgået ægteskab med en person fra en anden somalisk klan, kunne efter flertallets opfattelse herefter ikke føre til et andet resultat. Flertallet lagde herved vægt på, at ægteskabet var blevet indgået mod familiens ønske, og at ægteskabet efterfølgende og med henvisning hertil alene var blevet udøvet uden for Somalia. Somalia/2007/8

Flygtningenævnet **stadfæstede i december 2007** Udlændingesservices afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Født i 1994 i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgår af sagen, at klageren udrejste af Danmark i 2000 sammen med forældrene til Somalia med henblik på repatriering. Faderen forlod efter kort tid moderen og rejste til Danmark. Moderen rejste også tilbage til Danmark efter nogle måneders ophold i Somalia, mens klageren forblev i Somalia hos sin farmoder frem til efteråret 2006, hvor han udrejste til Etiopien og tog ophold

hos sin onkel, som nu er afgået ved døden. Klageren indgav ansøgning om opholdstilladelse på den danske repræsentation i Addis Ababa i efteråret 2006. Klageren må som følge af forældrenes beslutning om at have forladt Danmark med barnet anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark, og opgivelsen af bopælen måtte anses for at være sket frivilligt, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og 3. Klagerens opholdstilladelse efter den tidligere udlændingelovs § 7, stk. 2, var herefter bortfaldet. Nævnet fandt heller ikke, at der forelå forhold, som efter udlændingelovens § 17, stk. 2, kunne føre til, at opholdstilladelsen alligevel ikke anses for bortfaldet. Nævnet lagde herved vægt på, at klageren havde opholdt sig i cirka seks år i hjemlandet, hvor han havde gået i skole, og at han hverken talte eller læste dansk. Det forhold, at moderen ved sin tilbagerejse til Danmark ikke havde råd til at bringe klageren til Danmark, fandtes efter de mange års ophold hos farmoderen i Somalia ikke at kunne føre til et andet resultat. Det bemærkedes herved, at moderen ikke før ansøgningen i 2006 havde truffet foranstaltninger til at søge at få klageren til Danmark Somalia/2007/14

Som eksempler på sager, hvoraf det mere direkte fremgår, at den mindreårige klagers udrejse af Danmark er sket med henblik på såkaldt genopdragelse i hjemlandet kan nævnes:

Flygtningenævnet **ophævede i maj 2007** Udlændingesservices afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1993. Indrejst i 1995 sammen med sin moder. Klagerens moder blev senere i 1995 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, hvilket tillige omfattede klageren. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgår af sagens oplysninger, at klageren havde boet hos sin mormoder i Somalia i perioden fra efteråret 2003 til vinteren 2005. Flygtningenævnet lagde efter de foreliggende oplysninger endvidere til grund for sagen, at klagerens moder besluttede, at klageren skulle opholde sig hos sin mormoder med henblik på opdragelse, idet moderen fandt, at klageren var kommet i dårligt selskab i Danmark. Flygtningenævnet fandt på den baggrund at kunne lægge til grund for sagen, at klagerens moder som indehaver af forældremyndigheden over klageren havde besluttet, at klageren skulle opgive sin bopæl i Danmark for at tage bopæl i Somalia hos sin mormoder. Flygtningenævnet fandt herefter, at klageren havde opgivet sin bopæl her i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt. Endvidere fandt Flygtningenævnet, at klageren frivilligt havde taget bopæl i hjemlandet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Efter en samlet vurdering af sagens konkrete omstændigheder lagde Flygtningenævnet imidlertid vægt på, at klageren havde haft hovedparten af sin opvækst i Danmark, idet hun kom til Danmark som ganske lille, at klageren talte dansk og gik i dansk skole, og at det efter klagerens forklaring kunne lægges til grund for sagen, at klageren ikke selv havde ønsket at blive sendt til Somalia, og at opholdet således var sket mod hendes vilje. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet, at klagerens opholdstilladelse efter ud-

lændingelovens § 7, stk. 2, ikke var bortfaldet, jf. samme lovs § 17, stk. 2. Somalia/2007/6

Nævnet **stadfæstede i september 2007** Udlændingesservices afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Det fremgår af sagen, at klageren var indrejst i Danmark i 1996 som cirka 13-årig efter at være blevet meddelt opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring, og at klageren i 1997 var blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto). **Flygtningenævnet** lagde til grund, at klageren i 1998 var rejst til Somalia sammen med sin moder, som havde ønsket klageren på genopdragelse, og at klageren havde taget ophold hos sin mormoder i Mogadishu. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at klageren i 1999 havde været i Addis Ababa i Etiopien, hvor han havde haft kontakt til det danske generalkonsulat, inden han samme år var kommet tilbage til sin mormoder i Mogadishu, og at klageren i august 2006 var udrejst af Somalia. Klageren havde således opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Nævnet fandt på denne baggrund, at det måtte lægges til grund, at klageren havde taget frivilligt ophold i Somalia, og at moderen ved bestemmelse herom havde handlet inden for rammerne af sin forældremyndighed. Den omstændighed, at klageren ikke havde ønsket at tage ophold i Somalia, kunne ikke føre til noget andet resultat. Flygtningenævnet fandt ikke, at der er tale om nogen overtrædelse af Børnekonventionens artikel 3, idet moderen som forældremyndighedens indehaver havde den endelige kompetence til at træffe afgørelse om barnets opholdssted ud fra en formening om, hvad der er bedst for barnet. Det indgik i Flygtningenævnets vurdering, at faderen efter det oplyste ikke aktivt havde modsat sig moderens beslutning. Endelig lagde Flygtningenævnet vægt på, at klageren havde opholdt sig i Somalia uden at være blevet udsat for asylbegrundende overgreb. Idet der ikke efter det i øvrigt foreliggende kunne antages at foreligge sådanne særlige forhold, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2, ansås klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, herefter for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, jf. stk. 1. Somalia/2007/17

Flygtningenævnet **stadfæstede i december 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1997 som 7 årig. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgår af sagen, at klageren som 11-årig blev sendt til hjemlandet med henblik på opdragelse i overensstemmelse med forældremyndighedsindehaverens ønske. Det fremgår videre, at klageren først i foråret 2006 ved henvendelse til generalkonsulatet i Addis Abeba indgav ansøgning om familiesammenføring med sin herboende familie. Flygtningenævnet lagde til grund, at det måtte anses for frivilligt, at ansøgeren havde opgivet bopæl i Danmark og taget ophold i hjemlandet, idet det ikke kunne tillægges vægt, i hvilket omfang den da mindreårige klager samtykkede i familiens plan for hans udvikling. Også af hensyn til det

lange fravær fra Danmark fandt Flygtningenævnet ikke, at der forelå sådanne forhold, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet. Flygtningenævnet tiltrådte herefter den af Udlændingesservice truffene afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Somalia/2007/15.

5.3.1.2 Klageren har taget frivilligt ophold i hjemlandet

Nævnet har i 2007 truffet afgørelse i en række sager, hvor klageren har taget frivilligt ophold i hjemlandet.

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i januar 1991. Klageren havde til sagen forklaret, at hun indrejste i Danmark efter at være blevet gift med en herboende slægtning. Klageren udrejste på et tidspunkt til Libanon med deres fælles søn. Efterfølgende hentede ægtefællen sønnen tilbage til Danmark. Klageren udrejste i 2004 af Libanon til Danmark på et ægte rejsedokument for palæstinensiske flygtninge. **Flygtningenævnet** lagde klagerens forklaring til grund. Klageren var herefter udrejst af Danmark i 1992 til Libanon, hvor hun havde boet, indtil hun på ny rejste til Danmark i 2004. Klageren havde således boet frivilligt i Libanon i en længere årrække. Flygtningenævnet fandt herefter, at klagerens opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var bortfaldet. Der forelå ikke sådanne omstændigheder, at udlændingelovens § 31 var til hinder for en eventuel udsendelse til Libanon. Flygtningenævnet bemærkede, at nævnet ikke herved havde taget stilling til, om der var grundlag for nu på ny at meddele klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Statsløs palæstinenser/2007/10

Nævnet **stadfæstede i juni 2007** Udlændingesservices afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende et statsløst palæstinensisk ægtepar fra Libanon, samt et barn. Indrejst i 1986. Nævnet stadfæstede samme dag ligeledes Udlændingesservices afgørelser vedrørende klagerens to myndige børn, hvis sager var udskilt til særskilt behandling. **Flygtningenævnet** udtalte, at klagerne indrejste i Danmark i 1986 på libanesiske rejsedokumenter. Klagerne blev i 1986 meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 1, nr. 1, og i september 1991 meddelte Udlændingesservice klagerne tidsubegrænset opholdstilladelse. Klagerne udrejste af Danmark i 1993 og tog ophold i en flygtningelejr i Libanon, hvor de opholdt sig frem til august 2004, hvor de på ny indrejste i Danmark. Klagerne havde oplyst, at de forlod Danmark i 1993, fordi deres søn havde astmatisk bronkitis og derfor ville have bedre af at opholde sig i et varmere klima. De kunne heller ikke vende tilbage til Danmark tidligere, idet den mandlige klager fem år forinden var blevet skudt i benet. Klagerne havde endeligt oplyst, at de var af den opfattelse, at de til enhver tid ville kunne vende tilbage til Danmark

uden problemer, idet de var blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Flygtninge­nævnet fandt på ovennævnte baggrund, navnlig under henvisning til, at klagerne havde opholdt sig i Libanon i over 10 år uden asylretlige problemer, at deres opholdstil­ladelse var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17. Statsløs palæstinenser/2007/11

Nedenfor er gengivet et eksempel på en sag, hvor klageren har taget frivilligt ophold i hjemlandet med henblik på en egentlig repatriering.

Nævnet **ophævede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse om bortfald af op­holdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1972. Indrejst i marts 1997. Flygtningenævnet **stadfæstede** samme dag Udlændingesservices afgørelse vedrørende klagerens to børn, født i 1994 og 1995. Det fremgår af sagen, at klageren oprindeligt indrejste i Danmark sammen med sine to børn i marts 1997. I december 1997 blev klageren af Udlændingesservice meddelt opholdstilladelse efter udlændinge­lovens § 7, stk. 2. De to børn var omfattet af opholdstilladelsen. Klagerens ægtefælle er dansk statsborger og har bopæl i Danmark. Klageren har også med ægtefællen to børn, der begge er danske statsborgere. Klageren og hendes to særbørn udrejste til Somalia i 2001. I 2002 indrejste klageren uden de to børn. I foråret 2006 rejste ansøgeren på ny til Somalia. **Flygtningenævnet** lagde i det hele klagerens forklaring til grund. Nævnet fandt ikke med sikkerhed at kunne statuere, at klageren i forbindelse med sin anden udrejse af Danmark i 2006 havde opgivet sin bopæl i Danmark for at tage varigt ophold i Somalia, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1. I forbindelse med klagerens første udrejse i 2001 underskrev hun efter det oplyste en erklæring om frivilligt frafald af opholdstil­ladelse i Danmark (frafaldserklæring). Hendes fremmedpas blev påført et stempel med frist for tilbagerejsetilladelse inden for 12 måneder. Klageren udrejste af Danmark i februar 2001 sammen med to af sine børn. Klageren genindrejste i Danmark i januar 2002, dog uden sine to børn. I forbindelse med klagerens anden udrejse i 2006 havde hun alene en telefonsamtale med en ansat i Dansk Flygtningehjælp via en tolk. Klage­ren blev ikke anmodet om at underskrive en frafaldserklæring, og hun kunne ikke i nævnet oplyse, om hun ville have underskrevet erklæringen, hvis hun var blevet anmo­det herom. Hun blev ved samme lejlighed anmodet om at sende sit fremmedpas til Udlændingesservice, der efterfølgende returnerede passet med påtegning om tilbagerej­setilladelse gyldig for "single re-entry" med udløb i september 2006. Klageren genind­rejste herefter med børnene i juni 2006. På den baggrund fandt nævnet ikke, at klageren havde opgivet sin bopæl i Danmark og dermed mistet sin opholdstilladelse. På denne baggrund ophævede Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet. Nævnet bemærkede, at klagerens to børn havde op­holdt sig i Somalia fra februar 2001 til juni 2006 i forbindelse med en repatriering, og at deres opholdstilladelse dermed måtte anses for at være bortfaldet. Det forhold, at

deres moder ikke havde råd til en flybillet til dem ved moderens udrejse af Somalia i 2002, fandtes ikke efter de mange års ophold hos bedsteforældrene i Somalia at kunne føre til et andet resultat. Somalia/2007/4

5.3.1.3 Opnået beskyttelse i et tredjeland

Nævnet har i 2007 truffet afgørelse i et antal sager, hvor klageren har taget ophold i et tredjeland, og hvor nævnet derfor har skullet vurdere, hvorvidt klageren har opnået beskyttelse i tredjelandet.

Nævnet **stadfæstede i januar 2007** Udlændingesservices afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i juli 1999 som 12-årig. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at klageren måtte anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1. Nævnet lagde herved vægt på, at klageren frivilligt var udrejst af Danmark i august 2004 og havde taget ophold hos sin egyptiske moder i Cairo. Hun havde i Egypten påbegyndt en uddannelse og havde – efter det oplyste – alene været på besøg i Danmark. Nævnet lagde endvidere vægt på, at klageren ikke forud for eller umiddelbart efter marts 2005, hvor hendes danske rejsedokument var udløbet, havde rettet henvendelse til de danske myndigheder med henblik på forlængelse af dokumentet. Flygtningenævnet tiltrådte endvidere, at klageren måtte anses for at have opnået beskyttelse i Egypten, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Det bemærkedes herved, at klageren havde haft ophold i Egypten siden august 2004, at hun havde en verserende ansøgning om statsborgerskab, og at hun, når hun efter egyptisk lov ville blive myndig som 21-årig, ville have krav på statsborgerskab. Statsløs palæstinenser/2007/12

Nævnet **stadfæstede i september 2007** Udlændingesservices afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1996 som 10 årig. I 1997 var klageren blevet meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgår af sagens oplysninger, at klageren var udrejst af Danmark i september 2002 til Storbritannien sammen med sin moder, hvor han fortsat havde ophold. Klageren havde således opholdt sig uden for Danmark i mere end tolv på hinanden følgende måneder, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1. Det fremgår endvidere af sagens oplysninger, at klagerens visum var udløbet i september 2004, og at klageren havde fået afslag på forlængelse af sit danske fremmedpas. Uanset at klageren således ikke længere havde formelt gyldig opholdstilladelse i Storbritannien, fandt Flygtningenævnet, at klageren de facto måtte anses for at have opnået beskyttelse i Storbritannien, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, idet klageren fortsat opholdt sig i Storbritannien. Flygtningenævnet tiltrådte derfor, at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet. Flygtningenævnet fandt ikke, at der forelå omstændig-

heder, der kunne føre til, at klagerens opholdstilladelse alligevel ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingesservices afgørelse. Somalia/2007/10

Nævnet **ophævede i september 2007** Udlændingesservices afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1996 som 10-årig. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at klageren var indrejst i Danmark i 1996 efter at have opnået opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring, at klageren i 1997 meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto), at klageren har flere familiemedlemmer i Danmark, herunder faderen og nogle søskende, at klageren under faderens ledsagelse var rejst til Kenya, hvor han havde taget ophold hos sin bedstemoder, at klageren ifølge det centrale personregister var registeret som udrejst til Kenya i 2000, at klageren i 2004 var rejst til Egypten, hvor han angiveligt fortsat opholdt sig, at klageren i april 2005 havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse ved den danske ambassade i Kairo, og at ambassaden i oktober 2006 på forespørgsel havde oplyst, at klageren havde opholdstilladelse i Egypten frem til december 2006, og at klagerens opholdstilladelse i Egypten var baseret på et falsk pas erhvervet i Mogadishu. Klageren havde således opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Således som sagen var oplyst, fandtes det betænkeligt at statuere, at klageren havde opnået fornøden beskyttelse i Egypten eller andet tredjeland. Der blev herved lagt vægt på, at klagerens ophold i Egypten, der på tidspunktet for Udlændingesservices afgørelse havde været i omkring to år, havde været baseret på falske generalia, og at længden af opholdet i Egypten ikke kunne føre til noget andet resultat. Flygtningenævnet omgjorde herefter Udlændingesservices afgørelse. Somalia/2007/11

5.4 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk.1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frykten for forfølgelse opstår efter udreisen af hjemlandet, såkaldte flygtninge "sur place". Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge "sur place" på lige fod med øvrige konventionsflygtninge.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, vil de dan-

ske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

5.4.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning ”sur place” opstår i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

Som eksempel på en sag, hvor en ansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af forværrede forhold for en etnisk gruppe, som er opstået efter ansøgerens udrejse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2002. Udlændingesservice meddelte i 2004 ansøgeren afslag på asyl. Flygtningenævnet stadfæstede senere i 2004 Udlændingesservices afgørelse. I august 2007 besluttede nævnet under hensyn til sagens karakter at genoptage sagen. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren, der er født og opvokset i Bagdad, er etnisk assyrer og kristen. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren på grund af sit arbejde på det afgåede Baath partis militærkontor ved en tilbagevenden kunne antages at være i risiko for forfølgelse fra modstandere af det tidligere regime. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens arbejde havde haft sammenhæng med ansøgerens aftjening af værnepligt fra 1982 til 1990. Arbejdet havde således ligget langt tilbage i tid, og ansøgerens aktiviteter for Baath partiet måtte som følge af arbejdets karakter antages at have været yderst begrænset. Flygtningenævnet kunne ikke lægge vægt på det senere fremkomne brev af juni 2004, hvorom der ikke forelå konkrete oplysninger. Uanset de generelt vanskelige forhold for kristne, herunder kristne assyrere, i Bagdad fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren alene på grund af sit religiøse tilhørsforhold ved en tilbagevenden ville være i en konkret risiko for for-

følgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet bemærkede herved tillige, at ansøgerens udrejse ikke havde haft sammenhæng med de nuværende forhold for kristne i Bagdad, idet ansøgeren var udrejst af Irak i 2001. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgerens frygt for forfølgelse på grund af ansøgerens kristne tro og etnicitet ved en tilbagevenden til Irak var således begrundet i objektive forhold, at den kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke grundlag for at ændre Flygtningenævnets afgørelse af februar 2004. Irak/2007/52

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse på grund af konkrete oplysninger om overgreb overfor familiemedlemmer i sammenhæng med generelle oplysninger om ændrede forhold i hjemlandet efter ansøgerens indrejse i Danmark kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2001. Ansøgeren er feylikurder fra Bagdad. Nævnet havde i 2004 meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse. Nævnet havde dengang lagt til grund, at ansøgeren er feylikurder, og at han siden sit femte år og frem til udrejsen havde boet i Bagdad. Ansøgeren havde som oprindeligt asylmotiv henvist til, at han var udeblevet fra militærtjeneste og havde frygtet overgreb som følge heraf. Flygtningenævnet stadfæstede i 2004 Udlændingesservices afgørelse. I juni 2007 havde nævnet besluttet at genoptage sagen. **Flygtningenævnet** udtalte, at man lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren er således feylikurder fra Bagdad. Efter de foreliggende oplysninger var ansøgerens fader blevet overfaldet og havde modtaget et trusselsbrev om at forlade landet. Ansøgerens familie havde herefter forladt landet. Feylikurdere var efter ansøgerens forklaring og i overensstemmelse med de generelle baggrundsoplysninger generelt blevet presset til at forlade blandt andet det østlige Bagdad. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren risikerede forfølgelse som følge af sin etniske oprindelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Det bemærkedes herved, at myndighederne efter de foreliggende oplysninger ikke var i stand til at yde ansøgeren den fornødne beskyttelse. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Irak/2007/43

Nævnet meddelte i **december 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2004. Udlændingesservice meddelte i 2005 ansøgeren afslag på asyl. Flygtningenævnet stadfæstede senere i 2005 Udlændingesservices afgørelse. I august 2007 besluttede Flygtningenævnet under hensyn til sagens karakter at genoptage sagen. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Den nu 24-årige ugifte kvindelige ansøger var udrejst af sit hjemland i 2001. Ansøgeren, der er kristen og fra Bagdad, havde ikke længere noget netværk i hjemlandet. Det fremgik endeligt,

at ansøgerens familie som følge af moderens virke som advokat forud for udrejsen var i konflikt med en i Bagdad betydningsfuld klan, der havde fremsat dødstrusler. Efter en samlet vurdering fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville være i reel risiko for umenneskelig behandling efter den nugældende udlændingelovs § 7, stk. 2. Irak/2007/51

5.4.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Hovedområdet for ”sur place” tilfælde er sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark. Når en asylansøger henviser til handlinger foretaget i Danmark, foretager Flygtningenævnet først og fremmest en vurdering af, om disse handlinger må antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, eller om handlingerne er foretaget primært med den hensigt at bringe sig i fokus og herefter søge asyl med henvisning til sine egne forsætlige handlinger. Er det sidste tilfældet, vil der som udgangspunkt blive meddelt afslag på asyl, men handlingen vil dog blive vurderet i sammenhæng med den pågældendes ytringsfrihed, og det afgørende for vurderingen af den pågældendes handlinger vil være, om disse kan føre til forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ved vurderingen af, om handlinger udført i Danmark har rod i en reel politisk overbevisning hos en asylansøger, vil Flygtningenævnet lægge vægt på, om der er tale om en holdning, der allerede har bestået i hjemlandet. Nævnet vil endvidere lægge vægt på omfanget og karakteren af handlingerne, herunder på hvor profileret ansøgeren må antages at være, og på om ansøgerens aktiviteter må antages at være kommet til hjemlandets myndigheders kendskab.

Uanset det forhold, at aktiviteter i Danmark ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, vil en asylansøger alligevel have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, hvis det må lægges til grund, at den pågældendes aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheders kendskab, at myndighederne nu tillægger ansøgeren en politisk holdning (imputed political opinion), og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Andre aktiviteter kan imidlertid også danne grundlag for en sur place vurdering. Som eksempel kan nævnes konvertering eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet. Det er også i disse tilfælde afgørende for sagens udfald, om myndighederne i hjemlandet er, eller må antages at blive, bekendt med de påberåbte handlinger, og om disse handlinger efter en konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Flygtningenævnet har i flere sager meddelt opholdstilladelse til asylansøgere blandt andet med henvisning til, at de pågældendes sager har været omtalt i pressen, og at

ansøgerne derigennem er blevet profileret på en sådan måde, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I nogle sager, hvori Flygtningenævnet oprindeligt har stadfæstet Udlændingesservices afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har nævnet efterfølgende genoptaget sagerne og meddelt opholdstilladelse blandt andet med henvisning til, at ansøgerne efter Flygtningenævnets oprindelige afgørelse blandt andet gennem presseomtale er blevet eksponeret på en sådan måde, at de ved en tilbagevenden nu vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

5.4.3 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis

5.4.3.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Nævnet meddelte i **februar 2007** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1981. Indrejst i september 1998. I februar 1999 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I august 2006 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen. Det fremgår af sagen, at ansøgerens fader, der havde været politisk aktiv i Iran i mange år, angiveligt skulle være død. Ansøgeren frygtede forfølgelse som følge af faderens forhold. **Flygtningenævnet** fandt, at det ikke med sikkerhed kunne udelukkes, at ansøgerens fader er død. Det måtte lægges til grund, at ansøgeren i nogle tv-udsendelser i foråret 2006 havde udtalt sig kritisk om de iranske myndigheder i forbindelse med sin faders død, ligesom han havde beskyldt disse for at have dræbt hans fader. Flygtningenævnet fandt efter en samlet vurdering herefter, at det ikke kunne udelukkes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran kunne risikere overgreb fra de iranske myndigheders side, hvorfor nævnet ikke fandt, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Iran. Iran/2007/3

Nævnet meddelte i **april 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran, samt et barn. Indrejst i 2003. Ansøgeren var oprindelig shia-muslim af trosretning, men konverterede til kristendommen efter indrejsen i Danmark. Ansøgeren og hendes barn blev døbt i en dansk kirke i maj 2005. Nævnet meddelte senere i maj i 2005 ansøgeren og barnet afslag på opholdstilladelse. Flygtningenævnet fandt dengang ikke grundlag for at antage, at ansøgeren havde eksponeret sig selv i forhold til de iranske myndigheder, eller at de iranske myndigheder på anden måde havde skaffet sig kendskab til hendes dåb. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at ansøgerens oprindelige asylmotiv var, at hun skulle have været indkaldt til en iransk revolutionsdomstol for overtrædelse af alkoholforbud eller for en anklage for at have organiseret prostitu-

tion. Flygtningenævnet lagde imidlertid vægt på, at det fremgår af Udenrigsministeriets notat fra august 2004, at et af ansøgeren i den anledning fremlagt dokument, hvorved hun var blevet indkaldt til at give møde i en revolutionsdomstol i Teheran, af den lokale kilde var blevet vurderet til at være et ikke ægte dokument. **Flygtningenævnet** fandt efter genoptagelse af sagen af de grunde, der var anført i Flygtningenævnets beslutning fra maj 2005, fortsat ikke, at ansøgeren ved udrejsen var forfulgt eller efterstræbt af de iranske myndigheder, og at ansøgeren heller ikke i maj 2005 som følge af konverteringen til kristendommen havde eksponeret sig selv i forhold til de iranske myndigheder. Det fremgår af sagens oplysninger, at ansøgeren og dennes familie i perioden efter maj 2005 havde været meget langvarigt og massivt omtalt i aviser og tv, herunder landsdækkende tv. Der var således gentagne gange berettet om ansøgerens konvertering fra islam til kristendommen. Der havde været afholdt offentlige møder om hendes sag, og der havde i stor udstrækning været offentlig debat om hendes sag. Ved dette fandt nævnet det tilstrækkeligt sandsynliggjort, at ansøgeren som følge af den massive omtale var blevet eksponeret på en sådan måde, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer at komme i de iranske myndigheders søgelys som følge af konverteringen og derved risikerer at blive udsat for asylrelevante overgreb. Iran/2007/9

Nævnet meddelte i **maj 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1972. Indrejst juni 2006. Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim af trosretning. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet efter en samlet vurdering fandt at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund for sagen. Flygtningenævnet fandt det herefter sandsynliggjort af ansøgeren, at hun gennem længere tid havde været udsat for grove fysiske overgreb fra sin ægtefælle, senest i anledning af nogle udtalelser, ansøgeren var kommet med efter en tv-udsendelse, hvor en person satte ild til sig selv i anledning af offentliggørelsen af Muhammed-tegningerne. Flygtningenævnet fandt det endvidere sandsynliggjort, at ægtefællen herefter havde fået udstedt en fatwa rettet mod ansøgeren, hvorefter ansøgeren var i fare for alvorlige fysiske overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet. Sammenfattende fandt nævnet herefter, at ansøgeren ville være i reel risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7. stk. 2. Afg/2007/10

5.4.3.2 Andre aktiviteter

Som eksempel på en sag, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter eller omstændigheder opstået under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2007** påny Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Den pågældende var tidligere meddelt afslag på asyl. I 2007 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen. **Flygtningenævnet** lagde til grund for afgørelsen, at ansøgeren ikke havde været medlem af politiske partier eller

organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Nævnet kunne fortsat ikke lægge ansøgerens oprindelige asylmotiv til grund. Det forhold, at ansøgeren havde medvirket i et tv-indslag, hvor hans navn og nationalitet var fremgået, fandtes ikke at kunne føre til, at ansøgeren skulle meddeles asyl i Danmark. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at indslaget vedrørte forholdene for afviste asylansøgere, der havde opholdt sig i lang tid i Danmark, og at ansøgeren alene havde udtalte sig om sine egne helbredsforhold samt længden af sit ophold i Danmark. Ansøgeren havde således ikke udtalt sig om forholdene i Iran og havde heller ikke fremsat kritik af de iranske myndigheder. Det forhold, at de iranske myndigheder måtte være bekendt med, at ansøgeren havde søgt asyl i Danmark, kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse. Flygtningenævnet henviste i den forbindelse til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder British Home Office Country of Origin Information Report af 4. maj 2007, pkt. 28.13, hvoraf det blandt andet fremgår, at afviste asylansøgere ikke møder væsentlige problemer ved en tilbagevenden til Iran, medmindre der er tale om profilerede personer. Som følge af det anførte, og da det forhold, at ansøgeren nu havde befundet sig i Danmark i mange år, ikke kunne føre til et andet resultat, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Iran/2007/17

5.5 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes - eller allerede er anerkendt - som flygtning.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen ligeledes må antages at have behov for beskyttelse. Det er som altovervejende hovedregel ægtefæller og mindreårige børn, der er omfattet af konsekvensstatusbegrebet.

Ægtefæller, der indrejser samtidigt, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag.

Hvis ægtefæller ikke indrejser samtidigt, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne bør meddelelse samme asylretlige status, efter en konkret vurdering.

Det er en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede, og at dette er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse. Herudover indgår i vurderingen det

tidsrum, der er forløbet mellem ægtefællernes indrejse, og baggrunden for, at ægtefællerne ikke indrejste samtidigt. Endvidere indgår i vurderingen, hvor den senest indrejste ægtefælle har opholdt sig siden den først indrejste ægtefælles udrejse af hjemlandet. Har den senest udrejste ægtefælle opholdt sig problemfrit i hjemlandet i længere tid efter den første ægtefælles udrejse, taler dette imod meddelelse af konsekvensstatus. Endelig indgår det i vurderingen, hvornår ansøgning om konsekvensstatus indgives efter ansøgerens ankomst til Danmark.

Hvis betingelserne for meddelelse af konsekvensstatus er opfyldt, vil ansøgeren (den senest indrejste) blive tildelt samme asylretlige status som hovedpersonen. Opfylder ansøgeren ikke betingelserne for at få konsekvensstatus, behandles ansøgningen konkret på baggrund af ansøgerens egne forhold som alle andre spontansager.

Meddelelse af konsekvensstatus til samlevende par kræver, at samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark. I øvrigt gælder tilsvarende regler som de for ægtefæller anførte.

Fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen/samleveren til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, meddeles konsekvensstatus efter samme retningslinier som ægtefæller/samlevere. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen/samleveren ikke til stede, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste.

Som eksempler på sager, hvor spørgsmålet om konsekvensstatus har været aktuelt, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er født i Danmark, efter at forældrene havde opnået asyl. Der var derfor ikke grundlag for at meddele konsekvensstatus. Ansøgeren havde ikke et selvstændigt asylgrundlag. Flygtningenævnet lagde til grund, at faderen havde været medlem af PDPA's Centralkomité. Faderen udrejste af Afghanistan i 1997 på grund af forfølgelse fra Taleban. Faderen havde gjort gældende, at han i dag står i et asylbegrundende modsætningsforhold til Mujahedin og general Dostum, blandt andet som følge af sin støtte til præsident Najibullah. På denne baggrund fandt nævnet, at der som følge af faderens profilering som PDPA centralkomitémedlem og støtte til Najibullahs regime var en reel risiko for, at familien og ansøgeren fortsat ville være i søgelyset ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet fandt det således sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for asylbegrundende overgreb. Afg/2007/1

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1985. Indrejst i november 2005. Ansøgeren er fra Nordirak og er etnisk kurder og sunni-muslim. Det fremgår af sagen, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til sin faders tilknytning til en klan og til denne klans konflikt med KDP. Det fremgik af faderens asylsag, at han som asylmotiv havde henvist til sin stilling i klanen, hvor han arbejdede med efterretninger og var knyttet til ledende personer i klanen. Ansøgerens fader blev i juni 1998 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgik af moderens asylsag, at hun i maj 2002 blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 under henvisning til, at hun ikke havde haft politiske aktiviteter. Nævnet anså det ikke for sandsynliggjort, at hun på grund af ægtefællens forhold ved en tilbagevenden til det nordlige Irak risikerede asylbegrundende forfølgelse. Ansøgeren havde forklaret, at hun, der havde oplyst at være født i 1985, i Irak boede sammen med sine forældre først i en landsby i Nordirak, hvorfra hun i 1996 flygtede med familien, da KDP angreb, til Arbil og derfra til Sulaymaniya. Hun flygtede med sin moder og de øvrige søskende til Syrien i 1999. Herfra fik hendes moder og de fleste af hendes søskende familiesammenføring med deres fader i Danmark, mens hun, en tvillingsøster og broder forblev tilbage. Hun var flere gange ligesom tvillingsøsteren tilbageholdt af de syriske myndigheder, der spurgte efter broderen. Det fremgik af broderens asylsag, at han udrejste fra Syrien i marts 2005. Ved nævnets afgørelse fra januar 2006 fandt nævnet, at broderen ikke havde sandsynliggjort, at han var forfulgt i Irak på grund af faderens forhold, og at han måtte henvises til at tage ophold i et område i Irak, der ikke var kontrolleret af KDP, såfremt han følte sig utryg. **Flygtningenævnet** fandt på denne baggrund, at der efter en vurdering af det oplyste om ansøgerens forældres og broders forhold ikke forelå grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak risikerede en asylbegrundende forfølgelse på grund af sin faders forhold, herunder konflikten mellem den nævnte klan og KDP. Nævnet fandt videre ikke, at der om ansøgerens personlige situation forelå oplysninger, der i øvrigt begrundede en sådan risiko. Ansøgeren havde i Irak aldrig været politisk aktiv eller i øvrigt haft konflikter på grund af egne forhold. Ansøgeren fulgte som mindreårig sin familie fra familiens oprindelige bopæl i Nordirak, som anført ovenfor. Nævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren, der efter det oplyste ikke længere havde familie i Nordirak, ved en tilbagevenden til Irak, herunder Nordirak, risikerede en forfølgelse, som omhandles i udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at blive udsat for alvorlige overgreb eller umenneskelig eller nedværdigende behandling, som omhandlet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren havde haft sin opvækst i Nordirak og fandt, at ansøgeren kunne tage ophold der, idet hun ikke havde været involveret i konflikter herunder med KDP på grund af egne forhold, ligesom striden med klanen lå lang tid tilbage. Nævnet fandt ikke, at de vanskelige, men generelle vilkår for enlige kvinder i Irak begrundede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet havde ikke fundet, at afgørelsen skulle udsættes på en høring om forholdene for den nævnte klan

og klanens konflikt primært med KDP, som mere subsidiært påstået af den beskikkede advokat. Nævnet havde herved bl.a. lagt vægt på, at der ikke i ansøgerens fars asylsag sås at foreligge sådanne konkrete forhold, der uagtet den hengåede tid kunne have væsentlig betydning for afgørelsen af ansøgerens asylsag. Irak/2007/24

5.6 Dobbeltstraf

I sager, hvor en udlænding dømmes for kriminalitet begået under opholdet her i landet og i den forbindelse udvises, påberåber den pågældende sig undertiden risiko for dobbeltstraf – det vil sige risikoen for at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, ”European Convention on the International Validity of Criminal Judgments”.

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6, samt artikel 3 i FN’s konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet ”ne bis in idem” hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (appl. 24132/94 EMK kendelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxemborg (appl. 24015/94 EMK kendelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingesservices notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN’s Flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængelig på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Højesteret har ved dom af 15. april 2004 vedrørende en udsendelsessag taget stilling til risikoen for dobbeltstraf (UfR 2004.1798), jf. nærmere Flygtningenævnets 14. beretning 2005, side 141.

Det kan udledes af højesteretsdommen, at spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf henhører under domstolene i forbindelse med behandlingen af en sag om udvisning på grund af kriminalitet, jf. herved udlændingelovens §§ 22-25c, jf. § 26, stk. 1.

Det antages på denne baggrund, at risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke i sig selv er relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således ikke i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, vurdere risikoen for dobbeltstraf, men alene tage stilling til, om udlændingen ved udvisning vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel straffesoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 13. beretning, 2004, side 106, refererede afgørelse BR13/26, hvor nævnet for så vidt angår spørgsmålet om dobbeltstraf har henvist til, at domstolene havde taget stilling hertil.

Nedenfor refereres et eksempel på Flygtningenævnets afgørelse i en sag, hvor nævnet har haft lejlighed til konkret at tage stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Nævnet **stadfæstede i februar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1946. Indrejst i december 2000. I foråret 2002 meddelte Flygtningenævnet ansøgeren afslag på asyl. Ved dom fra november 2002 blev ansøgeren dømt til anbringelse på hospital for sindslidende for drab og forsøg herpå. Ansøgeren blev endvidere udvist af landet for bestandig. I foråret 2005 anmodede ansøgeren om genoptagelse af sin asylsag. Senere i 2005 besluttede Flygtningenævnet at hjemvise sagen til Udlændingesservice, da ansøgeren havde oplyst et nyt asylmotiv. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig risikoen for dobbeltstraf, herunder dødsstraf i hjemlandet, samt risiko for at blive udsat for hævn fra afdødes familie, som ville stræbe ham efter livet. I oktober 2006 meddelte Udlændingesservice ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Udlændingesservice udtalte videre, at så-

fremt Flygtningenævnet skulle finde, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, var det Udlændingesservices opfattelse, at afgørende grunde taler imod, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, lovebekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at den omstændighed, at ansøgeren måtte risikere dobbeltstraf, ikke i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Uanset at ansøgeren på en række punkter havde forklaret upræcist om sit asylmotiv, blandt andet vedrørende et fremlagt brev og omstændighederne, hvorunder han kom i besiddelse af brevet, vedrørende kontakten og kendskabet til afdødes familie og vedrørende afdødes faders status, måtte det efter det i NN's asylsag oplyste tillægges vægt, at afdødes familie ønskede at hævne sig. Hertil kom oplysninger om en afbrændt bus. Endelig havde drabssagen været omtalt i medierne, og ansøgeren havde under sagen haft kontakt med repræsentanter for den iranske ambassade. Under disse omstændigheder, og da det var usikkert om ansøgeren i den foreliggende situation med sikkerhed kunne påregne at få de iranske myndigheders beskyttelse mod afdødes families ønske om hævn, fandt Flygtningenævnet på denne baggrund, at ansøgeren ved en tilbagevenden var i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Imidlertid fandtes særlige grunde at tale imod, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, jf. lovebekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Der blev lagt vægt på arten og grovheden af den begåede kriminalitet. Ansøgeren blev pålagt at udrejse straks efter ophævelse af den idømte foranstaltning, men under henvisning til at ansøgerne ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2, kan han ikke udsendes tvangsmæssigt til Iran eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Iran, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Iran/2007/4

5.7 Kønsrelateret forfølgelse

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende kønsrelaterede overgreb. Det er dog generelt accepteret, at kvinder kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er kønsrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for kvinder i den pågældendes hjemland.

De kønsrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte enten vold, oftest fra ægtefællens side, eller konflikter i forbindelse med ægteskab. Der kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber, eller konflikter i forbindelse med ophævelse af ægteskab, for eksempel skils-

misse mod familiens vilje eller udrejse uden ægtefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter kvinderne æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at de må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne er vidende om overgrebene og tolererer disse, idet de enten ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Der ses ikke i Flygtningenævnets praksis at være eksempler på afgørelser, hvor de generelle forhold for kvinder i et land har kunnet begrunde, at den pågældende alene af den grund anses som omfattet af udlændingelovens § 7.

5.7.1 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis

5.7.1.1 Overgreb fra private

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Armenien, født i 1967. Indrejst i januar 2006. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvist, at det ved sagens vurdering lagdes til grund, at ansøgeren ikke havde deltaget i politiske aktiviteter i sit hjemland eller på anden måde havde været i de armenske myndigheders søgelys. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgeren var udrejst uden problemer på sit eget ægte pas. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring på flere punkter var præget af unøjagtigheder og manglende sammenhæng, men uanset, om ansøgerens forklaring lagdes til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring om kidnapning og tvungen prostitution måtte karakteriseres som kriminelle forhold, som ansøgeren måtte henvises til at anmelde til myndighederne i Armenien. Flygtningenævnet kunne efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke lægge til grund, at de armenske myndigheder skulle savne vilje eller evne til i givet fald at yde ansøgeren den fornødne beskyttelse, såfremt hun ved en tilbagevenden til Armenien skulle blive udsat for lignende forhold. Arne/2007/2

Nævnet meddelte i **maj 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1972. Indrejst juni 2006. Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim

af trosretning. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet efter en samlet vurdering fandt at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund for sagen. Flygtningenævnet fandt det herefter sandsynliggjort af ansøgeren, at hun gennem længere tid havde været udsat for grove fysiske overgreb fra sin ægtefælle, senest i anledning af nogle udtalelser, ansøgeren var kommet med efter en tv-udsendelse, hvor en person satte ild til sig selv – i anledning af offentliggørelsen af Muhammed-tegningerne. Flygtningenævnet fandt det endvidere sandsynliggjort, at ægtefællen herefter havde fået udstedt en fatwa rettet mod ansøgeren, hvorefter ansøgeren var i fare for alvorlige fysiske overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet. Sammenfattende fandt nævnet herefter, at ansøgeren ville være i reel risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2007/10

5.7.1.2 Ægteskab

Nævnet meddelte i **januar 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i januar 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet i alt væsentligt lagde ansøgerens forklaring til grund om, at hun havde været udsat for seksuelle overgreb fra sin fætters side og efterfølgende af morbroderen var blevet lovet bort til en ældre mand, som hun, hvis hun ikke var flygtet, skulle have været tvunget til at gifte sig med. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke havde kontakt til familie i Afghanistan, som eventuelt ville kunne yde hende beskyttelse mod det påtvungne ægteskab. Nævnet fandt endvidere, at ansøgeren - også under hensyn til de tidligere overgreb fra morbroderens søns side – i tilstrækkelig grad havde godtgjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, fra enten morbroderens ven eller morbroderens side. Nævnet lagde herved vægt på baggrundsoplysningerne om forekomsten af æresdrab på kvinder i Afghanistan. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2007/3

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Libanon, født i 1985. Indrejst i juli 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren over for nævnet som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Libanon ville være i livsfare, idet hendes familie havde truet med at dræbe hende på grund af hendes giftermål med ægtefællen, og at hun heller ikke kunne vende tilbage til Libanon, fordi ægtefællens familie var uønsket i Libanon. Truslen fra ansøgerens familie skulle være fremsat i august-september 2005 under et par telefonsamtaler, hvor ansøgeren havde orienteret forældrene om, at hun var blevet gift og opholdt sig i Danmark. Ansøgeren kunne ikke henvise til efterfølgende omstændigheder, der tydede på, at familien mente truslerne alvorligt. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren var i reel risiko for at blive udsat for æresdrab eller overgreb i øvrigt i anledning af ægteskabet. Flygtninge-

nævnet lagde herved også vægt på, at ansøgeren først havde ansøgt om asyl i forbindelse med en straffesag i juni 2006. Det fremgik af ansøgerens forklaring under asylsamtalen, at hun, medens hun fortsat boede i Libanon, flere gange havde fået besøg af ægtefællen. Flygtningenævnet fandt det uantageligt, at ansøgerens ægtefælle flere gange skulle have været indrejst illegalt i Libanon. Flygtningenævnet kunne derfor ikke lægge til grund, at ægtefællens familie under ét var forfulgt i Libanon, og Flygtningenævnet kunne derfor heller ikke lægge til grund, at ansøgeren risikerede en afledet forfølgelse på grund af sit ægteskab med ægtefællen. Flygtningenævnet lagde tillige vægt på, at dette motiv først fremkom under Flygtningenævnets behandling af sagen. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Libanon/2007/1

Nævnet **stadfæstede i april 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2005. Ansøgeren er etnisk araber, muslim og fra det sydlige Irak. **Flygtningenævnet udtalte**, at ansøgeren som asylmotiv havde angivet, at hun under sit ophold i Irak blev udsat for pres fra sin faders onkels side for at få hende til at gifte sig med hans søn. Ansøgeren frygtede, hvad der ville ske hende fra faderens onkels side, hvis hun vendte tilbage til Irak. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgerens forklaring og forklaringen fra broderen, hvis sag blev behandlet sammen med ansøgerens, var divergerende på en række væsentlige punkter om, hvad der skulle være sket fra faderens onkels side, og hvor ansøgeren og broderen havde opholdt sig i perioden frem til udrejsen. Uanset om det i øvrigt lagdes til grund, at ansøgeren havde været udsat for et pres med henblik på giftermål, bemærkede nævnet, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring havde kunnet tage ophold hos andre familiemedlemmer, herunder familiemedlemmer, der indtog en sådan position, at de måtte antages at kunne yde hende beskyttelse mod faderens onkel. Herefter, og da de generelt vanskeligt forhold i Irak ikke i sig selv kunne begrunde asyl, fandtes ansøgeren ikke at have sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden ville være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2007/29

Nævnet meddelte i **maj 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1978. Indrejst i august 2006. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er tadjik og født og opvokset i Herat. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv, og hun havde ikke haft konflikter med myndighederne. Ansøgeren havde gået 12 år i skole, var uddannet skolelærer og havde undervist som sådan. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at hendes far mod hendes vilje krævede, at hun skulle gifte sig med en mand, der var langt ældre end hende og i forvejen havde to ægtefæller. Ansøgeren var herefter udrejst uden faderens samtykke, og hun frygtede, at han ville dræbe hende, hvis hun vendte tilbage til Afghanistan. Flygtningenævnet fandt ikke at have

fuldt tilstrækkeligt grundlag for at kunne forkaste ansøgerens forklaring. Herefter var der reel risiko for, at ansøgeren ville blive udsat for en behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2 af sin far, og at hun ikke ville kunne opnå beskyttelse herimod hos myndighederne. På denne baggrund og henset til Udlændingesservices indstilling, som forespurgt havde oplyst, at ansøgeren – såfremt hendes forklaring blev lagt til grund – efter Udlændingesservices praksis ville være berettiget til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2007/9

Nævnet meddelte i **august 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Libanon. Indrejst i 2004. I 2006 besluttede Flygtningenævnet at udsætte sagen med henblik på indhentelse af oplysninger fra Libanon via Udenrigsministeriet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim, og er født og opvokset i Libanon. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede at blive dræbt af sin familie, fordi hun havde nægtet at gifte sig med den mand, som hendes familie havde ønsket, at hun skulle giftes med. Ansøgeren havde i forbindelse hermed henvist til, at hun forud for udrejsen var blevet holdt indespærret af sin fader og broder, at hendes kusine var blevet dræbt af ansøgerens fætter, og at ansøgerens broder havde truet med at dræbe ansøgeren. Flygtningenævnet kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Forklaringen støttedes af de indhentede oplysninger fra Libanon vedrørende drabet på kusinen. Flygtningenævnet fandt herefter, at det måtte lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en konkret risiko for at blive udsat for æresdrab fra sin families side. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på baggrundsoplysningerne vedrørende forekomsten af æresdrab i Libanon. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Libanon ville være i en reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Libanon/2007/3

5.7.1.3 Skilsmisse

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1968. Indrejst i april 2003. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er kurder, shia-muslim og født i Irak. Fra hun var to år til sin udrejse i 2003, havde hun boet i Iran. Hun havde ikke været hverken politisk eller religiøst aktiv. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at hun frygtede sin farbroder, da han havde truet med at slå hende ihjel, idet han ikke kunne acceptere, at hun var blevet skilt fra sin første mand, og at hun på ny var blevet gift, da han mente, at hun havde bragt skam over familien. Ansøgeren havde ikke sandsynliggjort, at hendes farbroder skulle gøre alvor af sine trusler. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren efter sin forklaring var blevet smidt ud af hjemmet af sin eksmand. Efter det oplyste havde ansøgeren først mødt sin nye mand efter sin skilsmisse, og hun var blevet

gift efter muslimsk tradition med sin nye mand. Det bemærkedes i øvrigt, at ansøgerens søster, der var fraskilt, efter det oplyste ikke havde haft problemer med farbroderen. Ansøgeren havde ikke sandsynliggjort, at hun skulle komme fra en del af Iran, hvor det ikke er muligt, hvis det skulle vise sig relevant, at få myndighedernes beskyttelse mod farbroderen eller andre slægtninge. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Iran/2007/2

Nævnet meddelte i **januar 2007** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 1999. I 2001 meddelte Udlændingesservice afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2001 stadfæstede Flygtningenævnet denne afgørelse. I 2006 modtog Flygtningenævnet et brev, som fremstod som en genoptagelsesansøgning fra en række iranske asylansøgere, herunder ansøgeren. I efteråret 2006 genoptog Flygtningenævnet sagen. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren under hele asylsagsforløbet – fra asylansøgningsskemaet udfærdiget i august 1999 til det seneste fremmøde i Flygtningenævnet – havde henvist til to hovedforhold som begrundelse for at søge asyl, dels sine politiske aktiviteter, dels frykten for sin tidligere ægtefælle. I relation til sine politiske aktiviteter havde ansøgeren henvist til, at hun, mens hun stadig boede i Iran, var aktiv kvindesagsforkæmper, ligesom hun støttede GAM. Mens hun havde boet i Danmark, havde hun i et begrænset omfang fortsat sine politiske aktiviteter herunder ved deltagelse i demonstrationer - og hun havde senest i sommeren 2006 deltaget i demonstrationer til støtte for sultestrejkende iranere ved Christiansborg Slotsplads. I relation til sin tidligere ægtefælle havde hun henvist til, at han – selv efter de mange år – havde et jalousibegrundet had/kærlighedsforhold til hende, og at han ved hendes udrejse var – og stadig er – en magtfuld mand i Iran. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens politiske aktiviteter – hverken enkeltvis eller samlet – var af en sådan karakter og omfang, at dette kan begrunde asyl. Hertil kom, at den omstændighed, at ansøgeren havde været gift med en person, der er magtfuld i Iran, heller ikke i sig selv kunne begrunde asyl. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt imidlertid, at der ikke kunne ses bort fra, at ansøgerens tidligere ægtefælle – som ansøgeren vedholdende havde forklaret – stadig holdt øje med hende og til tider fortsat truede hende. Flertallet lagde også i den forbindelse vægt på, at ansøgeren havde en datter sammen med ham, og at datteren stadig boede hos eksmanden. Da det som ubestridt kunne lægges til grund, at den tidligere ægtefælle stadig er magtfuld i Iran, og da der ikke kunne ses bort fra, at ansøgeren som følge af sine politiske aktiviteter – herunder ved de seneste demonstrationer i sommeren 2006 – som følge af eksmandens indgriben kunne få problemer med de iranske myndigheder ved sin tilbagevenden til Iran, fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vender tilbage til Iran. Flertallet lagde ved vurderingen heraf tillige vægt på, at ansøgeren ikke kunne forventes at få myndighedernes beskyttelse, såfremt hun skulle blive truet og forulempet af den tidligere ægtefælle ved sin tilbagevenden til Iran. Endelig lagde flertallet lagt

vægt på, at ansøgeren under sit ophold i Danmark var blevet gift med en iraner, der bekender sig til Bahai-troen, idet eksmanden også i den forbindelse havde fremsat grove trusler mod ansøgeren. Iran/2007/18

Nævnet meddelte i **september 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** lagde til grund ved sagens afgørelse, at ansøgerens tidligere ægtefælle var flygtet fra Iran i 2003, og at han i 2004 var blevet meddelt asyl i Danmark i henhold til udlændingelovens § 7 stk. 1. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren på grund af sin politiske aktivitet havde haft konflikter med myndighederne i 1998 og i 2003 efter ægtefællens flugt, hvor hun var blevet anholdt og havde været fængslet i tre dage. Uanset, at ansøgerens forklaring om, at hendes storebror i 1983/1984 havde begået æresdrab på hendes mor, og at han senere var blevet frikendt for straf for dette, først var fremkommet under samtalen med ansøgers advokat, fandt Flygtningenævnet at måtte lægge denne forklaring til grund. Det blev ligeledes lagt til grund, at ansøgerens tidligere ægtefælle i forbindelse med skilsmissen havde oplyst overfor sin familie, at ansøgeren havde været ham utro, samt at dette efterfølgende var blevet oplyst overfor hendes familie, herunder hendes bror. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran ville være i reel risiko for umenneskelig behandling eller overgreb, samt at myndighederne ikke kunne forventes at yde hende beskyttelse herimod. Iran/2007/14

5.7.1.4 Utroskab og førægteskabelige forhold

Nævnet meddelte i **februar 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i maj 2006. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt på baggrund af ansøgerens forklaring under nævnsbehandlingen i det væsentlige at kunne lægge hendes samlede forklaring til grund for sagen. Af hendes forklaringer fremgik, at hun i 2003 mødte en navngiven person, som hun havde seksuelt samkvem med, og at hun i den anledning – navnlig efter hendes moders død i 2003 – var blevet truet, dels af sin nærmeste familie, herunder sin broder, dels af sin halvfætter, som siden 1996 havde ønsket at gifte sig med hende til trods for, at han i forvejen var gift. Flertallet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger om æresdrab på kvinder ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien ville være i risiko for overgreb fra familiens side af en sådan karakter, at der var grundlag for at meddele hende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet hun ikke kunne påregne myndighedernes beskyttelse imod de nævnte overgreb. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at ansøger havde sandsynliggjort, at hun ville være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Syrien. Syrien/2007/1

5.7.1.5 Overgreb fra myndighedernes side

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2007. Ansøgeren havde til sagen oplyst, at han er homoseksuel og derfor var blevet misbrugt af nogle politifolk. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde anført, at han ved en tilbagevenden til Rusland frygtede at blive udsat for nye overgreb fra de politifolk, som havde udsat ham for seksuelle overgreb på en politistation. Uanset om ansøgerens forklaring lagdes til grund, fandt Flygtningenævnet, at dette overgreb måtte anses for en kriminel handling, som ansøgeren måtte søge myndighedernes beskyttelse mod. Flygtningenævnet fandt ikke, at det kunne antages, at ansøgeren ikke ville kunne opnå den fornødne myndighedsbeskyttelse. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at homoseksuelle forhold ikke er strafbare i Rusland. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Rusland ville være i en konkret og individuel risiko for at blive udsat for umenneskelig behandling eller overgreb omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingesservices afgørelse. Rusland/2007/5

5.8. Menneskehandel

Internationalt er der stor fokus på menneskehandel. I EU er der blandt andet i 2005 udarbejdet en fælles EU-handlingsplan for bekæmpelse af menneskehandel. Handlingsplanen skal sikre, at der i EU-regi udarbejdes fælles standarder og procedurer for at forebygge og bekæmpe menneskehandel, herunder iværksættelse af fælles tiltag på området.

Med henblik på at bekæmpe handel med mennesker i Danmark har regeringen endvidere i marts 2007 iværksat en national handlingsplan, der skal bekæmpe menneskehandel. Planen løber frem til 2010 og sætter fokus på både forebyggende, støttende og efterforskningsmæssige aktiviteter samt en øget koordinering af samarbejdet mellem politiet, de sociale myndigheder og involverede organisationer.

Flygtningenævnet har i 2007 behandlet fem sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering. Heraf er der givet opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, i to sager.

Fælles for de to sager var, at ansøgerne havde en høj grad af profilering, herunder gennem presseomtale og ved at have givet oplysninger til myndighederne i Danmark, som havde ført til anholdelse af nogle af bagmændene bag menneskehandlen.

5.8.1. Eksempler fra nævnets praksis

Nævnet meddelte i **juni 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger

fra Nigeria. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde anført, at hun frygtede at vende tilbage til Nigeria, idet hun forventede at blive slået ihjel af de bagmænd, som havde sendt hende til Danmark som prostitueret. Flygtningenævnet fandt, at de konflikter, som ansøgeren frygtede ved en tilbagevenden til Nigeria, var af privatretlig karakter, og at ansøgeren som udgangspunkt måtte henvises til at søge de nigerianske myndigheders beskyttelse herimod. Flygtningenævnet måtte imidlertid ud fra sagens oplysninger lægge til grund, at ansøgerens udtalelser til politiet havde været medvirkende årsag til, at der var indledt strafferetlig forfølgelse mod flere personer knyttet til det nigerianske prostitutionsmiljø i Danmark. Flygtningenævnet måtte endvidere lægge til grund, at det blandt andet på grund af den megen presseomtale af sagen var kendt i miljøet, at ansøgeren havde givet oplysninger til politiet, og at dette var baggrunden for de ovennævnte straffesager. På denne baggrund måtte Flygtningenævnet lægge til grund, at ansøgeren måtte forventes at blive udsat for overgreb af en sådan karakter ved en tilbagevenden til Nigeria, at det - trods indholdet af de baggrundsoplysninger, som Udlændingesservice havde henvist til i deres afgørelse - ikke med den fornødne sikkerhed kunne antages, at de nigerianske myndigheder ville være i stand til at yde ansøgeren den beskyttelse, som hun havde behov for. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at ansøger havde sandsynliggjort, at hun havde et konkret og reelt behov for beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nigeria/2007/7

Nævnet meddelte i **august 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2006. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er født i en landsby uden for Benin City og opvokset i Benin City, og at hun aldrig havde haft problemer med de nigerianske myndigheder, samt at hun udrejste legalt på eget pas. Flygtningenævnet kunne således ikke lægge til grund, at ansøgeren var asylretligt forfulgt, da hun udrejste af Nigeria. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren havde forklaret divergerende under sagsforløbet. Ansøgeren havde som sit asylmotiv for det første henvist til, at folk i hendes landsby ønskede at ofre hende som 17-18 årig i en voodoo-ceremoni. Flygtningenævnet fandt hertil, at der havde været tale om et privatretligt forhold, som ansøgeren, hvis der skulle opstå problemer igen, måtte søge myndighedernes beskyttelse imod. Ansøgeren havde som sit asylmotiv yderligere henvist til, at hun ville blive udsat for en behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Nigeria, idet hun havde vidnet i en nu pådømt straffesag om navngivne personer og om, hvorledes hun selv havde været udsat for menneskehandel. På den baggrund, og da der nu var rygter i Nigeria om, at ansøgeren var den, der havde angivet den nu dømte nigerianske borger til dansk politi, frygtede ansøgeren at blive udsat for asylrelevante overgreb. Flygtningenævnet fandt, at de konflikter, som ansøgeren i den forbindelse frygtede ved en tilbagevenden til Nigeria var af privatretlig karakter, og at ansøgeren som udgangspunkt måtte henvises til at søge de nigerianske myn-

digheders beskyttelse herimod. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at ansøgeren kunne forventes at blive udsat for overgreb af en sådan karakter ved en tilbagevenden til Nigeria, at det ikke med den fornødne sikkerhed kunne antages, at de nigerianske myndigheder ville være i stand til at yde ansøgeren den beskyttelse, som hun havde behov for. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun havde et konkret og reelt behov for beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nigeria/2007/8.

Nævnet **stadfæstede i januar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kenya, født i 1982. Indrejst i august 2006. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at den kvinde, der efter moderens død havde taget sig af hende, i januar 2004 solgte hende til Lord's Resistance Army i Uganda. Ved en tilbagevenden til Kenya frygtede ansøgeren dels repressalier fra de kenyanske myndigheders side som følge af sit ophold hos Lord's Resistance Army, dels kvinden. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren har været udsat for sex-trafficking, idet hun i januar 2004 blev solgt til Lord's Resistance Army, hvorfra hun flygtede i december 2004. Flygtningenævnet fandt ikke, at de kenyanske myndigheder er bekendt hermed, eller at der var grundlag for at antage, at de skulle blive bekendt hermed. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren har noget modsætningsforhold til de kenyanske myndigheder. Ansøgerens modsætningsforhold til kvinden indebærer muligvis, at hun ikke kan tage tilbage til sin hjemby, men der er ikke noget grundlag for at antage, at hun ikke skulle kunne opholde sig et hvilket som helst andet sted i Kenya. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en eventuel tilbagevenden til Kenya, eller at hun har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Kenya/2007/1

Nævnet **stadfæstede i juli 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2006. I begyndelsen af 2007 blev ansøgeren meddelt afslag på opholdstilladelse af Udlændingesservice i medfør af åbenbart grundløsp-proceduren. Udlændingesservice har efterfølgende genoptaget ansøgerens sag og på ny meddelt afslag på opholdstilladelse. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte, at Flygtningenævnet ikke fandt grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævns-møde, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3. Flygtningenævnet bemærkede, at nævnet ikke på det foreliggende grundlag fandt anledning til at udsætte sagens behandling og afvente resultatet af politiets efterforskning i ansøgerens sag. Såfremt der efter politiets efterforskning af sagen fremkom nye væsentlige oplysninger af betydning for asylsagen, måtte ansøgeren henvises til at søge om genoptagelse af sagen. Den omstændighed, at ansøgeren svigagtigt havde oplyst forkert identitet og nationalitet under den oprindelige asylsag, svækkede hendes troværdighed. Ansøgeren

havde ikke givet nogen overbevisende forklaring herpå. Ansøgeren er nigeriansk statsborger og kristen af trosretning. Ansøgeren havde som sit asylmotiv anført, at hun frygtede at vende tilbage til Nigeria, idet hun forventede at blive slået ihjel af de bagmænd, som havde sendt hende til Danmark som prostitueret. Ansøgeren havde videre oplyst, at hun frygtede en voodoo-præsts magi. Flygtningenævnet fandt, at de konflikter, som ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Nigeria, er af privatretlig karakter, og at ansøgeren i givet fald må henvises til at søge de nigerianske myndigheders beskyttelse herimod. Flygtningenævnet kunne i den forbindelse henvise til The Norwegian Country of Origin Information Centre's rapport, *Trafficking in Women - Fact Finding Trip to Nigeria (Abuja, Lagos and Benin City) 12-26 March 2006*, udgivet i maj 2006, pkt. 5.3, hvoraf det blandt andet fremgår, at organisationen NAPTIP tilbyder beskyttelse til kvinder, der havde været udsat for menneskehandel. NAPTIP hjælper således ofre for menneskehandel med rehabilitering, og organisationen rejste tillige tiltale imod de bagmænd, der er ansvarlige for menneskehandel i Nigeria. Flygtningenævnet kunne endvidere henvise til Udlændingesservices rapport, *Menneskehandel (trafficking) i Nigeria, fact-finding mission til Lagos og Abuja, Nigeria, 12.-21. december 2006*, hvoraf det fremgår, at de nigerianske myndigheder ville kunne yde beskyttelse mod eventuelle overgreb fra bagmændenes side. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at advokatens henvisning til en lignende sag, hvor en ansøger, efter at have samarbejdet med politiet om efterforskningen i en sag vedrørende menneskehandel, blev meddelt asyl, ikke kunne føre til en anden vurdering af ansøgerens sag. Det bemærkedes herved, at Flygtningenævnet træffer afgørelse efter en konkret og individuel vurdering af den enkelte ansøgers asylmotiv. Såfremt ansøgeren ikke mener at kunne få myndighedernes beskyttelse i det område, hun stammer fra, måtte ansøgeren henvises til at tage ophold i en anden del af Nigeria. Ansøgerens frygt for en voodoo præsts magi kunne ikke begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun var konkret og individuelt forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden ville være i risiko herfor, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Nigeria/2007/9

5.9 Agents of Persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoners – eller store grupper af privatpersoners – side kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgrebene eller chikanen fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at de ovenfor anførte handlinger fra en befolkningsgruppes side enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 65.

Som eksempler på tilfælde, hvor Flygtningenævnet har lagt til grund, at ansøgeren ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod overgreb fra privatpersoner, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet meddelte i **marts 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1981. Indrejst i februar 2006. Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Nordirak. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til frygt for overgreb fra en islamisk organisation som følge af sit arbejde som tolk for en amerikaner, der var tilknyttet en amerikansk hjælpeorganisation og som derudover underviste i kristendom. Nævnet fandt at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund om hans tolkearbejde og deraf følgende problemer, herunder at han havde været tilbageholdt af en islamisk fundamentalistisk gruppe og var blevet udsat for trusler på livet, hvis han ikke medvirkede til løsladelse af en af gruppens medlemmer. Nævnet bemærkede, at forklaringen på de væsentligste punkter havde været konsistent under sagen. Nævnet fandt det derfor sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevendende ville være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ligesom nævnet ikke fandt, at han efter karakteren af sit arbejde for den amerikanske organisation ville have mulighed for at opnå beskyttelse fra myndighederne. Efter UNHCR's anbefalinger fra december 2006 fandtes der ikke at kunne anvises et reelt internt flugtalternativ. Ansøgeren blev imidlertid den i 2006 straffet med fængsel i 40 dage for dokumentfalsk og udvist af Danmark. Ansøgeren kunne derfor efter udlændingelovens § 10, stk. 3, alene meddeles opholdstilladelse, hvis særlige grunde talte derfor. Nævnet lagde her vægt på, at de forfalskede dokumenter alene var anvendt under den fortsatte flugt fra hjemlandet til Danmark og under disse omstændigheder fandtes betingelserne for at meddele asyl trods straffedommen at være opfyldt. Irak/2007/9

Nævnet meddelte i **juni 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren havde om sit asylmotiv forklaret, at hun var kommet i et modsætningsforhold til fundamentalistiske islamiske terrorgrupper i Irak

som følge af, at hun sammen med sin søster og svoger havde arbejdet for de amerikanske styrker i Irak. Ansøgeren havde således forklaret, at hun havde vasket uniformer for de amerikanske styrker. Ansøgeren havde videre forklaret, at hun, efter at hun var flyttet ind hos søsteren og svogeren og begyndte at vaske tøj for amerikanerne, havde modtaget syv-otte trusselsbreve fra Al-Tawhid, stilet direkte til ansøgeren i hendes navn, hvori hun blev truet til at stoppe med sit arbejde for de amerikanske styrker. Flygtninge­nævnet fandt det, på baggrund af de oplysninger, der var fremkommet i Udenrigs­ministeriets notat af november 2006 fra den amerikanske hær­s forbindelseskonto­r i Washington, ubetænkeligt at lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtninge­nævnet fandt, at ansøgerens troværdighed på afgørende vis understøttedes af forbindelseskonto­rets bekræftelse af, at det af ansøgeren fremlagte brev fra oktober 2005 fra en amerikansk enhed i det nordlige Irak, vedrørende ansøgerens svoger, var autentisk og udstedt af den pågældende enhed. Flygtninge­nævnet fandt herefter, at ansøgeren, henset til, at hun havde modtaget flere trusselsbreve, hvori hun nævntes ved navn, og hvori hun var blevet truet på livet på grund af sit arbejde for de amerikanske styrker, ved en tilbagevenden til hjemlandet måtte anses for at være i en særlig risiko for at blive udsat for overgreb, som følge af hendes arbejde for de amerikanske styrker i Irak. Flygtninge­nævnet havde ved vurderingen heraf blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren på grund af sit samarbejde med de amerikanske styrker var omfattet af den gruppe af irakere, der blandt andet ifølge British Home Office "Country of Origin Information Report", bilag 311 i nævnets baggrundsmateriale, pkt. 8.76 til 8.83, måtte anses for at være i en særlig risiko for overgreb begået af oprørsgrupper i Irak. Irak/2007/31

Som eksempel på en afgørelse, hvor Flygtninge­nævnet har meddelt afslag på asyl til en ansøger, der oplyste at være i risiko for overgreb fra privatpersoners side, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede i januar 2007** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria, født i 1980. Indrejst i august 2004. **Flygtninge­nævnet** udtalte, at ansøgeren er joruba, kristen og at han i en del af sit liv havde boet i Lagos, hvorfra han udrejste i august 2004. Han havde hverken været politisk eller religiøst aktiv. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at hans moder var kristen, og at hans fader var muslim, indtil han konverterede i forbindelse med indgåelse af ægteskabet med moderen. Hertil kom, at ansøgerens forældre og brødre blev dræbt ved en stammefejde med religiøse undertoner i 2002. Endelig blev ansøgeren i slutningen af 2003 kontaktet af en repræsentant fra en muslimsk gruppe kaldet OPC, der truede ansøgeren på livet, hvis han ikke forsvandt. Ansøgeren havde ikke haft konflikter med myndighederne i Nigeria, ligesom han ikke i øvrigt havde oplyst om omstændigheder, der kunne medføre, at han kunne få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtninge­

nævnet lagde til grund, at ansøgerens familie blev dræbt i 2002, og at dette muligt skyldtes en religiøs konflikt. Dette kunne imidlertid ikke medføre, at ansøgeren af denne grund opfyldte betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde ved afgørelsen heraf vægt på, at ansøgeren havde kunnet opholde sig i Lagos i flere år herefter uden at blive efterstræbt. Selv om det lagdes til grund, at en repræsentant fra OPC havde opsogt ansøgeren i slutningen 2003, kunne dette ikke føre til nogen anden vurdering. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at den nævnte kontakt havde forbindelse til drabene af ansøgerens familie i 2002 – eller konflikten mellem ansøgerens forældre og deres familier. Flygtningenævnet lagde herved også vægt på, at ansøgeren uantastet kunne opholde sig i cirka $\frac{3}{4}$ år i Lagos, inden han herefter udrejste. Ved vurderingen af ansøgerens troværdighed i den forbindelse tillagde Flygtningenævnet det endelig betydning, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark i mere end to år, før han indgav asylansøgning. Endelig måtte ansøgeren – hvis han ikke mente sig tryk i Lagos – henvises til at tage ophold i en anden del af Nigeria. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Nigeria/2007/1

Nævnet **stadfæstede i august 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren aldrig havde haft problemer med de hjemlige myndigheder i Nigeria, og han ikke havde været myndighedsforfulgt, da han udrejste. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at kulten "Black Cats" ville slå ham ihjel, fordi han havde været vidne til bandens overgreb mod en kvinde, og fordi han ikke havde sværget en ed til kulten om at blive medlem. Ansøgeren havde henvist til en fremlagt avisartikel vedrørende nedbrænding af ansøgerens families hus, og til at hans broder var blevet dræbt af kulten for ti år siden. Uanset om ansøgerens forklaring lagdes til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at han opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, idet ansøgeren havde været udsat for en privatretlig konflikt, som han ikke havde søgt myndighedernes beskyttelse imod. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren måtte henvises til at søge om beskyttelse hos de nigerianske myndigheder, såfremt han mente at have behov herfor, idet denne mulighed eksisterede, jf. baggrundsoplysningerne. I øvrigt kunne ansøgeren henvises til at tage ophold et andet sted i Nigeria end i sin hjemegn. Flygtningenævnet fandt det herefter ikke godtgjort, at ansøgeren ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse i sit hjemland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ved en tilbagevenden ville være i reel risiko for at blive udsat for en behandling omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2, som myndighederne ikke ville kunne beskytte ham imod. Nigeria/2007/3

Nævnet vil som udgangspunkt meddele afslag på asyl, såfremt de overgreb eller den chikane, som ansøgeren angiver at have været udsat for, ikke kan anses for at have en

sådan intensitet eller et sådant omfang, at det kan karakteriseres som forfølgelse. Som eksempel fra praksis herpå kan bl.a. nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede i maj 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan, født i 1972. Indrejst i 2006. Ansøgeren er muslim af trosretning og tilhører klanen Thongar. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde angivet, at han kom fra et område i Darfur-provinsen. Ansøgeren havde gennemgået en sprogtest, hvori det konkluderes, at det var sandsynligt, at ansøgeren havde en sproglig baggrund i det centrale Sudan, og at hans arabiske adskilte sig fra det arabiske, man taler i det angivne hjemområde. Uanset om det imidlertid lagdes til grund, at ansøgeren stammede fra det angivne område i Darfur, fandt nævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden ville være i en konkret og individuel risiko for en asylbegrundende forfølgelse. Ansøgeren havde angivet, at hans landsby blev udsat for et angreb fra Janjaweds side, og at husene i landsbyen blev nedbrændt, herunder ansøgerens hus. Ansøgeren var ikke i kontakt med Janjaweed militsen ved angrebet, da han først kom tilbage til landsbyen, da angrebet havde fundet sted. Flygtningenævnet fandt ikke, at det forhold, at ansøgerens landsby havde været udsat for et angreb, og at hans mor og hustru var forsvundet, er en sådan konkret og individuel forfølgelse af ansøgeren, at dette kunne begrunde asyl, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerens påberåbte subjektive frygt kunne ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ville være i reel, konkret risiko for at blive udsat for forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Sudan/2007/1

5.10 Internt flugtalternativ - IFA

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugtalternativ (Internal Flight Alternative - IFA).

For en nærmere beskrivelse af nævnets praksis for anvendelse af IFA og betingelserne herfor henvises til formandskabets 14. beretning, 2005, side 144 ff.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsperioden truffet afgørelser, hvor nævnet har anset ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7 i forhold til et område i hjemlandet og henvist ansøgeren til et internt flugt alternativ.

Flygtningenævnet har derimod behandlet en række sager, hvor ansøgerne isoleret set ikke ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, og hvor nævnet har henvist de pågældende til at tage ophold andre steder i hjemlandet, hvis de ikke fandt at kunne vende tilbage til deres oprindelsesområde. Nævnet har således i flere sager inddraget IFA-lignende betragtninger som en del af begrundelsen for afgørelsen om at meddele afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har henvist til IFA-lignende betragtninger, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2006. **Flygtningenævnet** fandt ikke grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. herved udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. Ansøgeren er nigeriansk statsborger og kristen af trosretning. Hun havde aldrig været politisk aktiv. Ansøgeren havde som sit asylmotiv anført, at hun frygtede at vende tilbage til Nigeria, idet hun forventede at blive slået ihjel af de ukendte gerningsmænd, der havde kidnappet og voldtaget ansøgeren og endvidere havde dræbt hendes fader. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren først havde forklaret om voldtægten under samtalen med Dansk Flygtningehjælp. Ansøgeren havde endvidere forklaret divergerende om omstændighederne ved drabet på faderen. Ansøgeren havde således til Udlændingesservice forklaret, at hendes fader var blevet dræbt i bushen efter en jagt, mens det fremgik af advokatindlægget fra efteråret 2007, at ansøgeren havde forklaret, at faderen var blevet opsøgt i landsbyen, hvor han var blevet slået ud af sit hus og dræbt. Ansøgerens forklaring om sit asylmotiv måtte derfor give anledning til tvivl. Uanset om ansøgerens forklaring om asylmotivet kunne lægges til grund, fandt Flygtningenævnet, at de konflikter, som ansøgeren frygtede ved en tilbagevenden til Nigeria, var af privatretlig karakter, og at ansøgeren måtte henvises til at søge beskyttelse hos de relevante nigerianske myndigheder. Nævnet bemærkede, at de påberåbte forhold var blevet anmeldt til myndighederne, og at ansøgeren ifølge sin forklaring ikke havde haft problemer med de nigerianske myndigheder. Såfremt ansøgeren ikke mente at kunne få myndighedernes beskyttelse i det område, hun stammede fra, måtte ansøgeren henvises til at tage ophold i en anden del af Nigeria. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at de generelle forhold for kvinder i Nigeria, herunder kristne kvinder, var af en sådan karakter, at de i sig selv kunne føre til, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nigeria/2007/4

Nævnet har endvidere i nogle sager taget stilling til, om Serbien kunne tjene som internt flugt alternativ i forhold til personer fra Kosovo-provinsen.

Det skal bemærkes, at Kosovos parlament den 17. februar 2008 erklærede Kosovos uafhængighed. Danmark anerkendte den 21. februar 2008 – samtidig med flere andre europæiske lande – Kosovo som selvstændigt land.

Nævnet **stadfæstede i august 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar samt tre børn fra Kososvo-provinsen i Serbien. Indrejst i 2006. Ansøgerne har i længere perioder før 2003 haft ophold i Tyskland og Sverige. Ansøgerne har blandt andet forklaret til sagen, at den mandlige ansøger har været tilbageholdt to gange af albanere, efter at de var vendt tilbage til Kosovo i 2003. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne er etniske romaer fra Kosovo-provinsen i Serbien. Ansøgerne havde forklaret divergerende med hensyn til den mandlige ansøgers to tilbageholdelser, herunder med hensyn til tidspunkterne og stederne herfor og med hensyn til, hvorvidt den kvindelige ansøger havde været til stede ved tilbageholdelserne. Uanset om Flygtningenævnet lagde til grund, at den mandlige ansøger, efter at ansøgerne var vendt tilbage til Kosovo-provinsen i august 2003, havde været tilbageholdt kortvarigt to gange af albanere, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette forhold havde en sådan karakter og en sådan intensitet, at det kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde ansøgernes forklaringer om, at ansøgernes ældste datter var blevet forsøgt voldtaget til grund. Flygtningenævnet fandt, at dette forhold måtte anses som en enkeltstående handling af kriminel karakter. Det kunne ikke lægges til grund, at forholdet var blevet understøttet af myndighederne. Uanset de alvorlige psykiske følger, som forholdet har fået for ansøgernes datter, fandt Flygtningenævnet ikke, at forholdet var af asylbegrundende karakter. De generelle forhold for romaer i Kosovo-provinsen kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgerne opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgerne havde fået udstedt pas i Serbien i december 2003 og marts 2004. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at ansøgerne kunne henvises til at tage ophold i det øvrige Serbien, hvis ansøgerne ikke ønskede at vende tilbage til Kosovo-provinsen. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgernes ophold i perioder i Serbien i tiden fra august 2003 til slutningen af 2006 havde været af kortere varighed i flygtningelejre, og at ansøgerne efter det oplyste ikke i øvrigt havde nogen tilknytning til den øvrige del af Serbien. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingesservices afgørelse, med den ændring at ansøgerne ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til andre dele af Serbien end Kosovo-provinsen. Serbien/2007/3

Nævnet **stadfæstede i august 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien. Indrejst i 2006. Flygtningenævnet stadfæstede i 2004 en afgørelse truffet af Udlændingesservice, hvorved ansøgeren var blevet meddelt afslag på asyl efter udlændingelovens § 7. Det blev samtidig bestemt, at

ansøgeren kunne udsendes tvangsmæssigt til Kosovo-provinsen i Serbien. I 2006 besluttede Flygtningenævnet på baggrund af en henvendelse fra Rigspolitiet at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice med henblik på, at Udlændingesservice foretog en asylretlig vurdering af ansøgeren i forhold til Serbien. I 2007 meddelte Udlændingesservice på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Udlændingesservice fandt, at ansøgeren kunne udsendes til Serbien, herunder til Kosovo-provinsen. **Flygtningenævnet** udtalte, at der ikke i forbindelse med sagens fornyede behandling var fremkommet nye væsentlige oplysninger i forhold til nævnets tidligere afgørelse, hvortil nævnet henviste. Nævnet fandt derfor fortsat ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 ved en tilbagevenden til Kosovo. Ved vurderingen af, om ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i det øvrige Serbien, hvis ansøgeren ikke ønskede at vende tilbage til Kosovo-provinsen, lagde Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren forud for sin udrejse altid havde boet i Kosovo-provinsen og aldrig havde haft bopæl i det øvrige Serbien. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerens registrering af sin forretning i Beograd i cirka 1998 alene havde haft et forretningsmæssigt formål, der ikke var begrundet i en tættere tilknytning til det øvrige Serbien. Det var efter det oplyste usikkert, i hvilket omfang ansøgerens nærmeste familie havde opholdt sig i det øvrige Serbien. Flygtningenævnet tillagde endvidere ansøgerens samhandel særligt med albanere og deraf følgende problemer vægt. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold ikke, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i det øvrige Serbien. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingesservices afgørelse med den ændring, at ansøgeren ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til andre dele af Serbien end Kosovo-provinsen. Serbien/2007/2

Kapitel 6

Betydningen af kriminelle forhold

6.1. Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10. Kriminalitet, begået efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt udsendelsen vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a.

6.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og ved anvendelsen af bestemmelsen skal Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Af udlændingelovens § 31, stk. 2, fremgår, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

Udlændingelovens § 31 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002. For en nærmere gennemgang af ændringen henvises til Flygtningenævnets Formandskabs 11. beretning, 2002, kapitel. 4.4.4 og kapitel 8.2.

Forbuddet mod refolement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

6.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysnin-

ger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

For en nærmere gennemgang af anvendelsesområdet for Flygtningekonventionens artikel 1 F henvises til Flygtningenævnets 14. beretning 2005, afsnit 7.3.1.1 ff.

6.3.1 Eksempel fra Flygtningenævnets praksis vedrørende Flygtningekonventionens artikel 1 F, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Nævnet meddelte i **april 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2005. Af Udlændingesservices afgørelse fremgår, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at ansøgeren er udelukket fra at opnå beskyttelse efter udlændingelovens § 7, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a). **Flygtningenævnet** tiltrådte Udlændingesservices vurdering af, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved vurderingen af, om der er grundlag for at udelukke ansøgeren fra at opnå beskyttelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, bemærkede Flygtningenævnet, at nævnet i det væsentlige kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, også således som den under nævnsmødet var blevet præciseret blandt andet med hensyn til den organisatoriske opdeling mellem militæret og politiet i Tjetjenien. Det blev således lagt til grund, at ansøgerens myndighedsområde alene havde været indenfor politiet, og at han ikke havde haft noget ansvar for de militære myndigheder. Det... *(Tekst udeladt af anonymiseringshensyn. Red.)* Ansøgeren havde endvidere forklaret, at der udover hans politienhed var fire andre grupperinger, som deltog i modstandskampene. Det drejede sig om resterne af den tjetjenske hær, islamister/Wahabister, "private hævnere" samt den russiske efterretningstjeneste, og ansøgeren havde ikke haft ansvaret for disse fire grupper. Ansøgeren havde benægtet, at den politienhed, som han havde haft ansvaret for, havde udført terrorhandlinger eller andre krigsforbrydelser, herunder tre af Udlændingesservice fremhævede aktioner. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at det efter det foreliggende baggrundsmateriale måtte lægges til grund, at ansøgeren tilhørte den moderate, ikke-islamistiske, del af den tjetjenske selvstændighedsbevægelse. Det bemærkedes endeligt, at det af et høringssvar fra Udenrigsministeriet fremgår, at der ikke er fundet henvisninger, der forbinder ansøgeren med to af Udlændingesservice anførte aktioner. For så vidt angår de par henvisninger, der forbinder ansøgeren og hans gruppe med en nærmere omtalt aktion, fandt Flygtningenævnet ikke, at disse henvisninger mod ansøgerens benægtelse havde en sådan sikker karakter, at de kunne tillægges afgørende vægt. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet, at det ikke med den fornødne sikkerhed kunne antages, at ansøgerens enhed eller ansøgeren selv havde været ansvarlig for sådanne

handlinger eller undladelser, som er omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningenævnet meddelte således ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Rusland/2007/2

Nævnet meddelte i **december 2007 afslag på genoptagelse** i en sag vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina. Sagen blev afgjort efter skriftlig votering blandt de nævnsmedlemmer, der traf afgørelse i sagen. I forbindelse med sagens oprindelige behandling i Flygtningenævnet fandt nævnet, at ansøgeren risikerede forfølgelse som omhandlet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at hun var omfattet af udelukkelsesgrundene i Flygtningekonventionens artikel 1 F, da det efter ansøgerens egen forklaring blev lagt til grund, at hun som læge havde deltaget i udførelse af aborter på kvinder, som med ansøgerens viden havde måttet underkaste sig abortindgrebet under tvang. Flygtningenævnet anførte i sin afgørelse, at ansøgeren over for Udlændingesservice i forbindelse med en samtale den 8. januar 2004 havde forklaret, at hun havde været med til at foretage abort på kvinder, der var syv til ni måneder henne i graviditeten, og at der var blevet givet medikamenter for at dræbe fostrene, men at dette ikke altid lykkedes, hvorfor ansøgeren og hendes kolleger havde måttet sprøjte de levendefødte med luft i brystet eller blodårerne, således at de afgik ved døden. Ansøgeren havde over for nævnet forklaret, at hun ikke selvstændigt forestod indgrebene, når det drejede sig om kvinder, der var mere end seks måneder henne i graviditeten, men hjalp til, herunder med at give medikamenter til kvinderne, således at en fødsel blev fremprovokeret, og således at fosteret normalt døde. Flygtningenævnet fandt, at de handlinger og den medvirken, som ansøgeren som læge havde udøvet i forbindelse med de foretagne tvangsmæssige abortindgreb og de efterfølgende handlinger over for de levendefødte, måtte karakteriseres som en alvorlig ikke-politisk forbrydelse, jf. Flygtningekonventionens artikel 1 F (b). De konsekvenser, som måtte følge for ansøgeren ved en nægtelse af at deltage i indgrebene, fandtes ikke at være så alvorlige, at bestemmelsen ikke fandt anvendelse. Ansøgerens handlinger, der var udøvet over en årrække måtte endvidere anses som et led i systematiske overgreb på civilbefolkningen eller dele heraf, jf. Flygtningekonventionens art. 1 F (a). I forbindelse med sagens behandling i Udlændingesservice var sagen blevet oversendt til Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager (SAIS), der i februar 2005 besluttede at indstille efterforskningen i sagen med henvisning til, at der ikke var formodning for, at der var begået strafbare forhold, der kan forfølges af danske myndigheder. Til støtte for anmodningen om genoptagelse af sagen henviste ansøgerens advokat blandt andet til, at ansøgerens deltagelse i gennemførelse af aborter på kvinder er lovlig i Kina i forbindelse med den kinesiske børnebegrænsningspolitik, og at der på baggrund af ansøgerens forklaringer ikke var holdepunkter for at antage, at ansøgeren havde deltaget i abortindgreb over for kvinder, der havde modsat sig indgrebene. Ansøgerens deltagelse i abortindgrebene kunne højst sidestilles med en overtrædelse af abortlovgivningen, og strafferammen efter dansk ret er ikke tilstrækkelig til, at

sådanne overtrædelser kunne karakteriseres som alvorlige forbrydelser efter international ret. Advokaten henviste i den forbindelse til strafferetlige teorier om, hvornår beskyttelse af et menneske mod overgreb indtræder, herunder beskyttelsen af ”levende-fødte børn”. Derudover henviste advokaten til UNHCR’s retningslinier af 4. september 2003 om anvendelse af udelukkelsesklausulerne i flygtningekonventionen, hvoraf blandt andet fremgår, at der skal være tale om alvorlige forbrydelser efter international målestok. **Flygtningenævnet** udtalte, at Flygtningenævnet fortsat fandt, at det efter ansøgerens egen forklaring måtte lægges til grund, at kvinderne, der under ansøgerens medvirken blev underkastet abort, ikke havde givet samtykke hertil og blev ført til hospitalet af sikkerhedsfolk, som tvang dem op i bilerne. Det måtte efter ansøgers egen forklaring lægges til grund, at mange af disse kvinder havde forsøgt at skjule deres graviditet for at undgå at blive udsat for abort og derfor var langt henne i graviditeten. Det var således nævnets opfattelse, at kvinderne blev udsat for tvang i forbindelse med abortindgrebene. For så vist angik advokatens henvisninger til, at abort i sene perioder af kvinders graviditet er tilladt i flere lande bemærkede nævnet, at denne henvisning ikke var relevant, idet det forhold, at sene abortindgreb er tilladt i andre lande, byggede på den forudsætning, at indgrebene foretages med samtykke fra den pågældende, eller f.eks. hvor pågældende er sindssyg og ude af stand til at varetage sine interesser og på baggrund af en værges samtykke eller en myndighedsbeslutning. Ansøgeren havde som nævnt forklaret, at kvinderne undertiden var så langt fremme i graviditeten, at man var nødt til ved indsprøjtninger på kvinden at fremprovokere en fødsel. I de fleste af sådanne tilfælde var fosteret livløst ved fødslen, men undertiden var der tale om levende-fødte, som herefter blev dræbt ved indsprøjtninger. Det var nævnets opfattelse, at et barn i disse tilfælde var omfattet af den beskyttelse, som advokaten henviste til først indtræder, når barnet er født. Indgreb med dødbringende indsprøjtninger over for en levendefødt måtte anses for en alvorlig forbrydelse, og det måtte derfor i det hele afvises, at der alene havde foreligget forhold, der efter dansk ret kun kan straffes efter abortlovgivningen. I relation til en i sagen foreliggende udtalelse fra Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) bemærkede Flygtningenævnet, at SAIS påtaleopgivelse var begrundet i, at kravet om dobbelt strafbarhed ikke var opfyldt, og at der ikke i øvrigt forelå grundlag for at statuere dansk jurisdiktion i relation til sagen. Til advokatens anbringende om, at der ikke internationalt forelå fordømmelse af Kinas etbarns-politik, bemærkedes, at tvangsaborter netop fordømmes internationalt, og at også andre landes flygtningemyndigheder og domstole havde anset udelukkelsesgrundene for opfyldt i sager vedrørende deltagelse i gennemførelse af tvangsmæssige aborter i Kina. Der kunne i den forbindelse henvises til afgørelser fra det canadiske Immigration and Refugee Board, Refugee Protection Division, som er tilgængelige på Internettet, hvoraf fremgår, at personer, der havde deltaget i gennemførelse af tvangsmæssige aborter i Kina, var blevet udelukket fra beskyttelse i medfør af Flygtningekonventionen af de canadiske myndigheder. Det var derfor Flygtningenævnets opfattelse, at udtalelsen

fra SAIS ikke havde selvstændig betydning for så vidt angik spørgsmålet om, hvorvidt Flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde fandt anvendelse.

Der henvises endvidere til afsnit 6.3.2.2 om sager, der har været undergivet efterforskning ved Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager

6.3.2 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager

6.3.2.1 Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager

Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) blev oprettet den 1. juni 2002. SAIS varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med statsadvokaturens arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet og bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SAIS, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af refolementsforbudet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt og vil således være henvist til et såkaldt tålt ophold.

6.3.2.2 Resultatet af SAIS's efterforskning

Når SAIS har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtningenævnet, er det nævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i de pågældende sager – tager stilling til, om resultatet af SAIS' efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

Flygtningenævnet har i 2007 genoptaget to sager til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde efter at have modtaget underretning om resultatet af SAIS's efterforskning i sager vedrørende asylansøgere, der var meddelt afslag på asyl i nævnet under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F.

Nævnet **stadfæstede i juni 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria, født i 1970. Senest indrejst i 2004. I 2005 havde Flygtningenævnet meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer havde fundet, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet af nævnsmedlemmerne havde imidlertid fundet, at der efter ansøgerens egne oplysninger, som ikke var blevet nærmere behandlet under nævnsbehandlingen, idet ansøgeren ikke under nævnsbehandlingen havde ønsket at uddybe oplysningerne, var alvorlig grund til at antage, at ansøgeren ved at have dræbt et ikke nærmere oplyst antal mennesker under kampe mellem ANPP og PDP i Nigeria i 2004 havde begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse i sit hjemland. Flertallet af nævnsmedlemmerne havde herefter fundet, at ansøgeren måtte udelukkes fra beskyttelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 1, nr. 3, jf. artikel 1 F (b) i Flygtningekonventionen af 28. juli 1951. I 2006 havde Udlændingesservice fremsendt et brev fra Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager til Flygtningenævnet til orientering. Det fremgår blandt andet af statsadvokatens brev, at statsadvokaten i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2, havde indstillet sin efterforskning af, om ansøgeren i forbindelse med optøjer i en navngiven by i Nigeria i 2004 havde dræbt et ikke nærmere angivet antal personer. Begrundelsen for at indstille efterforskningen var, at der ikke var en rimelig formodning for, at ansøgeren havde begået strafbare forhold. Statsadvokaten havde i forbindelse med undersøgelsen afhørt ansøgeren, og han havde i forbindelse med den seneste afhøring fragået forklaringen om, at han skulle have dræbt flere personer. Den urigtige forklaring skulle være afgivet for at gavne hans asylsag. På denne baggrund, og da det i øvrigt ikke havde været muligt at finde oplysninger om strafbare forhold begået af ansøgeren i forbindelse med urolighederne i maj 2004, havde statsadvokaten ikke fundet grundlag for at fortsætte efterforskningen. Der var ikke i forbindelse med efterforskningen givet underretning til ansøgerens hjemland om ansøgerens identitet. I april 2007 besluttede Flygtningenævnet på baggrund af oplysningerne i statsadvokatens brev at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgerens sag var blevet genoptaget, da ansøgeren i forbindelse med afhøring hos Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager havde fragået den forklaring, han havde afgivet under asylbehandlingen. Under behandlingen af sagen på nævnsmødet forklarede ansøgeren, at den forklaring han havde afgivet for statsadvokaten, havde været urigtig, og at han derfor kunne henholde sig sin tidligere forklaring. Nævnet bemærkede, at det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er

nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse skal gives. Ansøgeren måtte således sandsynliggøre det asylmotiv, som ansøgeren påberåbte sig. Ansøgeren havde ikke blot på et tidspunkt fragået hovedindholdet i den forklaring, som havde dannet grundlag for, at han ved nævnets afgørelse fra september 2005 var blevet vurderet som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men havde også på en lang række andre punkter afgivet skiftende og modstridende forklaringer. Det gjaldt således vedrørende ansøgerens identitet, hans ægteskabelige forhold, og hans pasforhold. Efter forløbet i sagen og de mange skiftende forklaringer, som syntes at variere afhængigt af, hvad der kunne være til fordel for ansøgeren, fandtes han ikke at have sandsynliggjort sit asylmotiv, herunder at han havde deltaget i stridigheder i Nigeria i 2004 på en sådan måde, at han ved en tilbagevenden til Nigeria ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i en risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter det anførte fandt nævnet ikke anledning til at tage stilling til udelukkelsesgrundene i Flygtningekonventionen. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nigeria/2007/2

Nævnet meddelte i **juli 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet i 2006 traf afgørelse om, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at han som følge af, at han flere gange havde udført henrettelser og havde optrådt voldeligt over for Mujahedin-fanger, var udelukket fra beskyttelse i medfør af Flygtningekonventionens artikel 1 F (a). Ved vurderingen i 2006 havde nævnet tilsidesat den forklaring, som ansøgeren havde afgivet under nævnsmødet om, at han alene havde deltaget i én henrettelse, og at han havde måttet udføre ordren om at skyde fangerne, fordi en overordnet med pistol havde truet med at slå ansøgeren ihjel, hvis han ikke udførte ordren. Nævnet besluttede i 2007 at imødekomme en begæring fra ansøgeren om genoptagelse af sagen, efter at Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager i forbindelse med sin undersøgelse af, om der skulle rejses en straffesag mod ansøgeren for dennes handlinger i Afghanistan, havde besluttet at indstille efterforskningen under henvisning til retsplejelovens § 749, stk. 2. I statsadvokatens brev fra december 2006 er blandt andet anført, (uddrag af oprindelige præmis, red.) at det ”... På baggrund af ansøgerens forklaring er min vurdering, at han på tidspunktet for det mulige drab på fangerne var udsat for en sådan alvorlig og overhængende trussel mod sit eget liv, at der må antages at foreligge en objektiv straffrihedsgrund i form af omstændigheder, der indebærer, at det i den givne situation ikke kunne kræves af ansøgeren, at han afholdt sig fra (muligvis) at begå en forbrydelse. Baseret på erfaringer fra undersøgelser af sager i Afghanistan finder jeg endvidere, at det må anses for usandsynligt, at det ville være muligt ved yderligere efterforskning at underbygge rigtigheden af ansøgerens forklaring og herunder fastslå, om fangerne overhovedet blev dræbt. En eventuel straffe-

sag ville således alene skulle afgøres på grundlag af ansøgerens forklaring i den form den måtte foreligge på tidspunktet for en eventuel domsforhandling. Jeg har derfor i dag i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2, besluttet at indstille efterforskningen". Statsadvokaten havde således ikke fundet det muligt at foretage en nærmere efterforskning til efterprøvelse af ansøgerens forklaring og havde alene foretaget sin vurdering af, om det var muligt at drage ansøgeren strafferetligt til ansvar, på baggrund af ansøgerens egen forklaring. Nævnet bemærkede, at den forklaring, som ansøgeren havde afgivet over for statsadvokaten, svarede til den forklaring, som Flygtningenævnet ved afgørelsen fra 2006 havde forkastet for så vidt angår, at ansøgeren alene skulle have deltaget i en henrettelse, og at han under udførelsen konkret var blevet truet med et skydevåben. Det forhold, at statsadvokaten havde vurderet, at det ikke ville være muligt at gennemføre en straffesag til domfældelse alene på baggrund af denne forklaring, indebar ikke i sig selv, at nævnet herefter måtte lægge denne forklaring til grund for sin vurdering, herunder vurderingen af, om der – uanset at statsadvokaten efter denne forklaring havde vurderet, at der forelå en objektiv straffrihedsgrund – fortsat var alvorlig grund til at antage, at ansøgeren havde begået forbrydelser, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i Flygtningekonventionen. Ved vurderingen under genoptagelsen måtte nævnet derfor atter foretage en troværdighedsvurdering, hvori tillige indgik de forklaringer, som ansøgeren tidligere havde afgivet til Udlændingesservice. Nævnet bemærkede, at ansøgeren under nævnsmødet havde givet indtryk af, at han på grund af sit dårlige helbred havde haft vanskeligt ved at fastholde, hvad han var blevet spurgt om, og at dette flere gange havde givet anledning til misforståelser. Nævnet fandt derfor, at det var muligt, at der kunne være opstået misforståelser under samtalen med Udlændingesservice, som kunne forklare, at det fremtrådte, som om ansøgeren havde deltaget i flere henrettelser af fanger. Med hensyn til spørgsmålet om, under hvilke omstændigheder ansøgeren havde udført ordren om at skyde på de tilfangetagne, bemærkede nævnet, at det i referatet fra samtalen med Udlændingesservice fra september 2006 var anført, at ansøgeren havde forklaret, at han havde udført ordren, da han ellers selv ville være blevet henrettet som følge af lydighedsnægtelse. Hvad der nærmere lå heri, var tilsyneladende ikke blevet uddybet under samtalen med Udlændingesservice, heller ikke i den efterfølgende samtale i oktober 2006. Ansøgeren havde i forbindelse med den oprindelige nævnsbehandling og ligeledes over for statsadvokaten forklaret, at han i forbindelse med ordren til at skyde på de tilfangetagne først havde nægtet at udføre ordren og derefter selv var blevet truet med en pistol af en overordnet. På denne baggrund fandt nævnet, at der bestod en sådan tvivl om de nærmere omstændigheder i forbindelse med den omtalte henrettelse, at der ikke forelå den krævede alvorlige grund til at antage, at ansøgeren havde begået en forbrydelse, som er omfattet af Flygtningekonventionens artikel 1 F (a). Da det tiltrådtes, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, meddeltes ansøgeren herefter opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Afg/2007/12

Der henvises endvidere til en sag vedrørende en kinesisk statsborger, der er gengivet i afsnit 6.3.1.

For en nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori SAIS har afsluttet en strafferetlig efterforskning henvises til Flygtningenævnets formandskabs 15. beretning, 2006, afsnit 6.3.2.2.

6.4. Betydningen af kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2.

En opholdstilladelse kan endvidere i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2.

Som eksempel på en afgørelse vedrørende udlændingelovens 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i november 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1993. Klageren er muslim af trosretning og opvokset i Mogadishu. Klageren fik opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (de facto), i 1994, da klageren havde konflikter med den tidligere præsidents familie. Opholdstilladelsen blev af Udlændingesservice inddraget i 2007 i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, jf. § 22, nr. 4, da klageren i 1997 blev idømt 30 dages fængsel for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3, ved at have bistået en somalisk statsborger med ulovlig indrejse i Danmark og, da klageren i 2003 blev idømt 50 dages fængsel for overtrædelse af blandt andet straffelovens § 164, stk. 1, og bekendtgørelse om euforiserende stoffer ved at have været i besiddelse af adskillige kilo khat med henblik på videreoverdragelse. Klageren blev frifundet for anklagemyndighedens påstand om udvisning. Endvidere blev klageren ved to domme afsagt i 2005 i Sverige idømt fængselsstraffe af henholdsvis syv og tre måneders varighed ved at have forsøgt at indsmugle adskillige kilo khat i Sverige. Klageren blev prøveløsladt i 2006 i Sverige og klagede herefter til Flygtningenævnet over Udlændingesservices afgørelse om inddragelse af opholdstilladelsen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at sagen skulle behandles efter lovbekendtgørelse nr. 808 af 14. juli 2004 og lovbekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005. Flygtningenævnet udtalte, at det var betænkeligt at antage, at klageren, såfremt

de seneste forhold var blevet pådømt i Danmark, ville blive udvist på grund af straffenes omfang, samt at klageren havde opholdt sig i Danmark siden 1993. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** udtalte, at udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1 og nr. 5, talte afgørende imod at inddrage klagerens opholdstilladelse. Flertallet lagde vægt på, at klageren har kæreste, familie og venner i Danmark, ligesom flertallet lagde vægt på, at klageren ikke havde været i Somalia siden 1991. Endvidere lagde flertallet vægt på, at klageren i øvrigt ikke havde tilknytning til Somalia. Somalia/2007/13

6.5 Udlændingelovens § 10, stk. 3

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 2, kunne opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 gives til udlændinge, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, medmindre særlige grunde taler derimod.

Udlændingelovens § 10 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002, og lovændringen trådte i kraft den 8. juni 2002. Det fremgår af ikrafttrædelsesbestemmelsen i ændringslovens § 2, at udlændingelovens § 10, stk. 3, alene finder anvendelse, såfremt det forhold, der har begrundet udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Vedrørende spørgsmål om bestemmelsens tilbagevirkende kraft henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 13. beretning, 2004, afsnit 8.4 og 15. beretning, 2006, afsnit 6.4.

Efter den ændrede bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 3, kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Af bemærkningerne til de enkelte bestemmelser i lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 17, 2. spalte, fremgår:

”Efter den foreslåede bestemmelse er formodningen således imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8. Der skal således foreligge særlige grunde, der taler for meddelelse af asyl...”

Af bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser, side 18, 1. spalte, fremgår videre:

”Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.”

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, foreskriver således, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, men at der skal foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse.

Som eksempel på en sag, hvori Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl bl.a. under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2000. Klageren blev i november 2000 meddelt opholdstilladelse i medfør af den tidligere udlændingelovs § 7, stk. 2. Ved dom stadfæstet af Højesteret i 2005 blev klageren idømt fængselsstraf i 7 år for overtrædelse af straffelovens § 246, jf. § 245, stk. 1. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 22, nr. 6, jf. § 32, stk. 2, nr. 4. I august 2006 meddelte Udlændingesservice klageren, at Udlændingesservice i medfør af udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, havde besluttet, at klageren ikke kunne udsendes til Afghanistan, idet Udlændingesservice fandt, at § 31 var til hinder for en udsendelse. **Flygtningenævnet** udtalte, at klagerens advokat havde nedlagt påstand om, at klageren meddeltes opholdstilladelse principalt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært efter § 7, stk. 2. Klageren blev i 2000 meddelt asyl efter den dagældende udlændinge-

lovs § 7, stk. 2 (de facto-status), hvilket måtte anses begrundet i, at han som følge af mulige hævnaktioner mod ham på grund af broderens drab på nogle Taleban-medlemmer, var i en sådan risiko for overgreb, at det ikke burde kræves, at han vendte tilbage til Afghanistan. Klageren angav, at han også nu frygtede, at episoden med en broders drab på Taleban-medlemmer ville udløse hævnaktioner mod ham, enten fra familie-medlemmer til de dræbte eller fra tidligere medlemmer af Taleban, som nu havde tilsluttet sig Hezb-e-Islami, der efter klagerens opfattelse havde magten i lokalområdet og samarbejdede med den nuværende regering i Afghanistan. Uanset en episode i familiens forretning, der resulterede i broderens drab på nogle Taleban-medlemmer, kunne have haft sit udspring i nogle politiske modsætningsforhold, fandtes klagerens frygt for, at familiemedlemmer til de dræbte eller andre tidligere medlemmer af Taleban nu 10 år efter ville hævne sig på ham, ikke at kunne anses for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Eventuelle mulige hævnaktioner måtte anses som udslag af almindelige kriminelle handlinger, og ansøgerens frygt for hævnaktioner fra de nuværende magthavere i området byggede i øvrigt alene på formodninger og var ikke nærmere konkretiseret. Udlændingesservice havde vurderet, at udlændingelovens § 31, stk. 1, var til hinder for, at klageren kunne udsendes til Afghanistan, og at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet forstod afgørelsen således, at Udlændingesservice havde vurderet, at klageren isoleret set opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter den nugældende udlændingelovs § 7, stk. 2. Flygtningenævnet kunne henholde sig til denne vurdering. Flygtningenævnet tiltrådte, at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, i medfør af lovbekendtgørelse nr. 945 af 1. september 2006. Flygtningenævnet lagde ved afgørelsen heraf vægt på, at udgangspunktet efter udlændingelovens § 10, stk. 3, var, at en udlænding i en situation som den foreliggende ikke kunne gives opholdstilladelse, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, talte derfor. Den proportionalitetsafvejning, der skulle foretages i relation til grovheden af den begåede forbrydelse, var for så vidt allerede foretaget ved domstolenes behandling af straffesagen, hvor der blev truffet afgørelse om udvisning. Flygtningenævnet kunne tiltræde, at vold med døden til følge, jf. straffelovens § 246, jf. § 245, stk. 1, er en så alvorlig forbrydelse, at klageren som udgangspunkt ikke på ny kunne gives opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Ved afgørelsen af om særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, talte for at give klageren opholdstilladelse, lagde Flygtningenævnet vægt på, at klageren var 29 år, da han indrejste i Danmark. Han måtte derfor formodes lettere at kunne tage ophold i et andet land, frem for en person, som er født i Danmark eller kommet hertil som barn. Han havde opholdt sig i Danmark i 7 år, heraf de seneste 3 år under afsoning. Han havde en hustru i Danmark, som var kommet hertil ved familiesammenføring i 2001, og som nu var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Parret har ingen børn. Efter en samlet afvejning af forholdene i sagen fandt nævnet ikke, at der forelå særlige grunde,

som talte for, at klageren skulle gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3. Afg/2007/21

Som et eksempel på en sag, hvori Flygtningenævnet henset til omstændighederne i forbindelse med den begåede kriminalitet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1981. Indrejst i februar 2006. Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Nordirak. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til frygt for overgreb fra en islamisk organisation som følge af sit arbejde som tolk for en amerikaner, der var tilknyttet en amerikansk hjælpeorganisation og som derudover underviste i kristendom. Nævnet fandt at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund om hans tolkearbejde og deraf følgende problemer, herunder at han havde været tilbageholdt af en islamisk fundamentalistisk gruppe og var blevet udsat for trusler på livet, hvis han ikke medvirkede til løsladelse af en af gruppens medlemmer. Nævnet bemærkede, at forklaringen på de væsentligste punkter havde været konsistent under sagen. Nævnet fandt det derfor sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevendten ville være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ligesom nævnet ikke fandt, at han efter karakteren af sit arbejde for den amerikanske organisation ville have mulighed for at opnå beskyttelse fra myndighederne. Efter UNHCR's anbefalinger fra december 2006 fandtes der ikke at kunne anvises et reelt internt flugtalternativ. Ansøgeren blev imidlertid den i 2006 straffet med fængsel i 40 dage for dokumentfalsk og udvist af Danmark. Ansøgeren kunne derfor efter udlændingelovens § 10, stk. 3, alene meddeles opholdstilladelse, hvis særlige grunde talte derfor. Nævnet lagde her vægt på, at de forfalskede dokumenter alene var anvendt under den fortsatte flugt fra hjemlandet til Danmark og under disse omstændigheder fandtes betingelserne for at meddele asyl trods straffedommen at være opfyldt. Irak/2007/9

Som eksempler på andre afgørelser, hvori nævnet har taget stilling til betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 3, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 1994. **Flygtningenævnet** udtalte, at Udlændingesservice i 1994 havde meddelt klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1, som kvoteflygtning. Ved en byretsdom i 2006 blev klageren straffet i to år for overtrædelse af blandt andet straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i ti år. Dommen blev senere stadfæstet af landsretten. Spørgsmålet om klagerens opholdstilladelse skulle herefter afgøres efter udlændingelovens § 49 a. Flygtningenævnet lagde i overensstemmelse med Ud-

lændingesservices afgørelse fra 2007 til grund, at udlændingelovens § 31, stk. 2, fandtes at være til hinder for, at klageren kunne udsendes til Etiopien. Flygtningenævnet fandt videre, at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, jf. lovbekendtgørelse nr. 945 af 1. september 2006. Flygtningenævnet lagde ved afgørelsen heraf vægt på, at udgangspunktet efter udlændingelovens § 10, stk. 3, er, at en udlænding, i en situation som den foreliggende, ikke kan gives opholdstilladelse, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Den proportionalitetsafvejning, der skulle foretages i relation til grovheden af den begåede forbrydelse, var for så vidt allerede foretaget ved domstolens behandling af straffesagen, hvor der var truffet afgørelse om udvisning. Flygtningenævnet kunne tiltræde, at et forsøg på bankrøveri med en attrappistol og en køkkenkniv var en så alvorlig forbrydelse, at klageren som udgangspunkt ikke på ny kunne gives opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Ved afgørelsen af, om særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, talte for at give klageren opholdstilladelse, havde Flygtningenævnet lagt vægt på, at klageren var voksen, da han var indrejst i Danmark. Han måtte derfor formodes lettere at kunne tage ophold i et andet land, frem for en person, som var født i Danmark eller kommet hertil som barn. Oplysningen om, at klageren har en alvorlig sygdom, kunne heller ikke føre til, at der af denne grund forelå særlige omstændigheder. Klageren havde efter det oplyste bevaret kontakten med sin tidligere hustru, ligesom han efter det oplyste var fader til det barn, som den tidligere hustru forventedes at føde indenfor den nærmeste måned. Efter det oplyste havde den tidligere hustru sin egen lejlighed, og det måtte antages, at hun ville kunne blive boende i denne lejlighed, når barnet var blevet født. Den omstændighed, at parterne var fraskilt, og at de havde valgt at få et barn sammen, efter at klageren ved landsrettens dom var blevet udvist, medførte efter en samlet vurdering, at der ikke forelå særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte imod, at give klageren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3. Såfremt klageren ikke udrejste frivilligt, kunne han udsendes tvangsmæssigt af Danmark, men under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Etiopien risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, kunne den pågældende ikke udsendes tvangsmæssigt til Etiopien eller til et land, hvor den pågældende ikke var beskyttet mod videresendelse til Etiopien, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2. Etiopien/2007/4

Nævnet **stadfæstede i juni 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 1985. I efteråret 2006 blev klageren af landsretten i en ankesag dømt til psykiatrisk behandling under tilsyn fra Kriminalforsorgen og udvist med indrejseforbud for bestandig. I slutningen af 2006 blev ansøgeren udskrevet. Efterfølgende tiltrådte landsretten, at udvisningen af klageren skulle opretholdes. Herefter traf Udlændingesservice afgørelse om, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse af klageren til Iran, men at klageren var udelukket fra at blive meddelt op-

holdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at klageren ved en tilbagevenden til Iran ville risikere at blive udsat for forfølgelse på grund af politiske aktiviteter, således at klageren ikke kunne udsendes til Iran, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2. Som følge af den seneste udvisningsdom var klagerens hidtidige opholdstilladelse bortfaldet, jf. udlændingelovens § 32. I medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3, kunne der herefter ikke gives klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed talte derfor. Klageren var nu fire gange straffet for alvorlig narkotikakriminalitet. Dette talte med stor vægt for at nægte klageren opholdstilladelse. Hensynet til klagerens samliv med sin danske kæreste gennem mange år kunne ikke føre til, at der alligevel blev meddelt klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet besluttede videre, at klageren skulle udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt han ikke udrejste frivilligt, kunne han udsendes tvangsmæssigt af Danmark, men under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Iran risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, kunne den pågældende ikke udsendes tvangsmæssigt til Iran eller til et land, hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til Iran, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2. Iran/2007/12

Nævnet **stadfæstede i juli 2007** Udlændingesservice's afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2003. I 2005 blev ansøgeren af Udlændingesservice meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2006 blev ansøgeren af domstolene idømt psykiatrisk behandling og udvist for bestandig. I 2007 havde Udlændingesservice udtalt, at klageren ikke kunne udsendes til Rusland, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2, og at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3. **Flygtningenævnet** fandt, at klagerens asylmotiv i det væsentlige havde sammenhæng med, at han var blevet beskyldt for med våben at have deltaget i det tjetjenske oprør, og at han, for at undgå retsforfølgelse herfor, havde skrevet under på at ville samarbejde med sikkerhedstjenesten, FSB, hvilket samarbejde han imidlertid var flygtet fra. Flygtningenævnet fandt ikke, at disse grunde var omfattet af Flygtningekonventionen. Flygtningenævnet lagde således til grund, at klageren materielt var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingesservice havde i sin afgørelse i 2007 anført, at klageren i 2005 blev meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og efter en gengivelse af asylmotivet anført, at Udlændingesservice på baggrund af en samlet vurdering af omstændighederne ikke fandt, at det kunne udelukkes, at klageren ved en tilbagevenden til Rusland risikerede at blive udsat for overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7. Udlændingesservice havde herefter vurderet klageren i relation til udlændingelovens § 31, stk. 2. Udlændingesservice havde efterfølgende berigtiget afgørelsen, således at klageren rettelig var vurderet i relation til udlændingelovens § 31, stk. 1. Flygtningenævnet fandt, at Udlændingesser-

vice ved afgørelsen i 2007 utvivlsomt havde anset klageren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet henviste herved til det ovenfor anførte, og bemærkede endvidere, at Udlændingesservice havde anvendt en formulering, der utvivlsomt sigter til udlændingelovens § 7, stk. 2, og heller ikke i afgørelsen havde anført, at man efter en fornyet vurdering havde fundet, at klageren da opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt, at Udlændingesservice herefter urigtigt havde foretaget den retlige vurdering af udsendelseshindringerne i relation til udlændingelovens § 31, stk. 2, og at Udlændingesservice havde været berettiget til at foretage den korrekte retlige vurdering i relation til udlændingelovens § 31, stk. 1. Flygtningenævnet tiltrådte således, at klageren isoleret set måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt ikke, at særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, talte for opholdstilladelse til klageren, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Nævnet lagde herved vægt på karakteren og grovheden af den pådømte kriminalitet sammenholdt med, at klageren, der alene havde forældremyndigheden over sine to børn, kun ville kunne udsendes, såfremt børnene tillige kunne opnå indrejsetilladelse og ophold i det pågældende land. Nævnet bemærkede endvidere, at klageren ikke havde boet i Danmark i længere tid, at han ikke havde haft arbejde, og at han efter det oplyste måtte anses for færdigbehandlet lægeligt og rask. Såfremt han ikke udrejste frivilligt, kunne han udsendes tvangsmæssigt af Danmark, men under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Rusland risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, kunne den pågældende ikke udsendes tvangsmæssigt til Rusland eller til et land, hvor den pågældende ikke var beskyttet mod videresendelse til Rusland, jf. udlændingelovens § 31. Opmærksomheden henledtes på, at det var en betingelse for tvangsmæssig udsendelse, at klageren kunne opnå indrejsetilladelse sammen med sine to herboende børn i det pågældende land. Rusland/2007/3

Flygtningenævnet har i 2007 truffet afgørelse i en sag vedrørende den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 2:

Nævnet **stadfæstede i februar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1946. Indrejst i december 2000. I foråret 2002 meddelte Flygtningenævnet ansøgeren afslag på asyl. Ved dom fra november 2002 blev ansøgeren dømt til anbringelse på hospital for sindslidende for drab og forsøg herpå. Ansøgeren blev endvidere udvist af landet for bestandig. I foråret 2005 anmodede ansøgeren om genoptagelse af sin asylsag. Senere i 2005 besluttede Flygtningenævnet at hjemvise sagen til Udlændingesservice, da ansøgeren havde oplyst et nyt asylmotiv. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig risikoen for dobbeltstraf, herunder dødsstraf i hjemlandet, samt risiko for at blive udsat for hævn fra afdødes familie, som ville stræbe ham efter livet. I oktober 2006 meddelte Udlændingesservice ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Udlændingesservice udtalte videre, at så-

fremt Flygtningenævnet skulle finde, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, var det Udlændingesservices opfattelse, at afgørende grunde taler imod, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, lovebekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at den omstændighed, at ansøgeren måtte risikere dobbeltstraf, ikke i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Uanset at ansøgeren på en række punkter havde forklaret upræcist om sit asylmotiv, blandt andet vedrørende et fremlagt brev og omstændighederne, hvorunder han kom i besiddelse af brevet, vedrørende kontakten og kendskabet til afdødes familie og vedrørende afdødes faders status, måtte det efter det i NN's asylsag oplyste tillægges vægt, at afdødes familie ønskede at hævne sig. Hertil kom oplysninger om en afbrændt bus. Endelig havde drabssagen været omtalt i medierne, og ansøgeren havde under sagen haft kontakt med repræsentanter for den iranske ambassade. Under disse omstændigheder, og da det var usikkert, om ansøgeren i den foreliggende situation med sikkerhed kunne påregne at få de iranske myndigheders beskyttelse mod afdødes families ønske om hævn, fandt Flygtningenævnet på denne baggrund, at ansøgeren ved en tilbagevenden var i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Imidlertid fandtes særlige grunde at tale imod, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, jf. lovebekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Der blev lagt vægt på arten og grovheden af den begåede kriminalitet. Ansøgeren blev pålagt at udrejse straks efter ophævelse af den idømte foranstaltning, men under henvisning til at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2, kan han ikke udsendes tvangsmæssigt til Iran eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Iran, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Iran/2007/4

For en nærmere beskrivelse af ændringen af udlændingelovens § 10 henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 11. beretning 2002, kapitel 4.4.3.

6.6 Udlændingelovens § 49 a

Efter udlændingelovens § 49 a, skal Udlændingesservice forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 6.2.

6.6.1 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulerer") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Refoulementforbuddet i udlændingelovens § 31 er absolut og derved mere vidtgående end refoulementforbuddet i flygtningekonventionens art. 33, stk. 1.

6.6.2 Udlændingelovens § 49 a, jf. § 31

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren, som udgangspunkt mindst seks måneder forud for prøveløsladelsen.

Udlændingesservices afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolute refoulementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området, samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, såfremt det forhold, der har begrundet udvisningen, er begået efter bestemmelsens ikrafttræden, jf. lov nr. 362 af 6. juni 2002.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har nævnet truffet afgørelse i 16 sager i medfør af udlændingelovens § 49 a.

I 10 af sagerne stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse, idet nævnet ikke fandt, at klagerne risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at dette var til hinder for udsendelse, jf. udlændingelovens § 31.

I de øvrige sager traf Flygtningenævnet afgørelse med følgende begrundelser:

I to sager fandt Flygtningenævnet i overensstemmelse med Udlændingesservices afgørelse, at klagerne ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, hvorfor udlændingelovens § 31, stk. 2, var til hinder for udsendelse, men at udlændingelovens § 10, stk. 3, var til hinder for, at de pågældende kunne meddeles opholdstilladelse.

I to sager fandt Flygtningenævnet i overensstemmelse med Udlændingesservices afgørelse, at klagerne ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvorfor udlændingelovens § 31, stk. 1, var til hinder for udsendelse, men at udlændingelovens § 10, stk. 3, var til hinder for, at de pågældende kunne meddeles opholdstilladelse.

I én sag fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer, at klageren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og Flygtningenævnet ændrede Udlændingesservices afgørelse, således at klageren ikke kunne udsendes, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Idet Udlændingesservice ikke havde taget stilling til spørgsmålet om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 49 a, 2. pkt., hjemviste nævnet sagen til Udlændingesservice med henblik på afgørelse af dette spørgsmål.

I én sag traf Flygtningenævnet afgørelse om hjemvisning af sagen, idet Udlændingesservices afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for udsendelse af klageren, blev truffet forud for en afgørelse truffet af Direktoratet for Kriminalforsorgen, om at klageren ikke kunne prøveløslades. Under disse omstændigheder, og da det på tidspunktet for Flygtningenævnets behandling af sagen måtte anses for uafklaret, hvornår klageren ville blive prøveløsladt, således at udsendesspørgsmålet ville blive aktuelt, fandt Flygtningenævnet det rettest at ophæve Udlændingesservices afgørelse og

hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice, når og hvis spørgsmålet om udsendelse af klageren blev aktuelt.

6.6.3 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 49 a

Som eksempler på sager, hvori Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingesservices afgørelser, idet nævnet ikke har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1967. Indrejst i juni 1997. Klageren blev i 1997 meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 8, jf. § 7, stk. 1. Ved en byretsdom afsagt i 2005 blev klageren idømt fængsel i et år og seks måneder for overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 222, stk. 2, jf. stk. 1 og § 210, stk. 3, jf. stk. 1, jf. § 23, stk. 1. I 2005 stadfæstede Østre Landsret dommen og udviste endvidere klageren af Danmark med indrejseforbud i ti år. Udlændingesservice fandt i august 2006 ved en vurdering af sagen i medfør af udlændingelovens § 49 a ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Irak risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at der var noget til hinder for, at klageren kunne udsendes, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren var udvist ved dom, og efter udlændingelovens § 32, stk. 1, var hans opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, herefter bortfaldet. Da klageren ikke havde givet samtykke til udsendelse, skulle der efter udlændingelovens § 49 a, træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kunne udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren havde gennem sin advokat gjort gældende, at han ved en tilbagevenden til det sydlige Irak risikerede overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren havde herved henvist til, at det var ved hjælp af de allierede styrker, at han i 1991 var blevet bragt til Saudi-Arabien, og at han på baggrund heraf ville blive identificeret som en person, der havde hjulpet USA eller i øvrigt støttede koalitionsstyrkerne. Klageren havde videre henvist til, at han på grund af sit mangeårige ophold i Europa ville være i en særlig risikogruppe ved en tilbagevenden til Irak. Klageren havde herudover henvist til UNHCR's seneste anbefalinger vedrørende tilbagesendelse af asylansøgere til Irak. Advokaten havde yderligere henvist til, at klageren måtte antages at lide af en alvorlig sygdom og at have et sådant behandlingsbehov, som ikke ville kunne tilgodeses i Irak, hvorfor udsendelse ville være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Klageren havde ikke under nævnets møde medvirket til at oplyse sagen, uanset klageren måtte antages at have været i stand til at udtale sig. Det fremgik af sagens oplysninger, at klageren periodevis ikke havde indtaget næring. Der var ikke oplysninger i øvrigt i sagen, der tydede på, at klageren havde en behandlingskrævende sygdom, som ikke ville kunne behandles i Irak. Flygtningenævnet fandt ikke, at den omstændighed, at klageren i 1991 var blevet bragt til Saudi-

Arabien af de allierede styrker på nuværende tidspunkt kunne antages at bringe klageren i et asylbegrundende modsætningsforhold til de nuværende magthavere eller særlige grupperinger i Irak. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at klageren alene på grund af sit ophold i Vesten kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet tillagde det vægt, at klageren tidligere havde oplyst, at han havde opholdt sig i Irak i 2003. Flygtningenævnet tiltrådte, at klageren ikke var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig behandling eller nedværdigende behandling eller straf. Efter praksis skal der foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at klageren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for at blive udsat for et af de nævnte overgreb. Det fremgår blandt andet af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at der ikke vil kunne gives opholdstilladelse efter bestemmelsen, alene fordi der i et land hersker kaotiske eller borgerkrigs-lignende forhold. UNHCR's anbefalinger af 18. december 2006 indeholder – ligesom nævnets øvrige baggrundsoplysninger om de aktuelle forhold i Irak – blandt andet en generel beskrivelse af den forværrede sikkerhedsmæssige situation i den centrale og sydlige Irak. Flygtningenævnet fandt efter en samlet vurdering af oplysningerne i klagerens sag sammenholdt med nævnets generelle baggrundsoplysninger om den vanskelige, men generelle, situation i Irak – herunder UNHCR's seneste anbefalinger – ikke, at klageren kunne anses for at være i en reel risiko for overgreb som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at en udsendelse af klageren til Irak ville være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det forhold, at UNHCR havde anbefalet, at asylansøgere fra det centrale og sydlige Irak, der ikke opfylder betingelserne for asyl efter Flygtningekonventionen, meddeles en anden form for international beskyttelse, kunne ikke føre til en anden vurdering af ansøgers asylsag. Flygtningenævnet tiltrådte derfor, at der ikke forelå forhold, som var til hinder for, at klageren kunne udsendes til Irak, jf. udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet fandt på den anførte baggrund ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på indhentelse af en lægeerklæring. Irak/2007/5

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1982. Indrejst i november 1996. Klageren er fra Bagdad. I juni 2005 blev klageren af byretten idømt en fængselsstraf på et år og seks måneder. I november 2005 stadfæstede landsretten dommen. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i ti år. **Flygtningenævnet** udtalte, at klagerens opholdstilladelse efter den tidligere udlændingelovs § 7, stk. 2, var bortfaldet ved udvisning. Ved vurderingen af om udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, lagde Flygtningenævnet til grund, at klageren havde opholdt sig i Irak formentlig frem til 1994, og at han kom til Danmark i 1996. De forhold forud herfor, som begrundede

opholdstilladelse for hans moder, fandtes ikke længere at have betydning for vurderingen efter udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren på denne baggrund ville være i en særlig og reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt således efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke grundlag for at antage, at alene den omstændighed, at klageren havde været fraværende fra hjemlandet i en længere årrække, ville bringe klageren i en særlig risiko i forhold til oprørsgrupper eller andre særlige grupperinger. Flygtningenævnet tiltrådte derfor, at der ikke forelå forhold, som var til hinder for, at klageren udsendes til Irak, jf. udlændingelovens § 31. Irak/2007/27

Nævnet **stadfæstede i april 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien. Klageren indrejste som mindreårig sammen med sine forældre i 1995, hvorefter klageren og hans forældre blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, af Udlændingesservice. I juni 2006 blev klageren af landsretten idømt fængsel i et år og seks måneder for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, og samtidig udvist med indrejseforbud i 10 år. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren var udvist ved dom, og efter udlændingelovens § 32, stk. 1, var hans opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, herefter bortfaldet. Da klageren ikke havde givet samtykke til udsendelse, skulle der efter udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kunne udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren havde gjort gældende, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede at aftjene værnepligt og forholdene i forbindelse hermed. Klageren havde desuden gjort gældende, at han frygtede forfølgelse, fordi han er yezidi-kurder, og på grund af hans forældres forhold. Klageren havde endeligt gjort gældende, at han ikke havde familie i hjemlandet eller sproglige forudsætninger for at kunne begå sig i hjemlandet. Flygtningenævnet fandt ikke, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger var grundlag for at antage, at klageren alene på grund af sit etniske tilhørsforhold ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede asylbegrundende forfølgelse fra myndighederne. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at han risikerede forfølgelse på grund af sine forældres forhold. Nævnet lagde herved vægt på, at forældrenes konflikter med myndighederne lå langt tilbage i tid og ikke kunne antages at vedrøre klagerens forhold. Klagerens manglende netværk og mulige sproglige vanskeligheder kunne ikke føre til, at udsendelse ikke kunne ske. Flygtningenævnet bemærkede for så vidt angik en mulig indkaldelse af klageren til aftjening af værnepligt, at nævnet ikke fandt, at klageren i forbindelse hermed risikerede forhold, som ville være asylbegrundende. Nævnet bemærkede videre, at det efter de foreliggende baggrundsoplysninger kun er en relativt lille del unge, der bliver indkaldt til militærtjeneste, og at der er gode muligheder for at blive undtaget. Nævnet fandt herefter ikke, at klageren ved en udsendelse til Georgien risikerede forfølgelse omfattet af Flygtningekonventionens artikel 1 A eller forhold omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. Georgien/2007/1

Nævnet stadfæstede i **juli 2007** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1972. Indrejst i maj 1999. Klageren er etnisk araber, sunni-muslim og fra det nordlige Irak. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren er udvist ved dom og efter udlændingelovens § 32, stk. 1, er hans opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, herefter bortfaldet. Da klageren ikke havde givet samtykke til udsendelse, skulle der efter udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kunne udsendes efter udlændingelovens § 31. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig. Klageren havde som sit asylmotiv nu angivet, at han frygtede at vende tilbage til Irak på grund af klankonflikter som følge af, at hans fader under en arvestrid havde dræbt sin broder. Dette motiv var helt anderledes, end det motiv klageren angav i 1999/2000, da hans oprindelige asylansøgning blev behandlet. Klageren havde forklaret stærkt divergerende om sine personlige forhold, sine konflikter og sit asylmotiv samt om, hvornår han var udrejst af Irak, til samtalen med Udlændingeservice i marts 2000 og i januar 2007, samt under nævns-mødet. Under disse omstændigheder forkastede Flygtningenævnet klagerens forklaring om sine konflikter i Irak. Uanset om Flygtningenævnet lagde klagerens nuværende forklaring om sit motiv til grund, kunne dette ikke begrunde, at klageren ved en tilbagevenden til Irak måtte anses for at være i en konkret og individuel risiko for at blive udsat for overgreb. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at det påståede drab var begået for over 20 år siden, og at klagerens oplysninger om, at hans farbroders sønner ville hævne drabet, der blev begået, mens klageren var barn, alene byggede på klagerens formodninger. Flygtningenævnet bemærkede desuden, at klageren konstant havde forklaret, at han ikke havde været i forbindelse med sin familie i Irak siden sin udrejse. Flygtningenævnet tiltrådte derfor, at der ikke forelå forhold, som var til hinder for, at klageren udsendes til Irak, jf. udlændingelovens § 31. De vanskelige, men generelle forhold i Irak, kunne ikke føre til et andet resultat. / Irak/2007/39

Nævnet **stadfæstede i oktober 2007** Udlændingeservices afgørelse vedrørende udsendelse af en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 1997. Klageren blev i maj 1998 meddelt afslag på asyl i medfør af udlændingelovens § 7 af Udlændigeservice. I oktober 1998 stadfæstede Flygtningenævnet denne afgørelse. Flygtningenævnet genoptog klagerens sag, og meddelte ham i 2000 asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved en dom, der blev stadfæstet af Landsretten i 2006, blev klageren idømt to års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 2, jf. stk. 1. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i 10 år. I efteråret 2007 fandt Udlændigeservice ved en vurdering efter udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, ikke, at udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2, var til hinder for en udsendelse af klageren til hjemlandet.

Flygtningenævnet udtalte, at klageren var blevet udvist ved dom, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, og efter udlændingelovens § 32, stk. 1, var hans opholdstilladelse herefter bortfaldet. Da han havde haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og da han ikke havde givet samtykke til udsendelse, skulle der efter udlændingelovens § 49 a, 1. pkt., træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kunne udsendes jf. udlændingelovens § 31. Klageren havde henvist til, at han ikke ville kunne udsendes til Afghanistan, idet hans fader var en kendt general under kommunisterne, og idet faderen efterfølgende var blevet dræbt. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at han på grund af faderens forhold ved en tilbagevenden til hjemlandet på nuværende tidspunkt ville være i risiko for forfølgelse. Flygtningenævnet lagde herved vægt på de ændrede forhold i Afghanistan og på, at de påberåbte forhold vedrørende faderen lå langt tilbage i tid. Uanset, om klageren ikke havde fuldført sin værnepligt, fandt Flygtningenævnet ikke, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede asylbegrundende forfølgelse som følge heraf. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at klageren havde forklaret divergerende om baggrunden for den manglende militærtjeneste, og at forholdet lå langt tilbage i tid. Flygtningenævnet bemærkede, at der ved udvisningen af klageren ved dom var taget hensyn til de i udlændingelovens § 26, stk. 1, anførte grunde, herunder klagerens helbredstilstand og andre personlige forhold. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. En udsendelse ville derfor ikke være i strid med udlændingelovens § 31, stk. 2. Efter udlændingelovens § 31, stk. 1, må en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerede dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke vil være beskyttet mod udsendelse til et sådant land. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var oplyst sådanne omstændigheder om klagerens nuværende helbredsmæssige forhold eller andre forhold, der bevirkede, at udsendelse af klageren ville være i strid med udlændingelovens § 31, stk. 1. Afg/2007/16

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 49 a, hvori nævnet har lagt til grund, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, men hvor klageren fandtes at være udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, henvises til de refererede afgørelser i afsnit 6.2.2.

6.7. Udlændingelovens § 32 b og 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 – 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har

ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingesservice til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingesservice forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingesservice, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingesservice afgørelse herom efter § 32 b, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Udlændingesservices afgørelse kan efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, påklages til Flygtningenævnet. Efter § 53 a, stk. 2, 1. pkt., sker påklagen til Flygtningenævnet automatisk og har opsættende virkning.

6.8 Udlændingelovens § 45 b, jf. § 25

6.8.1 Udvisning

Udlændingelovens § 45 b blev indført ved lov nr. 362 af 6. juni 2002 som en del af et samlet lovprogram med initiativer mod terrorisme m.v. og til opfølgning af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme.

Det fremgår af udlændingelovens § 45 b, stk. 1, at ministeren for flygtninge, indvandrere og integration til brug for behandlingen af en sag efter denne lov på baggrund af en indstilling fra justitsministeren vurderer, om en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Efter udlændingelovens § 45 b, stk. 2, 1. pkt. kan ministeren for flygtninge, indvandrere og integration på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at de oplysninger, der har ført til vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Efter bestemmelsens 2. pkt. kan ministeren for flygtninge, indvandrere og integration endvidere på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at oplysninger, som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

Efter udlændingelovens § 25, nr. 1, kan en udlænding udvises, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed.

Det følger af udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1-6, at der ved afgørelsen om udvisning skal tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af en række oplyste hensyn i lovens § 26, stk. 1. Af § 26, stk. 2, fremgår det blandt andet, at en udlænding skal udvises efter § 25, medmindre de i stk. 1, nævnte forhold taler afgørende derimod.

Udlændingesservice træffer i første instans afgørelse om udvisning efter § 25 med klageadgang til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, medfører en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder.

Har udlændingen haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, skal det vurderes, om § 31 er til hinder for udsendelse af den pågældende. Det gælder også, hvis udlændingen har haft opholdstilladelse på andet grundlag, men har ansøgt om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i forbindelse med udvisningen.

Det bemærkes hermed, at en udlænding, der anses for en fare for statens sikkerhed, ikke kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9 f, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1.

Efter udlændingelovens § 31, stk. 1, må en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Efter udlændingelovens § 31, stk. 2, må en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod udsendelse til et sådant land.

Udlændingesservice træffer i første instans afgørelse i spørgsmålet om udsendelse efter § 31 med klageadgang til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, eller en analogi af denne bestemmelse.

Som anført i afsnit 6.2 er refoulementsforbuddet i § 31 absolut og finder anvendelse i forhold til alle udlændinge, uanset vedkommendes handlinger i Danmark eller i udlandet.

I de situationer, hvor en udlænding ikke opholder sig i Danmark på tidspunktet for nævnets afgørelse, vil en vurdering efter udlændingelovens § 31 ikke være relevant, idet bestemmelsen efter sin ordlyd alene finder anvendelse på udlændinge, der opholder sig her i landet.

6.8.2 Inddragelse

Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

I bemærkningerne til lov nr. 362 af 6. juni 2002 er det forudsat, at Udlændingesservice i sager, hvor en udlænding har haft opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, både kan træffe afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1, og afgørelse om inddragelse af opholdstilladelsen efter § 19, stk. 2, nr. 2.

Afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7 eller 8, træffes af Udlændingesservice og kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2.

Som anført under pkt. 6.7.1 medfører en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, jf. herved udlændingelovens § 32, stk. 1.

Der er derfor ikke anledning til at behandle spørgsmål om inddragelse i de sager, hvor en ansøger måtte være blevet udvist efter udlændingelovens § 25.

6.8.3 Tavshedspligt – praksis

For så vidt angår oplysninger om antallet af sager, der måtte være blevet behandlet af nævnet efter § 45 b, er der tale om en fortrolig oplysning, der ikke må videregives til offentligheden. Der kan herom nærmere henvises til justitsministerens besvarelse af 9. april 2008 af spørgsmål nr. 532, nr. 533 og 534 (Alm. Del) fra Folketingets Retsudvalg.

Af besvarelsen fremgår blandt andet, at de særlige hensyn, der må iagttages som følge af sådanne sagers følsomme karakter, og som ligger til grund for den ordning, der er etableret i udlændingelovens § 45 b, stk. 1, taler for, at der ikke offentligt gives nærmere oplysninger om disse sager, heller ikke i en besvarelse af et spørgsmål fra Folketingets Restudvalg. En sådan orientering sker i Folketingets udvalg vedrørende efterretningstjenesterne.

Kapitel 7

Irak

7.1 Forholdene i Irak

7.1.1 Det centrale og sydlige Irak

Antallet af internt fordrevne personer i Irak samt antallet af personer, der har forladt landet, har i 2007 fortsat været stigende.

Den mest omfattende konflikt i Irak har i 2007 været konflikten mellem sunni-oprørsgrupper og shia-militser. Konflikten, der er centreret i de etnisk blandede provinser i det centrale Irak, har medført et stort antal drab, voldelige overgreb og kidnapninger, herunder på tilfældige civile. I februar 2007 iværksattes i samarbejde mellem irakiske og amerikanske styrker en sikkerhedsplan for Bagdad med det formål at dæmpe op for kamphandlingerne mellem oprørsgrupper og militser, hvilket førte til et midlertidigt fald i antallet af drab og overgreb i landets hovedstad. De væbnede konfrontationer mellem landets to store religiøse grupper har bevirket, at Irak geografisk i højere grad er blevet opdelt efter indbyggernes religiøse og etniske tilhørsforhold.

Som reaktion på den ringe sikkerhedsmæssige situation erklærede den shia-muslimske Mehdi-milit i august 2007 en ensidig våbenhvile af et halvt års varighed, og flere sunni-muslimske grupperinger har i løbet af året samlet sig i de såkaldte "Awakening Councils" i et forsøg på at modarbejde Al-Qaeda-bevægelsen og dennes operationer i landet, der særligt har rettet sig mod de irakiske og internationale styrker.

I det sydlige Irak har shia-militser kæmpet såvel internt som mod de internationale og irakiske styrker om at opnå en kontrol med de olierige områder i syd, herunder havnebyen Basra. Konflikten intensiveredes i de sidste måneder af 2007. I december 2007 overlod de britiske styrker kontrollen med Basra-provinsen til den irakiske regering, således at halvdelen af landets 18 provinser ved udgangen af 2007 var under irakisk kontrol.

Etniske og religiøse minoritetsgrupper i Irak har i 2007 fortsat været udsat for overgreb, chikane og trusler af mere eller mindre vilkårlig karakter. De religiøse og etniske mino-

riteter anses for at være særligt sårbare, idet de ikke har tilknytning til klaner eller militser. Disse forhold har medført, at et stort antal personer tilhørende særligt de religiøse mindretal har forladt Irak, og at de, der fortsat befinder sig i landet, har en forholdsvis lav grad af bevægelsesfrihed.

Den irakiske regerings arbejde har i 2007 været præget af, at skiftende grupper af regerings- og parlamentsmedlemmer i perioder har suspenderet deres deltagelse i den politiske beslutningsproces i protest mod den sikkerhedsmæssige og politiske udvikling i landet.

Den 10. august 2007 vedtog FN's Sikkerhedsråd resolution 1770 om Irak, hvorved mandatet for UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI) forlængedes med et år. Herudover giver resolutionen FN's særlige udsendte i Irak mandat til at assistere den irakiske regering med forsoningsprocessen mellem landets forskellige religiøse grupper.

7.1.2 Det nordlige Irak

Iraks tre nordligste provinser, Dahuk, Erbil og Suleymaniyah har en udstrakt grad af selvstyre under politisk ledelse af Kurdistan Regional Government (KRG).

Den sikkerhedsmæssige situation i det kurdiske selvstyreområde har i 2007 været relativt stabil. Der foregår dog en vis spredning til de nordligste provinser af de voldelige konflikter, der finder sted i det centrale og sydlige Irak. Herudover rapporteredes der i løbet af 2007 om et stigende antal overgreb på områdets etniske og religiøse minoriteter.

I de olierige områder omkring de to byer Mosul og Kirkuk, der grænser op til det kurdiske selvstyreområde, er befolkningssammensætningen blandet og består af både etniske kurdere og arabere, idet der under Saddam Husseins regime foregik en tvungen flytning af etniske arabere til de olierige områder. Det fremgår af Iraks forfatning, at grænseområdenes politiske status, som enten en del af det centrale Irak eller af det kurdiske selvstyreområde, skulle afgøres ved en folkeafstemning i 2007. Folkeafstemningen er dog ikke blevet afholdt, og områdernes uafklarede status sammenholdt med den etnisk blandede befolkning har ført til, at situationen i områderne i løbet af 2007 er blevet mere og mere spændt. Det rapporteredes i løbet af året, at antallet af voldelige sammenstød og overgreb i de omstridte områder er stigende.

I de sidste måneder af 2007 har tyrkisk militær foretaget spredte angreb på guerillagrupper tilknyttet det kurdiske arbejderparti PKK, der opererer fra udgangspunkter i det nordlige Irak. Dette rapporteredes at øge risikoen for en destabilisering af det ellers relativt sikre område.

7.2 UNHCRs anbefalinger

I januar 2007 modtog Flygtningenævnet UNHCR's "Return Advisory and Position on International Protection Needs of Iraqis outside Iraq" af december 2006. I september 2007 modtog Flygtningenævnet UNHCR's "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" af august 2007. I december 2007 modtog Flygtningenævnet "Addendum to UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers", som indeholder en opdatering af anbefalingerne fra august 2007.

Anbefalingerne blev umiddelbart efter, at de var modtaget i Flygtningenævnet, optaget på nævnets baggrundsmateriale og i den forbindelse gjort tilgængelige på nævnets hjemmeside.

UNHCR's anbefalinger af august 2007 indeholder blandt andet en generel beskrivelse af den forværrede sikkerhedsmæssige situation i det centrale og sydlige Irak. Det fremgår af opdateringen af anbefalingerne fra december 2007, at der i perioden fra februar til november 2007 er sket en betydelig forbedring i sikkerhedssituationen i det centrale og sydlige Irak, herunder et fald i drab og i antallet af civile ofre. Det fremgår endvidere, at menneskerettighedskrænkelser og sektersk vold dog fortsat finder sted i betydeligt omfang, ligesom den overordnede situation i landet er ustabil og uforudsigelig. Det anbefales af UNHCR, at asylansøgere fra det centrale og sydlige Irak meddeles konventionsstatus eller – hvis dette ikke kan lade sig gøre – en anden form for beskyttelse.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i asylsager efter en konkret og individuel vurdering af den enkelte asylansøgers forklaring om sit asylmotiv sammenholdt med de til enhver tid foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland.

Anbefalinger og baggrundsmateriale fra UNHCR indgår som et centralt element i Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende irakiske statsborgere og tillægges i den forbindelse væsentlig betydning.

7.2.1 Besøg af UNHCR

I november 2007 arrangerede Flygtningenævnet et seminar, hvor en delegation fra UNHCR bestående af tre repræsentanter, herunder en repræsentant fra UNHCR's Iraq Support Unit i Amman i Jordan gav en introduktion til UNHCR's guidelines vedrørende vurderingen af beskyttelsesbehovet for irakiske statsborgere, der befinder sig uden for hjemlandet, samt en vurdering af situationen i Irak.

I seminaret deltog medlemmer af Flygtningenævnet, medarbejdere fra nævnets sekretariat samt medarbejdere fra Integrationsministeriet og Udlændingesservice.

UNHCR's repræsentanter gennemgik baggrunden for UNHCR's anbefaling om meddelelse af konventionsstatus til asylansøgere fra det centrale og sydlige Irak. Herudover gav repræsentanterne fra UNHCR en generel vurdering af den politiske og sikkerhedsmæssige situation i Irak, særligt i det centrale og sydlige Irak, herunder om konflikten mellem sunni-oprørsgrupper og shia-muslimske militser, om bekæmpelsen af Al-Qaeda, om interne konflikter shia-muslimske militser imellem i det sydlige Irak samt om forholdene for tilbagevendende irakere.

7.3 Behandlingen af spontansager

Nævnet har i 2007 truffet afgørelse i 54 spontansager vedrørende irakiske statsborgere, heraf i syv sager, der er genoptaget til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde.

Nævnet har i 13 spontansager svarende til 24 % af sagerne omgjort Udlændingeservices afgørelse. Nævnet har således i 2 sager meddelt ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), i 8 af sagerne har meddelt ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), mens nævnet i 3 sager har meddelt opholdstilladelse efter den tidligere § 7, stk. 2 (de facto-status).

I hovedparten af de spontansager, hvori nævnet har meddelt opholdstilladelse, har ansøgeren som asylmotiv henvist til henholdsvis etniske eller religiøse forhold eller til at have samarbejdet med de amerikanske eller internationale styrker i Irak.

Der ses ikke i 2007 at være meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til ansøgere fra Irak med henvisning til, at der i hjemlandet kan opnås myndighedsbeskyttelse.

7.4 Behandlingen af genoptagelsesansøgninger

Den 4. januar 2007 modtog Flygtningenævnets sekretariat UNHCR's "Return Advisory and Position on International Protection Needs of Iraqis outside Iraq" af 18. december 2006, der indeholder UNHCR's anbefalinger vedrørende asylansøgere fra det centrale og sydlige Irak.

Den 22. januar 2007 blev afholdt et møde mellem Dansk Flygtningehjælp og Flygtningenævnets sekretariat. Flygtningehjælpen oplyste under mødet, at Flygtningehjælpen på baggrund af UNHCR's position paper fra 18. december 2006 ville bistå asylansøgere fra det centrale og sydlige Irak, som tidligere havde fået afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, med at begære deres asylsager genoptaget.

Den 12. februar 2007 modtog Flygtningenævnet de første genoptagelsesansøgninger fra Dansk Flygtningehjælp.

Den 28. februar 2007 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg, at der på baggrund af de indkomne genoptagelsesansmodninger fra Dansk Flygtningehjælp skulle udvælges et antal prøvesager, og at spørgsmålet om genoptagelse af sagerne herefter skulle udsendes i skriftlig votering i de nævn, som tidligere havde truffet afgørelse i sagerne.

I perioden fra marts til maj 2007 udsendte sekretariatet cirka 40 sager i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer. Den 12. juni 2007 traf Flygtningenævnet afgørelser i de første otte af genoptagelsessagerne. I syv af sagerne afviste Flygtningenævnet at genoptage sagerne. Som begrundelse for afgørelserne anførte Flygtningenævnet blandt andet følgende:

”Det fremgår blandt andet af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at der ikke vil kunne gives opholdstilladelse efter bestemmelsen, alene fordi der i et land hersker kaotiske eller borgerkrigslignende forhold.

UNHCR’s anbefalinger af 18. december 2006 indeholder – ligesom nævnets øvrige baggrundsoplysninger om de aktuelle forhold i Irak – blandt andet en generel beskrivelse af den forværrede sikkerhedsmæssige situation i den centrale og sydlige Irak. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af oplysningerne i ansøgerens sag sammenholdt med nævnets generelle baggrundsoplysninger om den vanskelige, men generelle, situation i Irak – herunder UNHCR’s seneste anbefalinger – ikke, at ansøgeren kan anses for at være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb, som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2.”

I én sag besluttede Flygtningenævnet efter en vurdering af de konkrete oplysninger i sagen at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævn.

I lyset af nævnets praksis vedrørende irakiske asylansøgere tilhørende etniske og/eller religiøse minoritetsgrupper sendte sekretariatet yderligere cirka 35 sager i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer. For så vidt angår nævnspraksis i sager vedrørende irakiske asylansøgere henvises til afsnit 7.5.

Nogle sager blev genoptaget til behandling på nyt mundtligt nævn af formelle grunde, typisk fordi der ikke kunne ske ad hoc-beskikkelse eller substitution af tidligere nævnsmedlemmer. For en nærmere omtale af ad hoc-beskikkelse og substitution af tidligere nævnsmedlemmer henvises til afsnit 3.10.2.

Ved udgangen af 2007 havde Flygtningenævnet modtaget genoptagelsesansmodninger fra Dansk Flygtningehjælp i 196 sager vedrørende asylansøgere fra det centrale og sydlige Irak. Medio maj 2008 har nævnet modtaget genoptagelsesansmodninger fra Flygtningehjælpen i yderligere seks sager.

Nævnet har medio maj 2008 meddelt afslag på genoptagelse i i alt 106 sager. Hovedparten af disse sager vedrørte arabiske shia-muslimer (33 sager) og etniske kurdere (42 sager).

Nævnet har medio maj 2008 genoptaget 51 sager, og i 29 af disse sager havde nævnet truffet ny afgørelse om, hvorvidt ansøgerne var omfattet af udlændingelovens § 7. Afgørelserne i disse sager fordeler sig således:

I 13 sager meddelte nævnet opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I én sag meddelte nævnet opholdstilladelse efter den nugældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (Beskyttelsesstatus). I syv sager meddelte nævnet opholdstilladelse efter den tidligere § 7, stk. 2 (De facto-status). I syv sager meddelte nævnet på ny ansøgerne afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

I én udsendelsessag fandt nævnet, at klageren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at udlændingelovens § 10 var til hinder for, at der kunne meddeles opholdstilladelse. Videre fandt nævnet, at udlændingelovens § 31, stk. 2, var til hinder for tvangsmæssig udsendelse af den pågældende til hjemlandet, hvorfor den pågældende blev meddelt tålt ophold.

Hovedparten af de sager, hvori nævnet meddelte ansøgerne opholdstilladelse efter at have genoptaget sagerne vedrørte ansøgere tilhørende det kristne mindretal. (17 sager).

7.5 Eksempler fra nævnets praksis vedrørende Irak

Nedenfor er gengivet eksempler på nævnets praksis fra 2007 vedrørende irakiske statsborgere. Afgørelserne er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til ansøgerens asylmotiv.

7.5.1 Generelle forhold

Nævnet **stadfæstede i februar 2007** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1981. Indrejst i marts 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at efter en vurdering af ansøgerens forklaring angående medlemskab af Fedayeen Saddam lagde nævnet til grund, at ansøgeren fra midten af 2001 indtil 2003 var medlem af Fedayeen Saddam. Han udførte administrativt arbejde og var ofte fraværende fra opgaverne på grund af sin uddannelse. Hans medlemskab var en følge af, at hver familie ifølge skolens krav skulle stille med en person, der skulle være medlem af Fedayeen Saddam. Ansøgeren havde ikke deltaget i udadrettede aktiviteter eller i konfliktsituationer i forbindelse med sit medlemskab og havde også under nævnsmødet tilkendegivet, at det mere var den generelle situation i hjembyen, hvor sunnier er i mindretal, der fik

ham til at udrejse. Nævnet fandt derfor ikke, at ansøgerens helt uprofilerede medlemskab af Fedayeen Saddam under de angivne omstændigheder kunne indebære, at ansøgeren kunne anses for at være i særlig risiko på grund af medlemskabet. Ansøgeren havde som sit primære asylmotiv henvist til, at han blev udsat for chikane og trusler fra personer i Medhi-hæren. Ansøgeren havde herved forklaret bl.a., at han som andre forretningsdrivende blev nødt til at sælge til dem, der kom i hans grønthandel, herunder til italienske soldater, når de indfandt sig i butikken. Også andre forretningsdrivende blev udsat for chikane og trusler af Mehdi-hæren. Nævnet bemærkede, at ansøgeren havde forklaret forskelligt om baggrunden for, at han måtte lukke sin grøntforretning. Ifølge asylregistreringsrapporten lukkede han forretningen den 1. oktober 2005 for ikke at få problemer med den ene eller den anden part. Ifølge asylansøgningsskemaet passerede en bil ham, da han en aften lukkede butikken, og der blev kastet en håndgranat imod butikkens dør, ligesom ansøgeren blev truet. Ifølge samtalereferatet har ansøgeren forklaret, at han ikke så en håndgranat blive kastet mod forretningen, men at det var hans formodning. For nævnet havde ansøgeren forklaret, at han var udsat for, at nogen kastede en lydgranat mod hans forretning, og at han blev truet. Ansøgeren havde endvidere som noget nyt for nævnet forklaret, at han fik et par trusselsbreve fra Medhi-hæren i midten af 2005, om at de ville fjerne hans butik, hvis han fortsatte med at sælge til italienerne. Henset til ansøgerens forskellige forklaringer og den sene fremkomst af oplysningen om trusselsbreve fandt nævnet ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om, at hans butik blev udsat for en eksplosion, eller at han modtog trusselsbreve, til grund. Nævnet fandt efter en samlet vurdering alene at kunne lægge til grund, at de omhandlede trusler havde bestået i, at personer fra Medhi-hæren indfandt sig i butikken, væltede varer og fremsatte verbale trusler mod ansøgeren, der blev pålagt at opføre sig med at handle med italienerne. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren på grundlag af disse trusler og den generelle meget usikre og urolige situation, hvor sunnier i lokalområdet blev udsat for trusler og chikane fra forskellige shiitiske grupper, omkring oktober 2005 ophørte med at drive virksomhed som grønthandler og ved hjælp af penge fra familien udrejste af Irak. Det forhold, at ansøgeren opholdt sig adskillige dage i henholdsvis Frankrig og Tyskland uden at søge asyl, herunder selv om han i Tyskland havde anledning til det på et asylcenter, anså nævnet for at svække ansøgerens forklaring om aktuell, konkret og individuel efterstræbelse. Efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger om sit asylmotiv fandt nævnet, at ansøgeren ikke kunne anses for konkret og individuelt forfulgt på en måde, som efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medfører asyl. Ved vurdering af, om ansøgeren risikerede tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf ved en tilbagevendende til hjemlandet, lagde nævnet videre vægt på, at det af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, blandt andet fremgår, at udlændingemyndighederne skal foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en

behandling i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Borgerkrigslignende tilstande skal ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus (lovforslag L 152 af 28. februar 2002). På denne baggrund og idet nævnet fandt, at det anførte af UNHCR i notat af 18. december 2006 (UNHCR Return Advisory and Position on International Protection Needs of Iraqis outside Iraq) må fortolkes under hensyn til de nævnte bemærkninger til udlændingelovens § 7, stk. 2, fandt nævnet ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for asyl efter nævnte bestemmelse. Nævnet fandt på den baggrund endvidere ikke, at det oplyste af UNHCR i revideret notat af 1. januar 2007 (Strategy for the Iraq Situation), herunder afsnit IV, kunne medføre en anden vurdering. Det bemærkedes, at det falder udenfor Flygtningenævnets kompetence at give opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Irak/2007/4

Nævnet **stadfæstede i august 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1976. Indrejst i januar 2007. Ansøgeren er etnisk araber, sunni-muslim og fra Bagdad. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ikke fandt, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren, som følge af ansøgerens faders uprofilerede medlemskab af Baath-partiet eller som følge af drabet på faderen i 1991 i forbindelse med intifadaen, ved en tilbagevenden ville være i en særlig risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren havde som asylmotiv yderligere henvist til, at han frygtede at blive dræbt eller blive bortført af medlemmer af Mehdi militsen. Ansøgeren havde til støtte herfor anført, at ansøgerens broder i november 2006 blev bortført af uidentificerede personer på vej til sin butik i Bagdad. Ansøgeren havde yderligere henvist til, at medlemmer af Mehdi militsen cirka et år forinden havde opsøgt og slået ansøgerens broder og ansøgeren i broderens tøjbutik i Bagdad, fordi ansøgerens broder holdt åbent på en shiitisk helligdag og forhandlede tøj til kvinder. Ansøgeren havde endelig henvist til de generelt usikre forhold i Bagdad, og at han ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse. Uanset om Flygtningenævnet i det væsentlige lagde ansøgerens forklaring til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak som følge af broderens forhold ville være en reel risiko for selv at blive bortført. Flygtningenævnet bemærkede herved, at det var ansøgerens broder, der var ejer af forretningen, og at forretningen nu var lukket. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv og havde ikke i øvrigt haft konflikter med myndighederne i Irak. Den generelt usikre situation i Irak kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller havde behov for beskyttelsesstatus jf. udlændingelovens § 7, stk. 2./ Irak/2007/38

Nævnet **stadfæstede i maj 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1987. Indrejst i juli 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at det lagdes til grund, at ansøgeren er etnisk kurder fra Kirkuk og sunni-muslim, at han ikke

havde været politisk aktiv, at han ikke havde været udsat for straffeprocessuelle indgreb eller i øvrigt havde haft problemer med myndighederne. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig, at han frygtede at blive bortført med krav om løsepenge eller at blive dræbt. Det måtte efter ansøgerens egen forklaring tillægges vægt, at der alene havde været tale om et enkeltstående trusselsbrev i begyndelsen af 2005, at der ikke havde været tale om yderligere henvendelser, og at ansøgeren først var udrejst i midten 2006. Ansøgeren havde i øvrigt forklaret upræcist angående modtagelsen af brevet og indholdet af samme. Det nævnte brev måtte i givet fald anses som et enkeltstående udslag af de generelt vanskelige forhold i hjemlandet, som i sig selv hverken kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Ansøgeren fremstod i øvrigt helt uprofileret og havde fortsat nære slægtninge i hjemlandet. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. / Irak/2007/53

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 3.1.2.2.

7.5.2 Etniske forhold

Nævnet **stadfæstede i maj 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1977. Indrejst i oktober 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er araber, sunni-muslim af trosretning og stammer fra Nordirak. Han havde i en periode arbejdet i Bagdad. Ansøgeren havde oplyst, at han i Bagdad, hvor han efter invasionen havde været ansat som ingeniør i et ministerium, var blevet opsøgt af to personer, som truede ham og ønskede, at han skulle udlevere oplysninger om sin arbejdsplads og om en person med tilknytning til det tidligere styre, som havde skaffet ansøgeren arbejde i militærindustrien under det tidligere styre. Ansøgeren fik herefter i april 2005 et års orlov og tog ophold hos sin familie i Nordirak. Her ernærede han sig som sælger på markedet indtil udrejsen i september 2006. Under opholdet i Nordirak blev han ikke opsøgt af de nævnte personer eller andre i anledning af sit arbejde. I Nordirak blev han ifølge sin forklaring kort før udrejsen kontrolleret af en kurdisk politipatrulje, som nedskrev oplysninger om ansøgeren og gav udtryk for, at ansøgeren – som andre arabere – burde forlade Nordirak. Ansøgeren havde oplyst, at han efter udrejsen havde været i jævnlig kontakt med sin familie i Nordirak, og at familien ikke havde været opsøgt på grund af ansøgerens forhold. Om den angivne episode i Bagdad bemærkedes, at denne fandt sted i foråret 2005, og at ansøgeren efterfølgende havde opholdt sig i Irak indtil september 2006, uden at der var sket videre. Det bemærkedes endvidere, at ansøgerens ansættelse i to måneder i militærindustrien under det tidligere styre ikke medførte, at ansøgeren måtte anses for således profileret, at det måtte antages at bringe ham i risiko for en asylbegrundende forfølgelse. Herefter fandtes der ikke i

ansøgerens ansættelsesforhold som ingeniør under det tidligere styre og senere i et ministerium at være forhold, som sandsynliggjorde, at han ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse. Om episoden i Nordirak bemærkedes, at denne måtte anses som et udslag af den chikane, som arabere i Nordirak efter baggrundsoplysningerne jævnlige bliver udsat for. Den chikane, som ansøgeren havde været udsat for, havde ikke haft en sådan styrke eller intensitet, at den kunne anses for asylbegrundende. Nævnet lagde herved også vægt på, at ansøgerens familie fortsat opholder sig i Nordirak. Herefter havde ansøgeren ikke i tilstrækkelig grad sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for en konkret og individuel forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren havde heller ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden ville være i risiko for forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. /Irak/2007/32

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 3.1.1.1.

7.5.3 Religiøse forhold

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1958. Indrejst i december 1997. Ansøgeren har oprindeligt alene været vurderet i forhold til Nordirak, hvorfor Flygtningenævnet i 2006 genoptog sagen og hjemviste den til Udlændingesservice. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet i det væsentlige kunne lægge ansøgerens forklaring til grund for sagen. Det fulgte heraf, at ansøgeren i en årrække havde været medlem af Baath-partiet, herunder medlem af Folkehæren, som ophørte i 1990/1991. Flygtningenævnet fandt ikke, at disse forhold på nuværende tidspunkt var asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren som medlem af Baath-partiet og i kraft af sin deltagelse i Folkehæren havde profileret sig på afgørende måde med risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet kunne endvidere lægge til grund for sagen, at ansøgeren løbende havde udgivet en række artikler på arabisksprogede hjemmesider, hvori han havde kritiseret dels navngivne personer, dels andre forhold omkring det irakiske samfund. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at disse aktiviteter havde eksponeret ansøgeren i et sådant omfang, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Endelig lagde Flygtningenævnet til grund for sagen, at ansøgeren tilhørte det kristne kaldæiske trossamfund. Uanset om der efter de foreliggende baggrundsoplysninger var grundlag for at antage, at de kristne trossamfund, herunder det kaldæiske trossamfund, generelt er i stigende vanskeligheder i Irak som følge af overgreb fra andre grupper i det irakiske samfund, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren som følge af sit tilhørsforhold til det kaldæiske trossamfund ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse af en sådan karakter, at der var grundlag for at meddele ham opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren

opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt ej heller grund til at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i reel risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf ifølge udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2007/7

Nævnet **meddelte i marts 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1980. Indrejst i juni 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring fandt, at forklaringen havde fremstået troværdig og sammenhængende. Nævnet lagde herefter til grund, at ansøgeren, er ortodoks kristen, og i cirka fire år havde drevet en butik med handel med spiritus i Bagdad. Ansøgeren modtog i løbet af 2006 trusler for at få ham til at lukke sin forretning. Ansøgeren kontaktede det lokale politi herom. Ansøgeren modtog i maj 2006 den skriftlige trussel, der indgik i sagen som bilag, og som adskilte sig fra de andre ved at være en individuel udformet, dateret og underskrevet trussel fra lederen af afdelingen af Bevægelsen for frie Mujahediner i Bagdad. Ansøgeren havde forklaret, at politiet, som ansøgeren på ny kontaktede, tilrådede ham at lukke forretningen, men at han genåbnede den efter tre dage, hvorefter butikken blev brændt ned en dag i maj 2006 tidligt om morgenen. Ansøgeren udrejste grundet truslerne dagen efter. Ansøgeren havde i nævnsmødet forklaret, at han via venner i Bagdad havde erfaret, at der i oktober-november 2006 blev sat en seddel på den brændte forretning om, at indehaveren "skylder blod". Efter en samlet vurdering af ansøgerens situation, herunder navnlig den konkret udformede trussel mod ansøgeren, der er kristen, fandt nævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak risikerede at blive udsat for en umenneskelig eller nedværdigende behandling, som myndighederne under de aktuelle og meget vanskelige forhold ikke kunne beskytte ham imod. Nævnet fandt derfor, at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2007/8

Nævnet **stadfæstede i november 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2000 som familiesammenført. Ansøgt om asyl i 2006. Ansøgerens ægtefælle blev i 1999 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerens ægtefælles begrundelse for at søge om asyl vedrørte forhold under det tidligere regime, som ikke længere er til stede. Allerede af den grund var ansøgeren ikke berettiget til konsekvensstatus. Ansøgeren er kristen kaldæer. Han forlod hjemlandet i 1998. Der foreligger ingen oplysninger om, at ansøgeren skulle have profileret sig, hverken politisk eller religiøst. Flygtningenævnet fandt ikke, at de generelle forhold for kristne kaldæere i Irak var således, at den blotte tilknytning til den pågældende gruppe i sig selv var asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt ikke, at der i ansøgerens sag var konkrete omstændigheder, der kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren ved

en tilbagevenden til hjemlandet ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og heller ikke, at han ville være i nærliggende risiko for at blive udsat for umenneskelig behandling eller andre forhold nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2007/49

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 3.1.1.1.

7.5.4 Tilknytning til det tidligere styre

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingsservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1983. Indrejst i marts 2006. Ansøgeren er fra det nordlige Irak og er etnisk araber og sunni-muslim. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygtede forfølgelse fra tidligere medlemmer af Baath-partiet. Ansøgeren havde under nævnsmødet forklaret, at tidligere medlemmer af Baath-partiet havde opsøgt ansøgerens familie flere gange om ugen eller fire fem gange om måneden over en ukendt periode for at få ansøgeren og dennes fader til at kæmpe mod de amerikanske styrker. Ansøgeren havde videre henvist til, at ansøgerens fader i forbindelse hermed blev dræbt i januar 2006. Ansøgeren havde forklaret divergerende om sine egne aktiviteter for partiet, men havde efter sin forklaring alene været menigt medlem af Baath-partiet. Ansøgeren havde ikke nærmere kunnet redegøre for eller beskrive ansøgerens faders position eller opgaver i Baath-partiet, udover at faderen var et profileret medlem. Uanset om Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerens fader blev dræbt i januar 2006, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort hverken omstændighederne i forbindelse med drabet, eller at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til Irak ville være i en konkret risiko for forfølgelse, herunder fra tidligere medlemmer af Baath-partiet. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgerens forklaring om omstændighederne omkring henvendelserne til familien fra tidligere medlemmer af Baath-partiet både før og efter ansøgerens udrejse ikke fremtrådte som troværdig og havde været modstridende, herunder med hensyn til hvor mange gange familien blev opsøgt og omstændighederne omkring henvendelserne. De generelt vanskelige og urolige forhold i Irak kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2007/22

7.5.5 Arbejdet for den amerikansk ledede koalition

Nævnet **meddelte i marts 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar fra Irak, født i 1964 M og i 1979 K, samt tre børn. Indrejst i januar 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at det kunne lægges til grund, at ansøgerne er sunni-muslimer, og at den mandlige ansøger frem til Saddam Husseins fald havde virket for sikkerhedstjenesten. Nævnet

lagde videre til grund, at den mandlige ansøger havde drevet virksomhed og i den forbindelse dels selv og dels ved medarbejdere havde udført arbejde for det amerikanske militær ved i sin virksomhed at have installeret og vedligeholdt el-generatorer. Det fremgik videre, at familien i den forbindelse modtog trusler i form af breve og tre henvendelser på bopælen. Den seneste henvendelse fandt sted, efter at den mandlige ansøger omkring september 2005 havde opgivet sin virksomhed. I forbindelse med denne henvendelse blev væggene til husets stue gennemhullet af et skud. Flygtningenævnet fandt på grundlag af de konkrete omstændigheder, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Irak ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2007/10

Nævnet meddelte i **juni 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren havde om sit asylmotiv forklaret, at hun var kommet i et modsætningsforhold til fundamentalistiske islamiske terrorgrupper i Irak som følge af, at hun sammen med sin søster og svoger havde arbejdet for de amerikanske styrker i Irak. Ansøgeren havde således forklaret, at hun havde vasket uniformer for de amerikanske styrker. Ansøgeren havde videre forklaret, at hun, efter at hun var flyttet ind hos søsteren og svogeren og begyndte at vaske tøj for amerikanerne, havde modtaget syv-otte trusselsbreve fra Al-Tawhid, stilet direkte til ansøgeren i hendes navn, hvori hun blev truet til at stoppe med sit arbejde for de amerikanske styrker. Flygtningenævnet fandt det, på baggrund af de oplysninger, der var fremkommet i Udenrigsministeriets notat af november 2006 fra den amerikanske hærns forbindelseskontor i Washington, ubetænkeligt at lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens troværdighed på afgørende vis understøttedes af forbindelseskontorets bekræftelse af, at det af ansøgeren fremlagte brev fra oktober 2005 fra en amerikansk enhed i det nordlige Irak vedrørende ansøgerens svoger var autentisk og udstedt af den pågældende enhed. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren, henset til, at hun havde modtaget flere trusselsbreve, hvori hun nævntes ved navn, og hvori hun var blevet truet på livet på grund af sit arbejde for de amerikanske styrker, ved en tilbagevenden til hjemlandet måtte anses for at være i en særlig risiko for at blive udsat for overgreb som følge af sit arbejde for de amerikanske styrker i Irak. Flygtningenævnet lagde ved vurderingen heraf blandt andet vægt på, at ansøgeren på grund af sit samarbejde med de amerikanske styrker var omfattet af den gruppe af irakere, der blandt andet ifølge British Home Office "Country of Origin Information Report", bilag 311 i nævnets baggrundsmateriale, pkt. 8.76 til 8.83, måtte anses for at være i en særlig risiko for overgreb begået af oprørsgrupper i Irak./Irak/2007/31

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 3.1.2.1.

7.5.6 Konsekvensstatus

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i november 2005. Ansøgeren er fra Nordirak og er etnisk kurder og sunni-muslim. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til sin faders tilknytning til en klan og til denne klans konflikt med KDP. Det fremgik af faderens asylsag, at han som asylmotiv havde henvist til sin stilling i klanen, hvor han arbejdede med efterretninger og var knyttet til ledende personer i klanen. Ansøgerens fader blev i juni 1998 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgik af moderens asylsag, at hun i maj 2002 blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 under henvisning til, at hun ikke havde haft politiske aktiviteter. Ansøgeren havde forklaret, at hun, der havde oplyst at være født i 1985, i Irak boede sammen med sine forældre først i en landsby i Nordirak, hvorfra hun i 1996 flygtede med familien, da KDP angreb, til Arbil og derfra til Sulaymaniya. Hun flygtede med sin moder og de øvrige søskende til Syrien i 1999. Herfra fik hendes moder og de fleste af hendes søskende familiesammenføring med deres fader i Danmark, mens hun, en tvillingesøster og en broder forblev tilbage. Nævnet fandt, at der ikke forelå grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak risikerede en asylbegrundende forfølgelse på grund af sin faders forhold, herunder konflikten mellem den nævnte klan og KDP. Nævnet fandt videre ikke, at der om ansøgerens personlige situation forelå oplysninger, der i øvrigt begrundede en sådan risiko. Ansøgeren havde i Irak aldrig været politisk aktiv eller i øvrigt haft konflikter på grund af egne forhold. Ansøgeren fulgte som mindreårig sin familie fra familiens oprindelige bopæl i Nordirak, som anført ovenfor. Nævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren, der efter det oplyste ikke længere havde familie i Nordirak, ved en tilbagevenden til Irak, herunder Nordirak, risikerede en forfølgelse, som omhandles i udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at blive udsat for alvorlige overgreb eller umenneskelig eller nedværdigende behandling, som omhandlet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren havde haft sin opvækst i Nordirak og fandt, at ansøgeren kunne tage ophold der, idet hun ikke havde været involveret i konflikter herunder med KDP på grund af egne forhold, ligesom striden med klanen lå lang tid tilbage. Nævnet fandt ikke, at de vanskelige, men generelle vilkår for enlige kvinder i Irak begrundede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet fandt ikke, at afgørelsen skulle udsættes på en høring om forholdene for den nævnte klan og klans konflikt primært med KDP, som mere subsidiært påstået af den beskikkede advokat. Nævnet lagde herved bl.a. vægt på, at der ikke i ansøgerens fars asylsag sås at foreligge sådanne konkrete forhold, der uagtet den hengåede tid kunne have væsentlig betydning for afgørelsen af ansøgerens asylsag. / Irak/2007/54

7.5.7 Forholdene for kvinder

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1976, samt to børn. Indrejst i juli 2004. Ansøgeren er

fra Nordirak og er etnisk kurder og sunni-muslim. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak som enlig kvinde med to små børn frygtede de generelt usikre forhold, og at hun ikke i Irak ville kunne klare sig økonomisk. Ansøgeren havde ikke i sit hjemland været politisk aktiv, og hun havde heller ikke været udsat for nogen former for overgreb eller chikane, som ville kunne sidestilles med asylbegrundende forfølgelse. Det forhold, at Saddam Husseins hemmelige politi i 2001 ankom til ansøgerens bopæl for at spørge efter ægtefællen kunne ikke begrunde asyl. Det forhold, at ansøgeren ikke i Irak ville kunne klare sig økonomisk kunne heller ikke tillægges betydning for asyl. Nævnet fandt videre ikke, at de generelt vanskelige og urolige forhold i Irak kunne begrunde asyl. Det forhold, at ansøgeren er enlig kvinde kunne ikke medføre asyl allerede som følge af, at hun har et netværk. Nævnet fandt således, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden ville være i risiko for at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2007/16

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 5.7.1.2.

7.5.8 Tredjemandsforfølgelse af andre årsager

Nævnet **stadfæstede i maj 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1989. Indrejst i september 2006. Ansøgeren er etnisk kurder og muslim og fra det nordlige Irak. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet lagde ansøgerens forklaring om, at hans far var blevet bortført, til grund. Nævnet kunne derimod ikke lægge til grund, at bortførerne tillige havde truet med og tilsigtet at bortføre ansøgeren, såfremt der ikke også blev betalt et beløb for ansøgeren. Ansøgerens far havde været udsat for et forhold, der måtte betegnes som almindelig kriminalitet, og Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren måtte antages at være i nogen særlig risiko for selv at blive bortført. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk.1, eller havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk.2. Irak/2007/55

Nævnet stadfæstede i **august 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1976. Indrejst i januar 2007. Ansøgeren er etnisk araber, sunni-muslim og fra Bagdad. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ikke fandt, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren, som følge af ansøgerens faders uprofilerede medlemskab af Baath-partiet eller som følge af drabet på faderen i 1991 i forbindelse med intifadaen, ved en tilbagevenden ville være i en særlig risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren havde som asylmotiv yderligere henvist til, at han frygtede at blive dræbt eller blive bortført af medlemmer af Medhi militsen. Ansøgeren havde til støtte herfor anført, at ansøgerens broder i november 2006 blev bortført af

uidentificerede personer på vej til sin butik i Bagdad. Ansøgeren havde yderligere henvist til, at medlemmer af Mehdi militsen cirka et år forinden havde opsøgt og slået ansøgerens broder og ansøgeren i broderens tøjbutik i Bagdad, fordi ansøgerens broder holdt åbent på en shiitisk helligdag og forhandlede tøj til kvinder. Ansøgeren havde endelig henvist til de generelt usikre forhold i Bagdad, og at han ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse. Uanset om Flygtningenævnet i det væsentlige lagde ansøgerens forklaring til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak som følge af broderens forhold ville være en reel risiko for selv at blive bortført. Flygtningenævnet bemærkede herved, at det var ansøgerens broder, der var ejer af forretningen, og at forretningen nu var lukket. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv og havde ikke i øvrigt haft konflikter med myndighederne i Irak. Den generelt usikre situation i Irak kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller havde behov for beskyttelsesstatus jf. udlændingelovens § 7, stk. 2./ Irak/2007/38

Vedrørende tredjemandsforfølgelse henvises endvidere til kapitel 7.5.1 om generelle forhold samt kapitel 7.5.3 om religiøse forhold.

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 5.4.1 og 6.5.

Kapitel 8

Praksis i spontansager opdelt efter ansøgernes nationalitet

8. 1 Afghanistan

8.1.1 Politiske forhold

Der henvises til resuméer gengivet i kapitel 3.1.1.1; 3.1.2.2 og 5.2.

8.1.2 Familiemedlemmers politiske aktiviteter

20 stadfæstelser
10 tilladelser

Nævnet **stadfæstede i december 2007** Udlændingsservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde angivet, at hendes nu afdøde far modtog trusler fra og blev chikaneret af islamiske fundamentalister i Pakistan som følge af ansøgerens indgåelse af ægteskab med en herboende afghansk statsborger. Hun frygtede, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan ville blive udsat for forfølgelse fra islamiske fundamentalisters side som følge af sit ægteskab. Hun henviste herved også til, at hendes ægtefælle er søn af et profileret medlem af PDPA med højtrangerende poster under Najibullah-regimet. Flygtningenævnet bemærkede, at de trusler og chikanerier, som faderen angiveligt havde været udsat for i Pakistan, ikke havde udmøntet sig i, at familien var blevet opsøgt på bopælen eller var blevet udsat for overgreb. Under hensyn til, at der således ikke havde været tale om trusler eller chikanerier af en særlig intensiv karakter, at disse alene havde været udøvet over for faderen, og at det var foregået i Pakistan, fandtes ansøgeren ikke at have sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det forhold, at ansøgerens ægtefælle er søn af et højtstående medlem af PDPA, og at ægtefællen i 2004 blev meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, fandtes ikke at kunne føre til en antagelse om, at der bestod en sådan afledt risiko for ansøgeren, at hun var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det bemærkedes, at hun havde indgået ægteskabet i 2003 i Pakistan, og at hun kom fra en anden del af Afghanistan end svigerfamilien. Ansøgeren fandtes heller ikke at have sandsynliggjort, at hun ville være i en konkret, reel risiko for at blive udsat for forhold, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2007/20.

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 3.1.1.1.

8.1.3 Taleban

Nævnet **stadfæstede i september 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han frygtede forfølgelse som følge af, at han havde arbejdet for Taleban og herunder særligt som følge af, at han havde deltaget i afbrænding af huse i et nærmere angivet område. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde arbejdet som køkkenmedhjælper for Taleban i en periode på cirka to år frem til Talebans fald i 2001. Nævnet bemærkede vedrørende den del af ansøgerens forklaring, som havde angået deltagelse i afbrændinger i området, at der havde været visse uoverensstemmelser. Af baggrundsoplysningerne fremgår, at afbrændingen i området fulgte efter en Taleban offensiv i slutningen af sommeren 1999, mens ansøgerens tidsangivelser havde placeret hændelserne noget senere. Endvidere havde hans forklaring om, hvornår han havde fået at vide, hvad aktionen havde gået ud på, været divergerende. Uanset den tvivl, der herefter bestod med hensyn til ansøgerens mulige deltagelse i afbrændinger i området, lagde nævnet ved vurderingen til grund, at han som menig soldat havde deltaget i de nævnte afbrændinger. Nævnet fandt imidlertid ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han risikerede forfølgelse som følge heraf. Nævnet kunne således ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om, at han i 2004 – fire til fem år efter hændelsen – af en person, der ikke i forvejen havde kendt ansøgeren, var blevet genkendt som værende en af deltagerne i afbrændingerne. Nævnet fandt det usandsynligt, at en person efter så lang tid havde kunnet udpege ansøgeren som en af de mange personer, der havde deltaget i afbrændingerne. Som følge heraf tilsidesatte nævnet også den del af ansøgerens forklaring, som havde angået tilbageholdelsen og den efterfølgende flugt fra fængslet. Efter det anførte lagde nævnet således til grund, at ansøgeren havde kunnet opholde sig i Kabul i flere år før udrejsen uden at blive udsat for problemer, og nævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren, der ikke kunne anses for profileret Taleban-tilhænger, havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2007/13

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 3.3.4.

8.1.4 Generelle forhold for kvinder

Nævnet **stadfæstede i januar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1983. Indrejst i december 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren i marts 2003 ved henvendelse til den danske ambassade i Islamabad ansøgte om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 på grundlag af ægteskabet med sin ægtefælle. Ansøgeren besvarede ved den lejlighed nogle spørgsmål, som ambassaden havde sendt til Udlændingesservice ved brev. Ansøgeren oplyste her, at ægteskabet var arrangeret af hendes og ægtefællens forældre, at hun samtykkede

i ægteskabet, og at hun på dette tidspunkt boede hos sine forældre i Peshawar. Ansøgeren kunne ikke give nogen rimelig forklaring på, hvorfor hun nu oplyste, at hendes forældre havde modsat sig ægteskabet, og at hun efter at være flygtet hjemmefra engang i 2002 havde opholdt sig hos ægtefællens farmor. Ansøgerens forklaringer overfor Udlændingesservice i forbindelse med asylsagens behandling havde uanset mulige tolkeproblemer været noget usammenhængende og ikke særlig præcise. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaringer om, at hendes far havde truet med at slå hende ihjel. Ansøgeren havde ikke i øvrigt noget asylgrundlag, hvorved bemærkedes, at de generelle forhold i Afghanistan, herunder for kvinder, ikke i sig selv var af en sådan karakter, at det var asylbegrundende. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Afg/2007/2

8.1.5 Kønsrelateret forfølgelse

Der henvises til resuméer gengivet i kapitel 5.7.1.1 og 5.7.1.2.

8.1.6 Konvertering

Nævnet meddelte i **maj 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1986. Indrejst i juni 2006. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren er etnisk tadjik og født og opvokset i Kabul. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv, og han havde ikke haft problemer med myndighederne i Afghanistan før en anholdelse umiddelbart før udrejsen. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at han var blevet ven med en amerikansk soldat, som han havde drøftet religion med og muligheden for at komme til USA via Pakistan, hvor ansøgeren skulle konvertere til kristendommen. Ansøgeren fik i den forbindelse papirer med navnet på en kristen organisation i Pakistan, som han skulle kontakte. Disse papirer tog politiet i forbindelse med hans anholdelse, og han blev beskyldt for, at have agiteret for kristendommen. Flygtningenævnet fandt ikke at have tilstrækkeligt grundlag for at kunne forkaste ansøgerens forklaring. Herefter havde myndighederne fået kendskab til, at ansøgeren forsøgte at konvertere til kristendommen og blev beskyldt for at have agiteret for kristendommen. På denne baggrund og henset til baggrundsoplysningerne fandt nævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede forfølgelse. Afg/2007/8

8.1.7 Tegningesagen

Nævnet **stadfæstede i november 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst 2000 som familiesammenført. Ansøgt om asyl i 2002. Senere samme år opgav ansøgeren sin opholdstilladelse og asylansøgning og udrejste sammen med sin ægtefælle til Afghanistan. I Afghanistan blev ansøgeren og ægtefællen chikaneret som følge af tegninge-sagen. På den baggrund indrejste ansøgeren igen i Danmark i 2006 og søgte asyl. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at den

chikane, som ansøgeren og ansøgerens ægtefælle måtte have været udsat for på grund af de danske Muhammed-tegninger, havde haft et sådant omfang og en sådan intensitet, at den kunne sidestilles med en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. De konflikter, som ansøgeren havde oplyst om i ansøgningen om asyl i 2002, kunne ikke begrunde opholdstilladelse for ansøgeren efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren frivilligt var vendt tilbage til hjemlandet i 2002 og frafaldet sin daværende ansøgning om asyl. Ansøgeren havde desuden henvist til, at ansøgerens børn med familier havde bopæl i Danmark, og at ansøgerens ægtefælle opholdt sig i Pakistan, hvorfor der ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke ville være nogen til at forsørge ansøgeren. Flygtningenævnet fandt ikke, at disse forhold var af en karakter, der kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. De generelle forhold i Afghanistan herunder for enlige kvinder kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Afg/2007/19

Der henvises endvidere til resumé gengivet i afsnit 5.4.3.1.

8.2 Armenien

Nævnet **stadfæstede i februar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Armenien, født i 1971 (M) og i 1976 (K), samt to børn. Indrejst i september 2005. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger havde været officer i det armenske militær, og at han med sin udrejse af landet var deserteret. Efter den mandlige ansøgers forklaring havde han i 2002 og 2005 observeret uregelmæssigheder med hensyn til transport af ammunition og våben ud af den militære enhed og havde ved henvendelser til militærpolitiet søgt at få myndighederne til at gribe ind over for ulovlighederne. Den mandlige ansøger blev i 2002 udsat for en kortvarig tilbageholdelse i den anledning. Han blev ikke dengang udsat for yderligere og var i 2002 til 2004 på militærakademi i Rusland, hvorefter han vendte tilbage til den armenske hær. Der måtte på den baggrund anses for at være gjort op med forholdet i 2002. Nævnet fandt ikke at kunne afvise, at den mandlige ansøger som led i sit arbejde med at udføre kontrol med militærets køretøjer også i 2005 havde påpeget uregelmæssigheder, som kunne have sammenhæng med andre militære personers ulovlige våbenhandler. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne imidlertid ikke lægge den mandlige ansøgers forklaring til grund om, at han havde modtaget dokumenter fra en major, hvilke dokumenter skulle dokumentere ulovlighederne. Flertallet lagde vægt på, at det forekom usandsynligt, at majoren, der over for ansøgeren havde givet udtryk for, at han ikke turde gribe ind over for ulovlighederne, alligevel overlod papirer til den mandlige ansøger, som også ville bringe majoren i søgelyset. Flertallet lagde endvidere vægt på, at den mandlige ansøgers forklaringer om, hvad dokumenterne skulle illustrere, havde været usikker og til dels usammenhængende. Flertallet kunne på den baggrund heller ikke lægge den del af den mandlige ansøgers forklaring til grund, som angik tilbagehol-

11 stadfæstelser

0 tilladelser

delsen af den mandlige ansøger og majoren under en militærøvelse i begyndelsen af maj 2005. Flertallet lagde herved tillige lagt vægt på, at den mandlige ansøgers forklaring om sin angivne flugt fra kælderens, hvor han blev holdt fanget, i det hele forekommer usandsynlig. Den mandlige ansøger havde for nævnet fremlagt et dokument, der fremtrådte som udstedt af den militære anklagemyndighed, og hvorefter der skulle være rejst en sag mod den mandlige ansøger for desertering efter den armenske straffelovs § 362, stk. 1. Flertallet bemærkede, at det ikke på det foreliggende kunne afgøres, om dokumentet var ægte, men uanset om det lagdes til grund, at dokumentet var ægte, fandtes det forhold, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden risikerede en straf som følge af sin desertering ikke at kunne begrunde asyl. Det bemærkes herved, at det fremgår af den armenske straffelovs § 362, stk. 1, at strafferammen for desertering er fængsel i 5 år. Flygtningenævnets flertal fandt efter det anførte ikke anledning til at udsætte sagen på yderligere undersøgelser, herunder en ægthedsvurdering af dokumentet. Den kvindelige ansøger havde ikke påberåbt sig et selvstændigt asylmotiv. Herefter fandt flertallet ikke, at ansøgerne opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af hverken udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Arne/2007/1

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 5.7.1.1

8.3 Aserbajdsjan

2 stadsfæstelser
4 tilladelser

Nævnet **stadsfæstede i februar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Aserbajdsjan, født i 1978 (M) og i 1979 (K), samt to børn. Indrejst i november 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne er etniske armeniere og født i Aserbajdsjan. Da de var i ni- tiårs alderen, forlod de i 1988 Aserbajdsjan sammen med familiedemedlemmer som følge af konflikten mellem Aserbajdsjan og Armenien. Ansøgerne havde derefter opholdt sig i cirka 17 år i Rusland, hvor den mandlige ansøgers forældre måtte antages fortsat at opholde sig. Som sagen forelå for nævnet, bestod der tvivl om, hvorvidt ansøgerne fortsat havde statsborgerskab i Aserbajdsjan eller havde erhvervet statsborgerskab i Rusland. Flygtningenævnet fandt det derfor – ligesom Udlændingesservice - rettest at vurdere ansøgerne asylretligt i forhold til såvel Aserbajdsjan som Rusland. Flygtningenævnet fandt, at de begivenheder, der gav anledning til, at ansøgerne forlod Aserbajdsjan, lå langt tilbage i tiden og ikke kunne tillægges afgørende betydning på nuværende tidspunkt, hvor forholdene i Aserbajdsjan var afgørende ændret. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Operational Guidance Note, Aserbajdsjan, december 2006 fra det britiske Home Office, kunne det ikke antages, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan alene på grund af deres etnicitet risikerede at blive konkret og individuelt forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at blive udsat for forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at oplysningerne om den mandlige ansøgers helbredsforhold,

ansøgernes manglende netværk og det lange fravær kunne anses for asylbegrundende omstændigheder. Flygtningenævnet lagde til grund, at den mandlige ansøger cirka halvandet år forud for udrejsen fra Rusland til Danmark blev overfaldet med hospitalsbehandling til følge af ukendte gerningsmænd. Flygtningenævnet fandt, at dette forhold måtte anses for en enkeltstående begivenhed, som ikke var asylbegrundende. Det bemærkedes, at forholdet ikke var anmeldt til myndighederne, og der var ikke holdepunkter for at antage, at overgrebet var myndighedsunderstøttet. Flygtningenævnet lagde i øvrigt til grund, at ansøgerens langvarige ophold i Rusland ikke havde givet anledning til asylrelevante problemer. Flygtningenævnet lagde i overensstemmelse med den kvindelige ansøgers egen forklaring til grund, at hun ikke havde været udsat for asylbegrundende omstændigheder i Rusland. Samlet fandt Flygtningenævnet, at der ikke var grundlag for at antage, at ansøgerne, der ikke havde været medlemmer af politiske eller religiøse partier eller organisationer, ved en tilbagevenden til enten Aserbajdsjan eller Rusland ville være i risiko for konkret forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i en reel risiko for overgreb, som indebærer behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens 7, stk. 2. Aserbajdsjan/2007/1

Nævnet **stadfæstede i maj 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Aserbajdsjan, født i 1984. Indrejst i 2000. I 2002 blev ansøgeren og hans familie meddelt afslag på asyl af Flygtningenævnet. I 2004 blev ansøgerens familie meddelt opholdstilladelse på andet grundlag. I 2005 blev ansøgeren af byretten idømt fængsel i 30 dage og udvist med indrejseforbud i 5 år. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren i forbindelse med nævnets beslutning i december 2001 anså ansøgeren for at være aserbajdsjansk statsborger ligesom hans forældre. Forældrene indrejste i Danmark i 1999, mens ansøgeren indrejste i slutningen af 2000, idet han i perioden fra 1992, hvor han ligesom forældrene udrejste af Nagorno Karabakh, frem til midten af 2000 opholdt sig hos sin bedstemoder i Hviderusland sammen med sin søster. Ansøgeren havde aldrig haft konflikter med de aserbajdsjanske myndigheder og udrejste som anført, da han var otte år gammel, idet han og søsteren under udrejsen var kommet bort fra forældrene. Nævnet fandt fortsat, at ansøgeren måtte anses for aserbajdsjansk statsborger ligesom sine forældre. Nævnet fandt ikke, at det forhold, at Rigspolitiet i anden sammenhæng havde givet udtryk for, at det var udsigtsløst at forsøge at gennemføre udsendelse af aserbajdsjanske statsborgere, der er etniske armeniere, til Aserbajdsjan, indebar, at ansøgeren måtte anses for statsløs eller have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren havde været udsat for en forfølgelse eller ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan risikerede en forfølgelse, som omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet fandt endvidere ikke, at det forhold, at ansøgeren efter det oplyste ikke længere havde familie i Aserbajdsjan og ikke følte nogen tilknytning til landet, hvor han ikke havde været siden udrejsen i 1992, indebar, at ansøgeren havde en således begrundet subjektiv frygt for tilbagevenden til Aserbajdsjan,

at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som affattet ved lovebekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Nævnet havde herved ikke fundet, at de generelle forhold for etniske armeniere i Aserbajdsjan i sig selv kunne anses for asylbegrundende, jf. herved Home Office Operational Guidance Note af 4. december 2006 og 26. april 2007. Det bemærkedes, at nævnet ikke har kompetence til at give ansøgeren opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Aserbajdsjan/2007/2

Nævnet meddelte i **august 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Aserbajdsjan. Indrejst i 2004. **Flygtningenævnet** udtalte vedrørende den mandlige ansøger, at han er etnisk aserbajdsjaner og muslim af trosretning. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han frygtede forfølgelse fra de aserbajdsjanske myndigheder som følge af sine politiske aktiviteter for et parti. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren siden 1996 havde været medlem af partiet. Ansøgeren havde været med til at organisere møder, demonstrationer og uddele løbesedler for partiet. Han havde i forbindelse med præsidentvalget i 2003 været aktiv i en navngiven politikers valgkampagne. Han havde endvidere ydet betydelig finansiell støtte til partiet. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynligt, at ansøgeren i forbindelse med udrejsen var blevet eftersøgt af myndighederne som følge af, at han angiveligt skulle have været ansvarlig for, at en TV udsendelse blev afbrudt af en ikke planlagt videooptagelse omhandlende myndighedernes voldelige adfærd under demonstrationen i Baku i 2003. Nævnet lagde vægt på, at det af Udenrigsministeriets notater fra 2006 og 2007 fremgår, at det ikke har kunnet bekræftes, at der den pågældende dag i 2004 havde været et sådant indslag. Videre fremgår det af notaterne, at de allerfleste medier i Aserbajdsjan havde informeret om myndighedernes vold mod demonstranter i forbindelse med præsidentvalget i 2003, og at hændelsen således er velkendt i den aserbajdsjanske offentlighed. Endeligt fremgår det af notaterne, at TV stationen havde oplyst, at en person ved navn som oplyst af ansøgeren ikke havde arbejdet for TV stationen. Nævnet kunne derfor ikke lægge til grund, at indslaget havde været vist som oplyst af ansøgeren. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt derimod ikke at kunne afvise, at den mandlige ansøger i efteråret 2003 var blevet anholdt af myndighederne, udsat for alvorlige fysiske overgreb og presset til at være meddeler for KGB. Ansøgeren havde i den forbindelse efterfølgende været opsøgt tre gange af KGB. Et flertal af nævnet fandt herefter – efter baggrundsoplysningerne – at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han i hvert fald ved en tilbagevenden til hjemlandet var i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Aserbajdsjan/2007/3

8.4 Bangladesh

3 stadsfæstelser
0 tilladelser

Nævnet **stadsfæstede** i **januar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh, født i 1981. Indrejst i juli 2005. I forbindelse med

sagens behandling havde ansøgeren deltaget i en sprogttest. Det fremgår heraf, at ansøgeren taler en blanding af flere dialekter, hvoraf den dominerende er noakhali-bengali, mens arakan-bengali ikke er én af disse. Det fremgår videre, at det er højst sandsynligt, at ansøgeren har sin sproglige baggrund i Noakhali-distriktet i det sydøstlige Bangladesh, og at dette er baseret på fonologiske leksikale og grammatiske egenskaber ved ansøgerens tale. Ansøgeren har intet realkendskab til Burma. Det er usandsynligt, at ansøgeren er socialiseret i længere tid i Burma. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren som dokumentation for sin angivne identitet, rohinga fra Burma, havde fremlagt en familiebog fra UNHCR og medlemskort til Rohingya Solidarity Organisation. Ansøgeren havde under sagen oplyst, at han er født i 1981 i Burma, og at han var flygtet til Bangladesh sammen med sin familie omkring 1992. Han havde efter kort tid forladt sin familie i en flygtningelejr og taget ophold i en by. Flygtningenævnet lagde ved sagens afgørelse vægt på UNHCRs udtalelse af maj 2006, hvoraf fremgår, at den familie, inklusive ansøgeren, som familiebogen vedrørte, var ankommet til Bangladesh i 1993, og at hele familien var repatrieret fra flygtningelejren til Burma i april 2005. Flygtningenævnet lagde endvidere en vis vægt på indholdet i den lingvistiske analyse i den foretagne sprogttest. Hertil kom, at ansøgerens forklaring i øvrigt ikke fremstod overbevisende. Dette gjaldt blandt andet hans forklaring vedrørende de økonomiske forhold omkring en slagterforretning, kontakten med faderen og omstændighederne ved faderens overlevering af familiebogen. Ansøgeren angav endvidere sine tre nærmeste søskende i forkert rækkefølge. Han havde generelt været upræcis vedrørende sine tidsangivelser. Flygtningenævnet fandt ikke, at disse divergenser kunne tilskrives, at ansøgeren er analfabet, hvorved bemærkedes, at ansøgeren ifølge sin forklaring i en længere periode havde drevet selvstændig forretning. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort sin identitet som værende rohinga fra Burma, hvorfor nævnet forkastede ansøgerens forklaring om sit asylmotiv. Nævnet lagde herefter til grund, at ansøgeren rettelig kommer fra Bangladesh. Bangladesh/2007/1

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh, født i 1962. Indrejst i juli 2006. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet kunne således lægge til grund, at ansøgeren var medlem af Awami League og blandt andet havde været sekretær i en ward med 70 medlemmer og senere viceformand for en unit, bestående af flere wards. Nævnet kunne videre lægge til grund, at ansøgeren i 2002 blev anholdt sammen med flere andre og sigtet for at have brændt en bus af, og at han efter at være fremstillet for en dommer blev fængslet i 25 dage, hvorunder han blev udsat for hårdhændet behandling. Efter de 25 dage blev ansøgeren løsladt mod kaution. På tidspunktet for nævnets afgørelse verserede sagen fortsat. Herudover kunne det lægges til grund, at ansøgeren i 2003 var tilbageholdt i syv dage i forbindelse med en demonstration, og

at den sag var afsluttet. Ansøgeren havde efter løsladelsen i 2003 opholdt sig i Bangladesh. Han havde drevet et rejseagentur lige frem til udrejsen, ligesom han havde foretaget flere udlandsrejser. Ansøgeren havde endvidere været medlem af ledelsen i et sportsforbund. Ansøgeren havde i den periode givet møde ved cirka 40 retsmøder i den uafsluttede sag fra 2002. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet det usandsynligt, at ansøgeren skulle være blevet opsøgt så ofte, som af ham forklaret, uden at han var blevet pågrebet. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgerens konflikt med fem til seks BNP-banditter var af sådan karakter og intensitet, at der var grundlag for at anse det for en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at der var grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Bangladesh ville være i risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkedes i den forbindelse, at de generelle forhold i Bangladesh ikke i sig selv kunne begrunde asyl. Bangladesh/2007/2

8.5 Belarus (Hviderusland)

0 stadsfæstelser

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 3.1.1.1.

2 tilladelser

8.6 Etiopien

4 stadsfæstelser

0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede i maj 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien, født i 1972. Indrejst i 2002. Ansøgning om asyl indgivet i 2005. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etiopisk statsborger, at faderen er fra Etiopien, at moderen er fra Eritrea, hvor ansøgeren blev født, at familien flyttede til Etiopien, da ansøgeren fyldte seks år, at faderen gjorde tjeneste i det etiopiske militære og at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig, at hun frygtede at blive henrettet af militæret på grund af en desertering omkring 1993-94, og at hun endvidere frygtede at blive deporteret til Eritrea på grund af sin blandede etniske herkomst. Selvom ansøgeren på enkelte punkter havde forklaret upræcist om sin videre færd, kunne nævnet i det væsentlige lægge hendes forklaring til grund. Det blev herefter lagt til grund, at ansøgeren meldte sig frivilligt til militærtjeneste i 1991. Efter en seks måneders rekrutuddannelse blev hun udstationeret i et område, hvor hun som mening soldat beskæftigede sig med kantinearbejde og vagttjeneste, at hun under denne udstationering blev udsat for seksuelle krænkelse fra mandlige militærfolks side, at ansøgeren omkring 1993-94 deserterede, at hun kort tid efter blev anholdt og fængslet, at hun under fængslingen ligeledes blev udsat for overgreb, at hun flygtede fra fængslet i forbindelse med nogle optøjer, og at hun herefter flygtede til Sudan, hvor hun i en flygtningelejr traf sin nu tidligere ægtefælle. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgeren fik udstedt etiopisk pas i september 1994, at hun i forbindelse hermed opgav urigtigt navn og fødselsår, at passet blev forlænget flere gange frem til 2006, og at ansøgeren to gange i perioden forud for indrejsen til Danmark havde længere ophold i Etiopien. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren på

grund af deserteringen risikerede repressalier fra de etiopiske myndigheder, som kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Nævnet lagde herved vægt på, at forholdet lå langt tilbage i tid, og at ansøgeren havde haft en underordnet stilling. Det kunne videre ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede at blive deporteret til Eritrea. Der blev herved lagt vægt på, at moderen og fire af ansøgerens søskende vedvarende havde været i stand til at opholde sig i Etiopien, og at ansøgeren er etiopisk statsborger og tidligere havde fået udstedt pas. Endelig blev det efter de foreliggende baggrundsoplysninger (f.eks. nr. 104 og 118) lagt til grund, at risikoen for deportation af etiopiske statsborgere med eritreisk baggrund var meget lille. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at der forelå en asylbegrundende subjektiv frygt. Der blev herved lagt vægt på, at de påberåbte overgreb lå langt tilbage i tid, og at ansøgeren i den mellemliggende periode havde haft to længerevarende ophold i Etiopien. Endelig indgik det ved nogen vægt i nævnets vurdering, at ansøgeren først ansøgte om asyl i efteråret 2005. Idet de generelt vanskelige forhold i hjemlandet ikke i sig selv kunne begrunde asyl, kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Etiopien/2007/1

Nævnet **stadfæstede i oktober 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien. Indrejst første gang i 2001. I 2003 ansøgt om asyl i Sverige, og på ny søgt om asyl i Danmark i 2006. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentligste ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens medlemskab af OLF (Oromo Liberty Front) og hendes aktiviteter for denne organisation i nogle måneder i 1997 kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring havde været helt uprofileret og kun havde udført meget begrænsede opgaver for denne organisation. Det forhold, at ansøgeren i 1997 var blevet skudt på åben gade af nogle ukendte gerningsmænd, samt at hun samme år var blevet fængslet og tilbageholdt i to måneder, hvorunder hun var blevet udsat for seksuelle overgreb, kunne ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at der efter ansøgerens forklaring ikke var grund til at tro, at fængslingen havde haft sammenhæng med hendes politiske aktiviteter, men måtte antages at være en vilkårlig fængsling. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i Etiopien fra 1997 til 2001 uden problemer eller konflikter med myndighederne. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren efter at være indrejst i Danmark i begyndelsen af 2001 var rejst tilbage til Etiopien, hvor hun havde opholdt sig fra maj til august 2001 uden problemer med myndighederne. Flygtningenævnet fandt som følge af det anførte ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Etiopien ville være i en konkret eller individuel risiko for forfølgelse eller blive udsat for umenneske-

lig behandling eller overgreb. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingeloven § 7. Etiopien/2007/3

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 6.5.

8.7 Folkerepublikken Kina

3 stadfæstelser
0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina, født i 1972. Indrejst i marts 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kina ville blive pålagt en stor bøde og udsat for tvangssterilisation, fordi hun havde overtrådt de kinesiske familieplanlægningsregler ved at have født en søn i Danmark, selv om hun har en søn i Kina. Ansøgeren havde ikke haft konflikter med de kinesiske myndigheder og var udrejst legalt på eget ægte nationalitetspas. Flygtningenævnet fandt ikke, at den omstændighed, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet måtte blive pålagt en bøde, var omfattet af udlændingelovens § 7. Tvangssterilisation er ikke tilladt i Kina. Uanset at tvangssterilisation efter det oplyste alligevel finder sted lokalt, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ville være i en konkret risiko herfor ved en tilbagevenden. Flygtningenævnet bemærkede herved, at nævnet ikke fandt, at de af ansøgeren under nævnsmødet fremlagte dokumenter dokumenterede, at ansøgerens søster var blevet steriliseret ved tvang i 2000, hvilken oplysning i øvrigt først var fremkommet i forbindelse med advokatens indlæg. Flygtningenævnet henviste endvidere til, at det af de foreliggende baggrundsoplysninger i Home Office Country of Origin Report in China af senest 22. december 2006 fremgår, at ifølge de regler, der gælder i den provins, hvor ansøgeren kom fra, tillades barn nummer to, hvis ansøgeren var gravid inden tilbagevenden til Kina. Den omstændighed, at ansøgeren ønsker at bo sammen med sin ægtefælle i Danmark, kunne ikke begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt derfor ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Kina/2007/1

Nævnet **stadfæstede i april 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina. Indrejst i 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren aldrig havde været politisk aktiv, men havde sympatiseret med Falun Gong. I 2000, 2001 eller 2002 havde ansøgeren været anholdt, men han blev løsladt uden betingelser efter tre dages tilbageholdelse. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han før udrejsen var asylretligt forfulgt. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at det var sandsynliggjort, at de kinesiske myndigheder havde fået kendskab til, at ansøgeren havde søgt om asyl. Ansøgeren kom til Danmark i slutningen af 2004, men søgte først om asyl efter at være blevet anholdt i slutningen af 2006. Flygtningenævnet fandt

det heller ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kina ville blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for en behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Kina/2007/2

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 6.3.1.

8.8 Georgien

Nævnet **stadfæstede i oktober 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien. Indrejst i 2001. Flygtningenævnet havde i 2002 meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse. Flygtningenævnet fandt dengang i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde forklaret, at ansøgerens kiosk var blevet brændt ned i december 2000, at hans broder var blevet dræbt i oktober 2001 i forbindelse med, at denne havde udført narkotikaefterforskning, og at ansøgeren var blevet frihedsberøvet og udsat for overgreb af to personer med tilknytning til politiet. I foråret 2003 var ansøgeren blevet fremstillet for de georgiske myndigheder i lufthavnen i Tbilisi med henblik på at få fastlagt hans identitet og eventuelt efterfølgende indrejse i Georgien. De georgiske myndigheder havde meddelt, at ansøgeren ikke var georgisk statsborger, og at han derfor ikke kunne indrejse i Georgien. Det fremgik af en sprogttest fra sommeren 2006, at det blev bedømt som muligt, at ansøgeren har sin sproglige baggrund i Armenien. I efteråret 2006 havde Rigspolitiet oplyst, at Georgiens ambassade i London havde meddelt, at der ikke kunne udstedes rejседokument for ansøgeren, da han ikke kunne identificeres som georgisk statsborger. Rigspolitiet havde på denne baggrund anmodet Flygtningenævnet om at ændre udsendelsesbeslutningen i nævnets afgørelse af januar 2002, således at det blev bestemt, at ansøgeren – såfremt han ikke udrejste frivilligt – ville kunne udsendes til hjemlandet, enten Georgien eller Armenien, jf. udlændingelovens § 32 a. I slutningen af 2006 havde Flygtningenævnet på denne baggrund besluttet at genoptage og hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice med henblik på en asylretlig vurdering af ansøgeren tillige i forhold til Armenien. I marts 2007 havde Udlændingesservice meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring om sine konflikter i Georgien til grund. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at der ikke siden nævnets afgørelse fra 2002 var fremkommet væsentlige nye oplysninger om ansøgerens forhold til Georgien. Flygtningenævnet fandt ikke, at de konflikter, ansøgeren havde haft med to politibetjente i Tbilisi i 2000 og 2001, kunne begrunde, at der meddeltes ansøgeren asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at der er tale om kriminelle handlinger, som ansøgeren måtte søge myndighedernes beskyttelse mod. Flygtningenævnet fandt ikke, at det kunne antages, at myndighederne ikke kan eller vil yde den fornødne beskyttelse. Flygtningenævnet lagde også vægt på, at forholdene ligger langt tilbage i tiden. Flygtningenævnet fandt under disse omstæn-

2 stadfæstelser

0 tilladelser

digheder, at ansøgeren ikke ved en tilbagevenden til Georgien risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Ansøgeren havde efter sin forklaring ikke haft problemer med de armenske myndigheder og havde efter sine oplysninger ikke noget asylmotiv i forhold til Armenien. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse i forhold til Armenien. Nævnet besluttede på denne baggrund, at ansøgeren kunne udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet. Georgien/2007/2

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 6.6.3.

8.9 Indien

6 stadsfæstelser
0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1979. Indrejst i marts 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han var eftersøgt af de indiske myndigheder og medlemmer af partiet CPM (Communist Party of India-Marxist) på urigtigt grundlag, fordi han i selvforsvar havde stukket et medlem af partiet CPM med en kniv i 2003. Ansøgeren havde videre henvist til de generelle forhold for muslimer i hjemlandet. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at ansøgeren var muslim og medlem af Congress Party. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han var eftersøgt af de indiske myndigheder, fordi han under et sammenstød mellem medlemmer af Congress Party og CPM i 2003 havde stukket et medlem af CPM. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren fra december 2004 til marts 2006 havde opholdt sig i Tyskland og Italien uden at søge om asyl. Flygtningenævnet lagde videre vægt på, at ansøgeren måtte antages at være udrejst på eget ægte pas med visum til Tyskland gældende fra perioden december 2004 til januar 2005. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at en påkørsel af ansøgerens fader i 2005 var forårsaget af medlemmer af partiet CPM eller i øvrigt vedrørte ansøgerens forhold. Uanset om Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde stukket et medlem af CPM med en kniv, fandt Flygtningenævnet, at dette måtte anses for et muligt kriminelt forhold, som hørte under de indiske myndigheders kompetence. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ikke kunne få en retfærdig rettergang i Indien. De generelle forhold for muslimer i Indien kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt endelig ikke, at ansøgerens medlemskab af Congress Party, der er et legalt parti, og det påberåbte fjendskab med CPM, som ansøgeren ikke havde kunnet oplyse nærmere om, kunne begrunde et andet resultat. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved sin udrejse var asylbegrundende forfulgt, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en sådan forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Det kunne endvidere ikke antages, at ansøgeren ville være i en konkret risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Indien/2007/1

8.10 Iran

8.10.1 Politiske forhold

Nævnet **stadfæstede i marts 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1964. Indrejst i 1997. Ansøgeren er shia-muslim af trosretning. Udlændingesservice meddelte senere i 1997 ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet ansøgningen måtte anses for åbenbart grundløs, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 3. I 1999 blev ansøgeren af byretten dømt for overtrædelse af straffelovens § 244 og dømt til psykiatrisk behandling på hospital for sindslidende samt udvist af Danmark med indrejseforbud i tre år. I 2004 besluttede Udlændingesservice at genoptage behandlingen af ansøgerens asylsag, efter at Dansk Flygtningehjælp havde fremsendt et dokument, som ansøgeren havde fremskaffet til brug for sagen. Det fremgår af dokumentet, der var en tilsigelse til den Islamiske Revolutionsdomstol i Teheran, at ansøgeren skulle møde ved domstolen på et nærmere angivet tidspunkt i februar 1997. Såfremt den tilsagte ikke mødte op, ville der blive udstedt en anholdelsesordre. I februar 2006 meddelte Udlændingesservice ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgår, at ansøgeren havde givet divergerende oplysninger om sin identitet, og at han tidligere havde søgt asyl i Tyskland. Af ansøgerens forklaring fremgik, at han i lange perioder havde opholdt sig uden for hjemlandet. Ansøgeren havde ikke for nævnet på overbevisende vis kunnet forklare om sine forhold, herunder at han skulle være forfulgt på grund af sit kunstneriske virke for en oppositionsgruppe samt idømt en frihedsstraf, der ikke var blevet afsonet. Det fremgik endvidere af de lægelige oplysninger, at ansøgeren var lidende af sindssyge, præget af vrangforestillinger, muligvis skizofreni, og at ansøgerens realitetsopfattelse havde været læderet. I forbindelse med den retspsykiatriske undersøgelse var der ikke fundet objektive tegn på, at ansøgeren havde været udsat for fysiske overgreb, der relaterede sig til tortur, ligesom der heller ikke var noget i mentalerklæringen, der tydede på, at ansøgerens sindssygdom kunne have relationer hertil. Uanset om ansøgeren – som af denne angivet havde været udsat for tortur, kunne dette ikke begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter det foreliggende fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt videre ikke, at der var andre grunde til, at udsendelse ikke kunne ske, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 562 af 30. juni 1995. Iran/2007/8

16 stadsfæstelser

9 tilladelser

Nævnet meddelte i **maj 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1979. Indrejst i 2006. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** udtalte, at det på det foreliggende grundlag måtte lægges til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt af den iranske efterretningstjeneste med det formål at hverve ham som

agent, at ansøgeren havde indgået aftale med efterretningstjenesten herom, og at ansøgeren herefter havde benyttet den første lejlighed til at flygte. Ansøgeren havde forklaret konsistent herom under hele sagen, og det kunne ikke afvises, at ansøgeren var kommet i efterretningstjenestens søgelys som følge af nærtstående familiemedlemmers politiske aktiviteter. På denne baggrund fandt flertallet det sandsynliggjort, at ansøgeren som følge af konflikt med efterretningstjenesten ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Iran/2007/10

Nævnet **stadfæstede i december 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2007. Ansøgeren havde blandt under sagen forklaret, at myndighederne havde fået kendskab til, at der havde fandtes cd'ere med ulovlige bøger og Morgenavisen Jyllands-Postens Muhammed-tegninger på en computer i hans varetægt. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran risikerede asylbegrundende forfølgelse fra de iranske myndigheder. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens forklaring under mødet i nævnet ikke fremtrådte som troværdig, og at ansøgerens forklaringer under sagen havde været divergerende, indbyrdes modstridende og ikke nærmere konkretiserede. Ansøgeren havde blandt andet i sit asylansøgningsskema forklaret, at han smadrede vennens cd'ere efter at have set indholdet, mens ansøgeren under samtalen med Udlændingesservice havde forklaret, at venen fik sine cd'ere tilbage, og han fastholdt dette efter at være blevet gjort bekendt med det i asylansøgningsskemaet anførte. Ansøgeren forklarede under nævnsmødet på ny, at han smadrede vennens cd'ere. Ansøgerens forklaring om, hvilken rolle faderens ven, der var dommer, havde haft og om dommerens kendskab til sagen, forekom usandsynlig og blev udbygget væsentligt under nævnsmødet. Det forekom desuden usandsynligt, at ansøgerens ven skulle overdrage en computer til ansøgeren til reparation, og at vennens fader i forbindelse hermed skulle have lagt ulovligt materiale på computeren og samtidigt anmeldt ansøgeren til myndighederne, eller at forholdet på anden måde skulle være kommet til myndighedernes kendskab. Ansøgeren forklarede endvidere først under nævnsmødet, at ansøgerens faders hovedbeskæftigelse var som chef for en enhed under det iranske styre, hvor faderen angiveligt fortsat skulle arbejde. Ansøgeren forklarede videre, at faderens tidligere oplyste beskæftigelser med udgivelse af en avis og som indehaver af en edb-forretning alene var bibeskæftigelser. Flygtningenævnet tillagde det endelig vægt, at ansøgeren udrejste legalt på eget ægte nationalitetspas isat visum til Danmark, og at passet blev udstedt i oktober 2006 efter ansøgerens angivelige tilbageholdelse. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for at blive meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Iran/2007/15

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 3.1.1.1.

8.10.2 Religiøse forhold

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var blevet døbt i en kristen kirke i Danmark, og at han også i hjemlandet i en årrække kom i den kristne armenske kirke i Teheran. Flygtningenævnet kunne ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om, at en bekendt kort før ansøgerens udrejse i 2004 havde givet ham oplysninger om, at ansøgeren stod på en liste over eftersøgte, fordi han havde missioneret i Teheran. Flygtningenævnet kunne heller ikke lægge til grund, at han var blevet indkaldt til Revolutionsretten. Flygtningenævnet havde herved blandt andet lagt vægt på følgende: At ansøgeren i 2004 kunne udrejse, genindrejse og udrejse på ny på sit ægte nationalitetsbevis uden problemer, at ansøgeren først søgte asyl efter Udlændingesservices afslag på familiesammenføring i foråret 2005, at to uafhængige lokale kilder havde vurderet, at en fremlagt tilsigelse næppe var ægte, og at ansøgerens forklaring forekom udbygget i løbet af sagens behandling og senest under nævnsmødet. Ansøgeren havde derfor ikke sandsynliggjort, at de iranske myndigheder var bekendt med hans interesse for kristendommen forud for hans udrejse. Den eneste sandsynlige måde, myndighederne skulle kunne blive oplyst om hans konvertering i Danmark, måtte antages at være, såfremt ansøgerens tidligere svigersøn skulle henvende sig til myndighederne herom. Ansøgerens tidligere svigersøn havde her i landet gennem henvendelser til myndighederne forsøgt at forhindre, at ansøgeren fik bevilget opholdstilladelse og havde udøvet vold mod ansøgeren. Efter det oplyste verserede der en skiftesag mellem den tidligere svigersøn og ansøgerens herboende datter. Den tidligere svigersøn opholdt sig efter det oplyste for tiden i Iran. Flygtningenævnet fandt ikke ansøgerens forklaring om årsagen til en søns død og om ansøgerens telefonsamtaler med sine to børn dagen før nævnsmødet overbevisende. Flygtningenævnet kunne efter en samlet vurdering herefter ikke lægge til grund, at ansøgerens tidligere svigersøn skulle have eksponeret ansøgeren i hjemlandet. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at han risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Iran/2007/16

8.10.3 Privatretlige forhold

Der henvises til resuméer gengivet i kapitel 3.3.4, 5.7.1.3 og 6.5.

8.10.4 Sur place

Der henvises til resuméer gengivet i kapitel 5.4.3.1.

8.11 Kenya

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 5.8.1.

1 stadsfæstelse
0 tilladelser

8.12 Libanon

8 stadsfæstelser

1 tilladelse

Nævnet **stadfæstede i november 2007** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon. Indrejst i 2006. Det fremgår af sagen, at ansøgeren, der er kristen og studerede teologi, i 2003 blev afhørt i forbindelse med drabet på en medstuderende. Han modtog efterfølgende mange sms'er med trusler. **Flygtningenævnet** lagde ved afgørelsen af sagen vægt på, at ansøgeren efter sine egne oplysninger havde opholdt sig i hjemlandet fra 2003 til udrejsen i 2006, uden at han i den periode havde været udsat for trusler. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved udrejsen havde været konkret eller individuelt forfulgt af de grunde, der er angivet i Flygtningekonventionen som følge af sit kristne tilhørsforhold. Flygtningenævnet fandt ej heller, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en sådan forfølgelse, eller ville være i reel risiko for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren i 2003 efter drabet på en anden tilhænger af baptistkirken havde været til afhøring hos den syriske efterretningstjeneste, fandtes ikke at kunne føre til noget andet resultat, da han ikke efterfølgende var blevet opsøgt af efterretningstjenesten. Det samme gjaldt det forhold, at ansøgeren, ligeledes efter sine egne oplysninger, i 2003 havde modtaget anonyme trusler via telefon og sms, idet han ikke siden havde modtaget sådanne trusler. Den omstændighed, at hans forældre efter hans udrejse i 2006 havde modtaget anonyme forespørgsler om ansøgerens opholdssted, fandtes ej heller at kunne føre til noget andet resultat. Libanon/2007/4

Nævnet **stadfæstede i april 2007** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon. Indrejst i april 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren tidligere havde søgt om asyl under anden identitet og anden nationalitet, og at han i december 2002 havde fået afslag i Flygtningenævnet. Ansøgeren havde nu oplyst et navn, identitet og nationalitet, der svarede til en libanesisk registreringsattest og familieattest, som den danske ambassade i Beirut havde modtaget fra de relevante libanesiske myndigheder. Flygtningenævnet lagde herefter til grund, at ansøgeren er libanesisk statsborger, og at han er født og opvokset i Libanon, hvorfra han flygtede i 2000 eller 2001. Ansøgeren havde nu som væsentligste asylmotiv henvist til, at han som følge af en episode i sensommeren 1999 i det Amal-dominerede område i Beirut i forbindelse med en kondolencetur i anledning af ministerpræsident Omar Karami's svogers død dels frygtede myndighedsforfølgelse dels frygtede hævn fra Amal-bevægelsen, da to personer fra Amal blev dræbt under den nævnte episode. Den omstændighed, at ansøgeren svigagtigt havde oplyst forkert identitet og nationalitet under den oprindelige asylsag, svækkede selvsagt hans troværdighed. Ansøgeren havde ikke givet nogen overbevisende forklaring herpå. Hertil kom, at ansøgeren – under mødet i Flygtningenævnet – på ny havde forklaret divergerende med hensyn til udrejseby og årstal – efter at være foreholdt et dokument om sin udrejse. Under asylbehandlingen i 2007 havde ansøgeren oplyst, at han ikke frygtede de libanesiske myndigheder, da han af en advo-

kat havde fået oplyst, at hans sag i Libanon nu havde stået på i syv år – og at den blev forældet efter 10 år. Dette stemte ikke overens med forklaringerne om, at ansøgeren skulle være sigtet for drab. Flygtningenævnet lagde derfor til grund, at ansøgeren ikke var sigtet for drab, og at han alene – som oplyst i telefax fra december 2006 fra den danske ambassade i Beirut – var eftersøgt af de libanesiske myndigheder, fordi han illegalt havde forladt landet. Ifølge en besvarelse fra februar 2007 fra Udenrigsministeriet var det i et notat af samme dato oplyst, at strafferammen for illegal udrejse var en bøde eller op til tre måneders fængsel. Flygtningenævnet fandt, at en sådan strafferamme – kombineret med de generelle oplysninger om det strafferetlige system i Libanon – ikke medførte, at ansøgeren af denne grund opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7. Som følge af ansøgerens skiftende forklaringer, herunder vedrørende sine nu påståede konflikter med Amal (tid, sted, viden om, hvem der havde forsøgt at få fat i ham, hvornår, osv.) – samt også på det seneste om sine udrejseforhold (tid, sted m.v.), kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren skulle være i risiko for overgreb eller angreb fra Amal. Ansøgeren havde derfor ikke sandsynliggjort, at han var i en asylrelevant situation, jf. udlændingelovens § 7, som denne bestemmelse var formuleret ved ansøgerens indrejse i Danmark i april 2001. Den omstændighed, at den formelle beslutning om genoptagelse i januar 2007 burde være truffet af Flygtningenævnet – og at sagen herefter skulle være hjemvist til Udlændingesservice – kunne ikke føre til ændring af afgørelsen fra Udlændingesservice, eller hjemvisning. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at Udlændingesservice havde foretaget en traditionel sagsbehandling med indhentelse af asylschema, fornyet samtale med ansøgeren mv. Endelig kunne den omstændighed, at en telefax fra december 2006 – beklageligvis – først var fremlagt ved mødet i Flygtningenævnet ikke føre til en udsættelse af sagen i Flygtningenævnet – eller en hjemvisning til Udlændingesservice. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at Flygtningenævnets afslag var truffet ud fra en samlet vurdering af ansøgerens troværdighed, hvori det nævnte dokument alene var indgået som et blandt mange momenter og bilag. Libanon/2007/2

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 5.3.1.2 og 5.7.1.2.

8.13 Liberia

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 3.7.3.

1 stadsfæstelse
0 tilladelser

8.14 Libyen

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 3.1.2.1.

1 stadsfæstelse
1 tilladelse

8.15 Nepal

Nævnet **stadfæstede i maj 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nepal, født i 1972. Indrejst i 2005. Ansøgeren har blandt andet forklaret

1 stadsfæstelse
0 tilladelser

til sagen, at han havde været tilbageholdt af maoister i en måned og at han havde været tilbageholdt af militæret i fem dage. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren på væsentlige punkter havde forklaret utroværdigt om sit asylmotiv. Således havde ansøgeren til politirapporter i 2005 oplyst urigtigt om sin udrejse af Nepal, idet han havde oplyst, at han tirsdag i samme uge var udrejst med fly til Wien og ikke havde søgt om asyl i andre lande. Ansøgeren havde efterfølgende erkendt, at han var udrejst i 2003 til Bangkok og efterfølgende havde søgt om asyl i Nederlandene. Det fremgår af den nederlandske asylsag, at ansøgeren var blevet afhørt tre gange til asylsagen og efterfølgende havde benyttet sin adgang til at afgive et supplerende brev. Ansøgeren havde ikke oplyst om en tilbageholdelse i cirka en måned hos maoisterne eller en tilbageholdelse i cirka fem dage ved et militært checkpoint. Tværtimod havde ansøgeren forklaret sammenhængende om, at han, efter tretten dages sørgeceremoni i anledning af forældrenes død, på den femtende dag på militærets opfordring med sin familie var taget til en anden by. Her havde han bragt familien i sikkerhed og på sin onkels opfordring derpå var taget til Kathmandu med henblik på udrejse. Det var nævnets opfattelse, at ansøgeren hverken til samtalereferatet angående samtale med Udlændingesservice i 2006 eller i nævnsområdet havde givet en rimelig forklaring navnlig på, hvorfor han ikke tidligere havde forklaret om tilbageholdelserne. Nævnet fandt videre, at ansøgerens forklaring om tilbageholdelsen hos maoisterne havde været præget af usikkerhed og skiftende oplysninger om konkrete omstændigheder, herunder om det tidsmæssige forløb, fremstillingerne for en slags domstol og om omstændighederne ved ansøgerens flugt under kamphandlinger. Da det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler ansøgeren at sandsynliggøre det asylmotiv, han påberåber sig, og da nævnet på den foreliggende baggrund ikke fandt, at dette var sket, kunne nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaringer ikke lægge ansøgerens oplysninger om væsentlige dele af ansøgerens asylmotiv, herunder tilbageholdelserne, til grund. Nævnet fandt, at ansøgeren, der ikke havde været politisk aktiv eller havde haft konflikter med de nepalesiske myndigheder, måtte anses for at have tilhørt en mere velstående familie i ansøgerens hjemdistrikt. Ansøgerens lillebroder var som soldat i den nepalesiske hær i juli 2003 blevet dræbt i kamp mod maoisterne. Ansøgerens fader var i 1996 blevet pensioneret fra den indiske hær og havde herefter arbejdet med velfærds- eller sociale opgaver for de lokale myndigheder. Forældrene var blevet dræbt i oktober 2003, da den bus, hvori de havde været passagerer, var påkørt en mine og var væltet ned ad en skrænt. Nævnet ville ikke afvise, at ansøgeren og hans familie efter forældrenes død var blevet opsøgt af maoistiske grupper, der havde krævet penge og mad, men nævnet kunne ikke lægge til grund, at maoistiske gruppers fremfærd overfor ansøgeren eller hans familie havde været mere hårdhændet, end fremfærden var overfor andre i lokalområdet, der antoges at have visse økonomiske muligheder blandt andet i kraft af ejerskab af jord og kvæg. Det fremstod for nævnet som uafklaret, om ansøgerens bopæl var blevet nedbrændt af maoisterne og under hvilke omstændigheder nedbrændingen i givet fald måtte være sket. Men henset til den del af ansøgerens asylbaggrund, som nævnet lagde vægt på, fandt nævnet, at en ned-

brænding af ansøgerens bopæl måtte anses for et resultat af generelle uroligheder i området og ikke kunne anses for et led i en konkret og individuel forfølgelse af ansøgeren. Selvom der under den indgåede våbenhvile fra april 2006 mellem maoisterne og de nepalesiske myndigheder ifølge baggrundsoplysningerne havde været rapporter om overgreb fra maoistiske grupper, lagde nævnet vægt på, at situationen i Nepal siden 2003, hvor ansøgeren udrejste, var blevet mere stabiliseret, blandt andet således at det midlertidige parlament havde deltagelse af et antal maoistiske parlamentsmedlemmer. På den foreliggende baggrund fandt nævnet samlet ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nepal risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at ansøgeren risikerede umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet fandt herved, at den generelle og noget usikre situation i Nepal ikke i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet fandt på denne baggrund ikke, at sagen skulle udsættes på indhentelse af yderligere oplysninger om situationen i Nepal, herunder ansøgerens hjemlige distrikt, eller at sagen skulle afvente konstateringen af, om et planlagt parlamentsvalg i Nepal gennemføres i juni 2007, således som den beskikkede advokat mere subsidiært havde gjort gældende. Nepal/2007/1

8.16 Nigeria

Nævnet **stadfæstede i august 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren aldrig havde haft problemer med de hjemlige myndigheder i Nigeria, og at han ikke havde været myndighedsforfulgt, da han udrejste. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at kulten "Black Cats" ville slå ham ihjel, fordi han havde været vidne til bandens overgreb mod en kvinde, og fordi han ikke havde sværget en ed til kulten om at blive medlem. Ansøgeren havde henvist til en fremlagt avisartikel vedrørende nedbrænding af ansøgerens families hus, og til at hans broder var blevet dræbt af kulten for ti år siden. Uanset om ansøgerens forklaring lagdes til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at han opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, idet ansøgeren havde været udsat for en privatretlig konflikt, som han ikke havde søgt myndighedernes beskyttelse imod. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren måtte henvises til søge om beskyttelse hos de nigerianske myndigheder, såfremt han mente at have behov herfor, idet denne mulighed eksisterede, jf. baggrundsoplysningerne. I øvrigt kunne ansøgeren henvises til at tage ophold et andet sted i Nigeria end i sin hjemegn. Flygtningenævnet fandt det herefter ikke godtgjort, at ansøgeren ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse i sit hjemland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ved en tilbagevenden ville være i reel risiko for at blive udsat for en behandling omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2, som myndighederne ikke ville kunne beskytte ham imod. Nigeria/2007/3

9 stadfæstelser
2 tilladelser

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 3.2; 3.3.4; 5.8.1 og 5.9.

8.17 Pakistan

4 stadsfæstelser

0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **september 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i januar 2007. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren til støtte for sin asylansøgning sammenfattende havde gjort gældende, at hans ene broder havde været forsvundet gennem længere tid, at broderen havde haft tilknytning til Peoples Party, hvilket havde været årsagen til hans forsvinden, at ansøgeren forud for sin udrejse var blevet opsøgt på gaden to gange af to personer, at personerne havde spurgt efter broderen, at ansøgeren den anden gang havde fået lussinger af de to personer, at ansøgerens anden broder var blevet tilbageholdt af det pakistanske politi i fire til fem dage, at hans fader havde været tilbageholdt i omtrent halvanden måned, han var blevet løsladt, idet han var blevet meget syg, og at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til Pakistan frygtede overgreb fra enten det pakistanske politi og de personer eller andre personer, der har tilknytning til de politiske partier, som står i modsætningsforhold til Peoples Party. Flygtningenævnet lagde vægt på, at de nævnte overgreb mod ansøgeren ikke havde været af en sådan intensitet, at han som følge heraf havde sandsynliggjort, at han var asylbegrundet forfulgt ved en tilbagevenden til hjemlandet. Hertil kom, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at broderens og faderens tilbageholdelser havde haft en egentlig sammenhæng med den anden broders forsvinden. Uanset, at det måtte kunne lægges til grund for sagen, at tilbageholdelsen af faderen og broderen havde forbindelse til den anden broders tilknytning til Peoples Party, fandt Flygtningenævnet på denne baggrund ikke, at ansøgeren som følge heraf havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet var i konkret og individuel risiko for konventionsforfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Pakistan/2007/2

8.18 Rusland

8.18.1 Tjetjenien konflikten

7 stadsfæstelser

5 tilladelser

Nævnet meddelte i **november 2007** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2006. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige kunne lægge ansøgerens forklaringer til grund for sagen. Af disse forklaringer fulgte, at ansøgeren er født og opvokset i Kasakhstan, men som etnisk tjetjener, idet hele det tjetjenske folk efter de foreliggende oplysninger var blevet deporteret i 1944 til Kasakhstan og først var blevet repatrieret i midten af det tyvende århundrede, at ansøgeren ikke talte kasakhisk, at ansøgeren i 1991 var blevet bopælsregistreret i Tjetjenien, at ansøgeren havde opholdt sig i udlandet som professionel idrætsudøver fra 1993 til 1998, idet han havde fremstået som hørende til det tjetjenske folk. Det fulgte videre, at ansøgeren i 1998 havde ønsket at vende tilbage til Tjetjenien, idet han havde været bekymret for sin familiens skæbne som følge af krigshandlingerne, at ansøgeren først var rejst til Kasakhstan, hvor han mod betaling af 1.000 USD havde fået udstedt et kasakhisk pas i

1998, uden at han efter sine egne oplysninger havde haft kontakt med de kasakhiske myndigheder, idet det havde været hans træner, der havde foranlediget passets udstedelse, navnlig med henblik på, at ansøgeren senere havde kunne genoptage sin karriere. Det fulgte herudover, at ansøgeren i 1999 i en kort periode havde fungeret som bodyguard for en fremtrædende tjetjensk politiker, at ansøgeren i årene herefter havde agiteret for den tjetjenske sag og ligeledes havde hjulpet tjetjenske oprørere med forsyninger og lignende, at ansøgeren var blevet gift 2003, at ansøgeren i 2004 var blevet opsøgt på sin bopæl af russisktalende personer, der havde slået ham i baghovedet med en geværkolbe, at ansøgeren herefter i cirka en måned havde opholdt sig i en fangelejr, nærmere i et hul under jorden, hvorunder han var blevet udsat for fysiske overgreb af grovere karakter, at ansøgeren var blevet løsladt mod bestikkelse, som var blevet indsamlet af tre nærmere angivne personer, der også var idrætsudøvere, at ansøgeren herefter var blevet indlagt under falsk identitet på et hospital i Dagestan, hvorefter han var udrejst til et østeuropæisk land og havde søgt asyl der. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at ansøgeren asylretligt skulle vurderes i forhold til Rusland, og at han derfor ikke kunne anses for statsborger i Kasakhstan. Flygtningenævnet lagde i denne forbindelse til grund for sagen, at ansøgeren er etnisk tjetjener, at ansøgeren kun mod bestikkelse havde fået udstedt det nævnte kasakhiske pas, og at ansøgeren havde været bopælsregistreret i hvert fald siden 1991 i Tjetjenien. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne afvise, at ansøgeren – dels som følge af sin profilering som professionel idrætsudøver, dels som følge af sit arbejde som sikkerhedsvagt for den omtalte tjetjenske politiker - ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse af de grunde, som angivet i Flygtningekonventionen, hvis han vendte tilbage til Rusland. Rusland/2007/6

Nævnet **stadfæstede i januar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Rusland, født i 1978 (M) og i 1979 (K). Indrejst i august 2005. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvist, at der også under nævnsrådet var divergenser mellem den mandlige og kvindelige ansøgers forklaringer. Selvom dette svækkede ansøgernes troværdighed, lagde Flygtningenævnet i det væsentlige ansøgernes forklaringer til grund. Den mandlige ansøger havde som sit asylmotiv henvist til, at han blev tilbageholdt af de russiske myndigheder i forbindelse med, at de fandt tjetjenske oprørere på faderens ejendom. Han havde endvidere henvist til, at han under en tilbageholdelse, som varede i 5-6 dage, blev udsat for grove fysiske overgreb, og at han derved blev tvunget til at underskrive en erklæring om, at faderen havde samarbejdet med de tjetjenske oprørere, og at faderen også havde haft oprører skjult på sin ejendom. Den mandlige ansøger fik ved sin løsladelse at vide, at han ikke måtte forlade byen, da han skulle bruges som vidne. Endelig forklarede den mandlige ansøger, at han udover de russiske myndigheder også frygtede for tjetjenerne, som følge af at han havde underskrevet den ovennævnte erklæring om sin fader. Flygtningenævnet fandt ikke, at det

kunne lægges til grund, at ansøgeren ved sin udrejse var konkret og individuelt forfulgt af de russiske myndigheder af grunde som er omfattet af udlændingelovens § 7, eller at han ved en tilbagevenden ville være i risiko for en sådan forfølgelse. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse lagt vægt på, at den mandlige ansøger, der aldrig selv havde været politisk aktiv, efter sin egen forklaring alene blev tilbageholdt i 2003, som følge af myndighedernes interesse for hans faders forhold. Efterfølgende var begge ansøgerens forældre afgået ved døden. Selvom det blev lagt til grund, at ansøgeren ved sin løsladelse var blevet pålagt at blive i området, fandt nævnet ikke, at det skulle kunne medføre, at han ved en tilbagevenden ville blive udsat for asylbegrundende reaktioner fra de russiske myndigheders side. For så vidt angår de overgreb, som ansøgeren var udsat for under sin tilbageholdelse i 2003, fandt Flygtningenævnet ikke, at de har været af en sådan karakter, at de i sig selv kunne give grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I forhold til ansøgerens frygt for tjetjenerne, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han skulle være i nogen konkret asylbegrundende konflikt i forhold til de tjetjenske oprørere, eller at han ved en tilbagevenden skulle være i risiko for at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse fra disses side som følge af, at han i 2003 under tvang underskrev en erklæring om sin far. For så vidt angår den kvindelige ansøger fandt Flygtningenævnet ikke, at hun havde sandsynliggjort, at hun ved sin udrejse fra hjemlandet var konkret og individuelt forfulgt af grunde, som var omfattet af udlændingelovens § 7, eller at hun ved en tilbagevenden ville være i risiko for en sådan forfølgelse. Rusland/2007/1

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 5.7.1.5; 6.3.1 og 6.5.

8.18.2 Etniske forhold

Nævnet **stadfæstede i november 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2006. Ansøgerens ægtefælle har opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af sagen, at ansøgeren blev gift med sin nuværende ægtefælle i 2002. Da ægtefællen var efterlyst, så ansøgeren ham kun få gange om ugen. Da ægtefællen også havde en anden hustru, flyttede ansøgeren hen til sin familie. Ansøgeren har på ny indgået ægteskab med ægtefællen i Danmark. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim, at ansøgeren ikke havde været medlem af noget politisk parti eller politisk aktiv, og at ansøgeren havde samlevet i cirka to måneder i 2002 med hendes herboende nuværende ægtefælle. Vedrørende et påberåbt ægteskab i Tjetjenien lagde nævnet vægt på, at ægteskabet ikke var blevet registreret, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring kun havde set ægtefællen cirka en til to gange om ugen, og at der heller ikke forelå en registrering af nogen skilsmisse. Endvidere måtte det tillægges vægt, at to tilbageholdelser i foråret og sommeren 2005 begge havde været kortvarige, og at ansøgeren var blevet løsladt uden betingelse. Endelig lagde nævnet vægt på, at episoderne havde fundet sted

cirka tre år efter samlivsophævelsen, og at ansøgeren havde haft en meget begrænset viden om ægtefællens forhold og i øvrigt fremstod helt uprofileret. På denne baggrund fandtes de nævnte tilbageholdelser ikke at kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Det kunne derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Rusland/2007/7

8.18.3 Seksuelle forhold

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 5.7.1.5.

8.19 Serbien, Kosovo-provinsen

Der henvises til resuméer gengivet i kapitel 3.2; 3.10.2.2; 5.9 og 5.10

13 stadsfæstelser

0 tilladelser

8.20 Somalia

Nævnet **stadfæstede i oktober 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2003 som familiesammenført. Ansøgt om asyl i 2007. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren fik opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført i 2003. Han havde efterfølgende søgt asyl i Norge, Sverige og Holland. Hans opholdstilladelse som familiesammenført bortfaldt i begyndelsen af 2007 på grund af langvarigt ophold i udlandet. Han søgte herefter om asyl i Danmark. Ansøgeren er født i Mogadishu og tilhører hovedklanen Hawiye, underklanen Murusade. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv. Ansøgeren havde som sit asylmotiv anført, at han sammen med sin familie blev udsat for gentagne røverier i deres butik. Han havde også været tilbageholdt i 1999 af medlemmer af Saleban-klanen. Han havde endvidere påberåbt sig de generelle forhold i Somalia. Flygtningenævnet fandt ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i en særlig konkret risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde vægt på, at de omhandlede røveriforhold måtte anses for at være udtryk for almindelig kriminalitet i landet. Ansøgeren havde i asylansøgnings-skemaet oplyst, at der i forbindelse med røverierne blev fremsat trusler. Det fremgår af samtalereferatet, at ansøgeren havde forklaret, at hverken han eller familien havde været udsat for fysiske overgreb, hvilket han fragik under nævnsmødet. På baggrund af de divergerende oplysninger fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren havde været udsat for fysisk overlast i asylbegrundende omfang. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren efter episoden i 1999 havde kunnet opholde sig i hjemlandet uden at have problemer med medlemmer af Saleban-klanen. Flygtningenævnet fandt ikke, at de generelt vanskelige forhold i Somalia i sig selv kunne be-

10 stadsfæstelser

0 tilladelser

grunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgeren opholdt sig i Vesten i længere tid, og derfor som påberåbt af ansøgeren muligvis kunne betragtes som velhavende, kunne ikke føre til et andet resultat. Somalia/2007/12

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 3.1.2.1; 3.1.2.2; 3.1.2.3; 5.3; 5.3.1.2; 5.3.1.3 og 6.4.

8.21 Sri Lanka

19 stadsfæstelser

1 tilladelser

Nævnet meddelte i **januar 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født 1968. Indrejst i juni 2006. Ansøgeren, der er etnisk tamil, henviste som asylmotiv til, at han siden 1987 har udført propagandaarbejde for LTTE i form af musikindspilninger og optrædener, og at han siden 1998 har været medlem af LTTE's kulturelle afdeling. Ansøgeren indspillede musik i propaganda-øjemed for organisationen, ligesom han holdt taler ved masse-møder og i begrænset omfang havde fungeret som LTTE's talsmand. Ansøgeren forklarede desuden, at de srilankanske myndigheder ved flere lejligheder havde forsøgt at pågribe ham, og at han umiddelbart forud for sin udrejse nægtede at indspille flere CD'er for LTTE. Ansøgeren frygtede ved en tilbagevenden til Sri Lanka dels forfølgelse fra de srilankanske myndigheder som følge af hans arbejde for LTTE, dels forfølgelse fra LTTE, idet han havde finansieret sin udrejse af Sri Lanka med penge, som han havde fået i forudbetaling for indspilning af en CD. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren må anses for højt profileret gennem sine aktiviteter i LTTE's kulturelle afdeling, og at han må anses for almindeligt kendt i denne sammenhæng. Efter ansøgerens forklaring om myndighedernes bestræbelser på at pågribe ham fandt Flygtningenævnet at måtte lægge til grund, at ansøgeren har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at ansøgeren også i forhold til LTTE må anses for at være i risiko for at lide overlast. Flygtningenævnet meddelte herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Srilanka/2007/2

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i september 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var etnisk tamil fra Kilinochchi. Nævnet fandt, at ansøgerens forklaring om sin tilknytning til de to organisationer, LTTE og TELO [Tamil Ealam Liberation Organization], ikke virkede overbevisende. Selvom det blev lagt til grund, at ansøgeren havde haft en tilknytning til LTTE i 1995/1996, og at han herefter skulle have været tilknyttet TELO, fandtes dette ikke at kunne begrunde asyl. Nævnet bemærkede, at ansøgerens medlemskab af LTTE lå langt tilbage i tiden, og at ansøgeren alene havde været et menigt medlem, hvorfor det forekom mindre sandsynligt, at ansøgeren skulle have været efterstræbt af LTTE på grund af sit medlemskab af TELO. Ansøgeren

havde heller ikke sandsynliggjort, at han i forbindelse med drabet på en ven, skulle være kommet i modsætningsforhold til TELO. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren var eftersøgt af de srilankanske myndigheder, herunder i forbindelse med de af ansøgeren oplyste drab i 1999 på to medlemmer af PLOTE (People Liberation Organization of Tamil Ealam). Ansøgeren havde endvidere kunnet opholde sig i Sri Lanka uden problemer med myndighederne frem til 2004, og det fremstod som konstrueret til lejligheden, at TELO skulle have anmeldt ansøgeren til myndighederne flere år efter drabene. Ansøgeren havde som asylmotiv tillige henvist til den generelt vanskelige situation i Sri Lanka. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kræver, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland må frygtes at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke eller risiko herfor. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, er betinget af, at ansøgeren risikerer dødsstraf, eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i en reel risiko for at blive udsat for et af overgrebene. Af bemærkningerne til § 7, stk. 2 fremgår, at der ikke vil kunne gives opholdstilladelse efter bestemmelsen alene fordi, der hersker kaotiske eller borgerkrigs lignende forhold i landet. Efter en samlet vurdering af oplysningerne i ansøgerens sag sammenholdt med baggrundsoplysningerne om den generelt vanskelige situation i Sri Lanka, herunder UNHCR's Position Paper On The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka, december 2006, fandtes ansøgeren ikke at kunne anses for at være i en reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og 7, stk. 2. Nævnet bemærkede, at ansøgeren ikke kunne anses for at være en person, der var mål for myndighedsfølgelse og forfølgelse af LTTE og TELO. Srilanka/2007/1

Nævnet **stadfæstede i august 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i foråret 2005 som familiesammenført med sin herboende tidligere ægtefælle. Ansøgt om asyl i efteråret 2006. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun ved tilbagevenden frygter myndighederne, da hun har været børnesoldat for LTTE, hvilket hun frygter den tidligere ægtefælles familie, som bor i Sri Lanka. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren udrejste af hjemlandet legitimeret med eget pas og uden forud for udrejsen at have været udsat for overgreb eller andet, der kunne begrunde asyl. Den omstændighed, at ansøgeren som ganske ung og frem til 1994 havde været tilknyttet LTTE som børnesoldat, kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på den tid, der var passeret, og den omstændighed, at ansøgeren ikke på nogen måde kunne anses at have profileret sig. De generelle forhold, herunder forholdene for enlige kvinder, kunne ikke i sig selv medføre asyl eller beskyttelsesstatus. Ansøgerens problemer med sin tidligere

ægtefælle var af privatretlig karakter, og ansøgeren blev derfor henvist til at søge myndighedernes beskyttelse, hvis der skulle opstå konflikter. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ikke kunne opnå en sådan beskyttelse, hvorved bemærkedes, at ansøgerens oplysninger om ægtefællens familieforhold ikke kunne føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sri Lanka ville være i konkret risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Srilanka/2007/3

Nævnet **stadfæstede i september 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i foråret 2006 som 16-årig. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk tamil fra Sri Lanka, at ansøgeren sammen med sin familie havde boet i en af UNHCR drevet flygtningelejr siden tsunamien i december 2004, hvor familiens hus var blevet ødelagt, at hverken ansøgeren eller hans familie havde været politisk aktive, at ansøgeren ikke havde været udsat for straffeprocessuelle indgreb, og at det var ubestridt, at ansøgeren ikke havde været forfulgt ved udrejsen. Ansøgeren havde for Flygtningenævnet påberåbt sig, at han dels frygtede at blive hvervet af LTTE, dels frygtede at blive udsat for overgreb fra myndighedernes side på grund af sin etnicitet, og at han derfor ikke kunne vende tilbage til hjemlandet. Det måtte tillægges vægt, at ansøgeren ikke havde været udsat for konkrete hvervningsforsøg fra LTTEs side, at ansøgeren heller ikke havde haft konflikter med organisationen, at den srilankanske hær en enkelt gang havde henvendt sig til moderen på bopælen og spurgt til ansøgeren, og at ansøgeren i øvrigt fremstod helt uprofileret. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger havde været tale om en længerevarende konflikt i hjemlandet, og at der allerede på tidspunktet for ansøgerens indrejse i Danmark havde været uroligheder i hjemlandet. Endvidere lagde nævnet nogen vægt på, at ansøgeren først havde ansøgt om asyl i begyndelsen af 2007. Endelig fandt nævnet efter det foreliggende, at militærrets henvendelse på bopælen alene havde været en enkeltstående henvendelse af generel karakter. Under disse omstændigheder fandt nævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en konkret risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ligesom det heller ikke kunne antages, at han ville være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelt vanskelige forhold for etniske tamiler i Sri Lanka, herunder den generelle risiko for tvangsrekruttering af mindreårige, således som det er beskrevet i det foreliggende baggrundsmateriale, herunder UNHCRs Position Paper on the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka, af december 2006, kunne på denne baggrund ikke føre til noget andet resultat. Srilanka/2007/4

8.22 Statsløse palæstinensere

12 stadfæstelser

6 tilladelser

8.22.1 Statsløse palæstinensere fra Libanon

Nævnet **stadfæstede** i **april 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Senest indrejst i 2006. Ansøgeren blev i 1995 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. I 2003 blev ansøgeren af landsretten idømt 7 års fængsel og udvist for bestandig. **Flygtningenævnet** kunne tiltræde, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon efter nævnets praksis måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren havde en nær tilknytning til Libanon, hvor han måtte antages fortsat at kunne opnå den fornødne beskyttelse, hvorfor Libanon måtte anses for ansøgerens første asyl-land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren var født og opvokset i Libanon, hvor han fortsat havde familie. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren i 2005 ved genindrejse i Libanon og senere i 2005, da han søgte om et libanesisk rejsedokument, blev tilbageholdt af de libanesiske myndigheder. Ansøgeren blev ved begge tilbageholdelser udsat for voldelige overgreb. Ansøgeren blev efter den første tilbageholdelse løsladt efter fremlæggelse af oversættelse af danske dokumenter vedrørende ansøgerens løsladelse i Danmark, mens han efter den anden tilbageholdelse blev løsladt mod betaling af bestikkelse. Flygtningenævnet fandt ikke, at disse tilbageholdelser kunne begrunde, at ansøgeren ikke kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig problemfrit i Libanon fra slutningen af 2005 til midten af 2006, samt at han i slutningen af 2005 fik udstedt rejsedokument af de libanesiske myndigheder. Det forhold, at ansøgeren var udrejst illegalt af Libanon, kunne ikke anses for asylbegrundende. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at ansøgeren ifølge baggrundsoplysningerne ikke risikerede en uforholdsmæssig straf for illegal udrejse. Flygtningenævnet forkastede ansøgerens forklaring om, at han efterstræbtes af Hizbollah på grund af, at han havde optaget billeder af en bygning, hvor Hizbollah holder til. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring herom forekom utroværdig og konstrueret til lejligheden. Statsløse Palæstinensere/2007/6

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren og hendes døtre havde således gennem årene været udsat for forskellige overgreb fra ansøgerens ægtefælle. Flygtningenævnet lagde i overensstemmelse med Udlændingesservices afgørelse til grund, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren måtte antages at kunne opnå den fornødne beskyttelse fra organisationer eller myndigheder i Libanon, ligesom hendes sønner måtte antages at kunne yde sådan beskyttelse. Det bemærkedes, at ansøgeren havde

opnået beskyttelse vedrørende et andet familieretligt forhold. Det bemærkedes endvidere, at ansøgeren, såfremt hun ikke selv mente at kunne tage ophold i den flygtningelejr, hun tidligere havde boet i, som følge af forholdet til ægtefællen, måtte henvises til at tage ophold et andet sted i Libanon. Flygtningenævnet fandt således, at ansøgeren måtte antages fortsat at kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, hvor hun havde boet frem til udrejsen, og at Libanon således fortsat kunne tjene som 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Statsløs Palæstinenser/2007/7

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 5.3.1.2 og 5.3.1.3.

8.22.2 Statsløse palæstinensere fra Syrien

Nævnet meddelte i **februar 2007** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i januar 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Syrien, araber og sunni-muslim. Hun havde ikke været hverken politisk eller religiøs aktiv. Ansøgeren havde som asylgrundlag henvist til, at hun især frygtede sin egen families dødstrusler, hvis hun skulle vende tilbage til Syrien, da hun havde bragt skam over familien ved at forlade sin mand, ligesom hun havde vidnet imod ham i en sag om hustruvold. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerens familie - herunder hendes fader - flere gange havde truet hende med, at hun ville blive slået ihjel, hvis hun forlod sin mand og vendte tilbage til Syrien. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse til grund, at ansøgerens kusine for nogle år siden blev slået ihjel af sin nærmeste familie, da kusinen havde krænket familiens ære ved at gå fra sin mand. Ansøgeren havde oplyst, at hendes fætter som følge heraf i Syrien blev idømt en kortvarig fængselsstraf. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, herunder Udlændingeservices fact-finding rapport af 28. februar 2002, at æresdrab forekommer i Syrien, og at æresdrab ofte ikke straffes eller straffes meget lempeligt, samt at kvinder i praksis ikke kan være sikre på, at myndighederne vil være i stand til eller vil have tilstrækkelig vilje til at yde beskyttelse mod vold i familieforhold. Da det ikke kunne udelukkes, at ansøgeren ville blive udsat for æresdrab af sin familie, hvis hun vendte tilbage til Syrien, og da ansøgeren ikke efter de anførte baggrundsoplysninger kunne forvente at få myndighedernes beskyttelse, fandt Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien ville være i risiko for overgreb fra familiens side som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 2. Statsløs Palæstinenser/2007/8

8.23 Sudan

1 stadsfæstelse Der henvises til resumé gengivet i kapitel 5.2 og 5.8.

0 tilladelser

8.24 Syrien

5 stadsfæstelser Nævnet **stadfæstede** i **april 2007** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Ansøgeren indrejste første gang i Danmark i 1988, hvor han

3 tilladelser

blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 1998 blev ansøgeren udstedt af Danmark ved dom. Flygtningenævnet stadfæstede i 1999 Udlændingesservices afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for udsendelse. I 2000 blev ansøgeren tvangsmæssigt udsendt af Danmark. Ansøgeren indrejste på ny i april 2006. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren under hele sagens forløb havde forklaret rimelig konsistent, og der fandtes derfor ikke grundlag for at udsætte sagen på nærmere undersøgelse af ansøgerens psykiske tilstand, idet ansøgerens forklaring kunne lægges til grund. Det lagdes således til grund, at ansøgeren efter tilbagevenden fra Danmark var blevet afhørt af de syriske myndigheder, men derefter løsladt, og at han kort tid senere var udrejst til Libanon, hvor han havde boet indtil april 2006. Det kunne endvidere lægges til grund, at han primo 2006 havde fået udstedt syrisk pas, og at han nogle gange legalt var indrejst i Syrien. Uanset om ansøgeren måtte have været kortvarigt tilbageholdt og slået under disse ophold i Syrien, fandtes dette ikke at have en sådan intensitet, at det kunne begrunde asyl. Nævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren set i forhold til Syrien opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Syrien/2007/3

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 3.1.2.4; 5.2 og 5.7.1.4.

8.25 Tunesien

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 3.1.2.4 og 5.2.

0 stadsfæstelser

1 tilladelse

8.26 Tyrkiet

Nævnet **stadfæstede i oktober 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder fra Tyrkiet. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren på grundlag af sine aktiviteter for det lovlige parti, DEHAP, ved en tilbagevenden til hjemlandet, risikerede fængsling eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han havde arbejdet og trænet med PKK i en træningslejr i Syrien. Uanset om ansøgeren måtte have opholdt sig i en træningslejr for PKK i Syrien, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at dette var kommet til de tyrkiske myndigheders kendskab. Flygtningenævnet lagde tillige vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark i 2005, men først ansøgte om asyl et år senere. Flygtningenævnet fandt ikke, at den omstændighed, at ansøgeren ikke havde aftjent værnepligt kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at udeblivelse fra aftjening af værnepligt i Tyrkiet, ikke kunne antages at medføre en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf. Den omstændighed, at ansøgeren er etnisk kurder kunne ikke begrunde et andet resultat. Flygtningenævnet bemærkede herved, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke generelt kunne antages at være problemer

4 stadsfæstelser

1 tilladelse

med aftjening af værnepligt for etniske kurdere. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Tyrkiet, risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 stk. 1, eller ville være i en konkret risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Tyrkiet/2007/2

Nævnet **stadfæstede i oktober 2007** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2004. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder, og at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede at blive fængslet af politiet, og at han frygtede medlemmer af det tyrkiske nationalparti MHP. Ansøgeren anførte til støtte herfor, at han i efteråret 2004 havde været tilbageholdt og afhørt af politiet i forbindelse med deltagelse i en demonstration til fordel for PKKs leder Abdallah ôchelân, hvor ansøgeren var i slagsmål med personer fra MHP. Uanset om Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde deltaget i den pågældende demonstration, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han som følge heraf var eftersøgt af de tyrkiske myndigheder. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren alene var tilbageholdt en eller to dage, at ansøgeren blev løsladt uden betingelser, og at ansøgeren kort tid efter udrejste fra Tyrkiet legitimeret med ægte nationalitetspas. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgerens forældre i perioden siden efteråret 2004 og indtil nævnsmødet i oktober 2007, regelmæssigt var blevet opsøgt af myndighedspersoner på baggrund af ansøgerens deltagelse i demonstrationen. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens forklaring herom fremtrådte som konstrueret og at den blev udbygget under sagen, og ikke var nærmere konkretiseret. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren, der indrejste i Danmark i 2004, først ansøgte om asyl i begyndelsen af 2007, da ansøgeren blev anholdt af politiet. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren heller ikke havde ansøgt om asyl i Sverige, uanset ansøgeren efter sin forklaring havde opholdt sig der cirka halvdelen af året efter sin indrejse i Danmark. Uanset om ansøgeren var eftersøgt med henblik på aftjening af værnepligt, som det blev oplyst under sagens behandling i Flygtningenævnet, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at udeblivelse fra aftjening af værnepligt i Tyrkiet ikke kunne antages at medføre en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf. Den omstændighed, at ansøgeren er etnisk kurder og ikke ønskede at aftjene værnepligt, kunne ikke begrunde et andet resultat. Flygtningenævnet bemærkede herved, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger, ikke generelt kunne antages at være problemer for etniske kurdere med aftjening af værnepligt. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice, med henblik på, at der blev taget stilling til spørgsmålet om værnepligt og indhentelse yderligere oplysninger om betingelserne for etniske kurdere aftjening af værnepligt i Tyrkiet. Flygtningenævnet fandt

herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Tyrkiet risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 stk. 1, eller ville være i en konkret risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Tyrkiet/2007/3

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 3.1.1.1.

Kapitel 9

Statistik

9.1 Nævnets afgørelser i 2007

Flygtningenævnet har tidligere opgjort alle tal – herunder produktion, sagsbehandlings-tider m.v., - med udgangspunkt i det antal sager, som nævnet har behandlet. Fra den 1. januar 2007 har nævnet, efter anmodning fra Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, opgjort sagsbehandlingstider og andre statistiske oplysninger med udgangspunkt i det antal personer, som er omfattet af de afgørelser, der er truffet. Det skyldes, at øvrige statistiske oplysninger på koncernområdet er opgjort på grundlag af antallet af **personer**, der er omfattet af de forskellige afgørelser. Alle tal i dette kapitel er derfor opgjort i antal personer, bortset fra tabel 1, hvori der både indgår tal opgjort i antal sager og i antal personer.

Oplysninger om antal sager i kapitlerne 6 og 7 er dog opgjort i antal sager og ikke i personer.

Nævnet har i 2007 afholdt nævnsmøder svarende til 105 heldagsmøder og har truffet afgørelse vedrørende i alt 351 personer, inkl. sager, der er genoptagede. Herudover er et antal personsager afsluttet uden afgørelse.

Tabel 1 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstype i 2007 samt i de to foregående år.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2005 antal sager	2006 antal sager	2007 antal sager	2007 antal personer
Nye spontansager	581	389	231	273
Genoptagede sager	26	62	18	22
Inddragelsessager	8	9	8	11
Forlængelsessager	9	0		0
Bortfaldssager	13	17	23	29
Udsendelsessager	18	11	15	15
Ambassadorsager	59	2	0	0
Statusændringsager	3	1	1	1
Afgjorte sager i alt	717	491	296	351

Flygtningenævnet tog i 2007 endvidere i 413 personsager stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagen skulle genoptages. Der kan nærmere henvises til afsnit 9.6.

9.2 Sagernes behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2007 fordelt på behandlingsform.

Tabel 2. Afgørelser i personer i 2007 fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	248	-	18	7	273
Genoptagede sager	14	-	4	4	22
Inddragelsessager	11	-	-	-	11
Bortfaldssager	13	16	-	-	29
Udsendelsessager	15	-	-	-	15
Statusændringsager	-	1	-	-	1
I alt	301	17	22	11	351

Som det fremgår, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde.

Der berammes som udgangspunkt 4 sager til mundtlig behandling pr. nævnsmøde, men da en række sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægt-hedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes til mundtlig behandling. En del af de udsatte sager afgøres

efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

Endelig fremgår det, at der i 2007 blev truffet afgørelse i 7 nye spontansager af en formand eller næstformand på formandskompetencen. Der er tale om sager, der af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som efter udlændingelovens § 53, stk. 8, kan behandles af formanden alene. Herudover blev 4 genoptagede sager behandlet på formandskompetencen.

9.3 Sager afsluttet uden en afgørelse

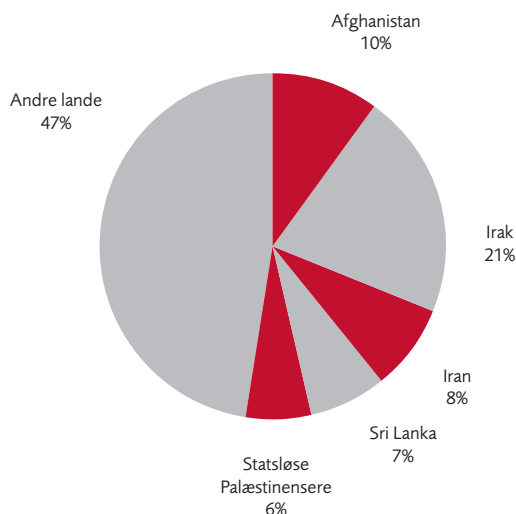
I 2007 blev i alt 32 personsager afsluttet uden en afgørelse. Sager, der er afsluttet uden en afgørelse, omfatter sager hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingesservices afslag på asyl, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet eller trukket tilbage af Udlændingesservice til fornyet behandling i første instans.

9.4 Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.

Nævnet har i 2007 behandlet sager vedrørende ansøgere fra 44 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere.

Figur 1 nedenfor viser nationalitetsfordelingen i spontansager, inkl. genoptagede sager med ny afgørelse.

Figur 1. Nationalitets fordelingen i spontansager

For så vidt angår ”andre lande” i figur 1 bemærkes, at disse sager udgør ca. 47 % af de afgjorte spontansager, hvoraf der for øvrige 40 landes vedkommende alene blev behandlet spontansager vedrørende 15 personer eller færre vedrørende de pågældende nationaliteter.

Tabel 3 giver en oversigt over den eksakte nationalitetsfordeling i personer af nævnets afgørelser i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager (§ 49 a). I opgørelsen af spontansagerne er medregnet 22 genoptagede spontansager med ny afgørelse.

Tabel 3. Nationalitetsfordelingen i personer i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager.

	Spontan- sager	Inddragelses- sager	Bortfalds- sager	Udsendelses- sager	I alt
Afghanistan	30	3	-	2	35
Algeriet	2	-	-	-	2
Armenien	11	-	-	-	11
Aserbajdsjan	6	-	-	-	6
Bangladesh	3	-	-	-	3
Bosnien-Hercegovina	2	-	-	-	2
Bulgarien	1	-	-	-	1
Cameroun	1	-	-	-	1
Colombia	1	-	-	-	1
Congo (Brazzaville)	1	-	-	-	1
Etiopien	4	-	-	1	5
Forbundsrep. Kina	3	-	-	-	3
Gambia	1	-	-	-	1
Georgien	2	-	-	1	3
Ghana	1	-	-	-	1
Guinea	1	-	-	-	1
Hviderusland (Belarus)	2	-	-	-	2
Indien	6	-	-	-	6
Irak	63	0	1	5	69
Iran	25	3	3	1	32
Israel	1	-	-	-	1
Italien	-	1	-	-	1
Jordan	1	-	-	-	1
Kenya	1	-	-	-	1
Libanon	9	-	-	-	9
Liberia	1	-	-	-	1

	Spontan- sager	Indragelses- sager	Bortfalds- sager	Udsendelses- sager	I alt
Libyen	2	-	-	-	2
Marokko	2	-	-	-	2
Montenegro	1	-	-	-	1
Nepal	1	-	-	-	1
Nigeria	11	-	-	-	11
Pakistan	4	-	-	-	4
Rusland	12	-	-	1	13
Rwanda	2	-	-	1	3
Serbien	14	-	-	1	15
Sierra Leone	1	-	-	-	1
Somalia	10	1	18	1	30
Sri Lanka	20	-	-	-	20
Statsløse palæstinensere	18	-	7	1	26
Sudan	1	1	-	-	2
Syrien	8	1	-	-	9
Tunesien	1	1	-	-	2
Tyrkiet	5	-	-	-	5
Ukraine	1	-	-	-	1
Uzbekistan	2	-	-	-	2
I alt	295	11	29	15	350

Om sagernes udfald henvises til næste afsnit.

9.5 Afgørelsernes udfald i spontansager

Nævnet har i 2007 truffet afgørelse vedrørende 273 personer i nye spontansager og vedrørende 22 personer i genoptagede sager. Af tabel 4 fremgår sagernes udfald fordelt på nationalitet.

Tabel 4. Nævnets afgørelser i 2007 i spontansager, herunder genoptagede sager, opgjort i personer.

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Afghanistan	20	67 %	5	17 %	5	17 %	30
Algeriet	2	100 %	-	-	-	-	2
Armenien	11	100 %	-	-	-	-	11
Aserbajdsjan	2	33 %	4	67 %	-	-	6
Bangladesh	3	100 %	-	-	-	-	3
Bosnien-Hercegovina	0	-	-	-	2	100 %	2

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Bulgarien	1	100 %	-	-	-	-	1
Cameroun	1	100 %	-	-	-	-	1
Colombia	1	100 %	-	-	-	-	1
Congo (Brazzaville)	1	100 %	-	-	-	-	1
Etiopien	4	100 %	-	-	-	-	4
Forbundsrep. Kina	3	100 %	-	-	-	-	3
Gambia	1	100 %	-	-	-	-	1
Georgien	2	100 %	-	-	-	-	2
Ghana	1	100 %	-	-	-	-	1
Guinea	1	100 %	-	-	-	-	1
Hviderusland (Belarus)	-	-	2	100 %	-	-	2
Indien	6	100 %	-	-	-	-	6
Irak	44	70 %	2	3 %	17	27 %	63
Iran	16	64 %	3	12 %	6	24 %	25
Israel	1	100 %	-	-	-	-	1
Jordan	1	100 %	-	-	-	-	1
Kenya	1	100 %	-	-	-	-	1
Libanon	8	89 %	-	-	1	11%	9
Liberia	1	100 %	-	-	-	-	1
Libyen	1	50 %	-	-	1	50 %	2
Marokko	2	100 %	-	-	-	-	2
Montenegro	1	100 %	-	-	-	-	1
Nepal	1	100 %	-	-	-	-	1
Nigeria	9	82 %	-	-	2	18 %	11
Pakistan	4	100 %	-	-	-	-	4
Rusland	7	58 %	5	42 %	-	-	12
Rwanda	2	100 %	-	-	-	-	2
Serbien	13	93 %	-	-	1	7 %	14
Sierra Leone	1	100 %	-	-	-	-	1
Somalia	10	100 %	-	-	-	-	10
Sri Lanka	19	95 %	-	-	1	5 %	20
Statsløse palæstinensere	12	67 %	4	22 %	2	11 %	18
Sudan	1	100 %	-	-	-	-	1
Syrien	5	63 %	2	25 %	1	13 %	8
Tunesien	-	-	-	-	1	100 %	1
Tyrkiet	4	80 %	1	20 %	-	-	5
Ukraine	1	100 %	-	-	-	-	1
Uzbekistan	2	100 %	-	-	-	-	2
I alt	227	77 %	28	9 %	40	14 %	295

Som det fremgår af tabel 4, har nævnet i 2007 stadfæstet Udlændingesservices afgørelse i 77 % af sagerne, dvs. at nævnet i 2007 har omgjort 23 % af Udlændingesservices afgørelser i spontansager. Til sammenligning var omgørelsesprocenten 19 % i 2006. I 2005 var opgørelsesprocenten 16 %.

9.6 Genoptagelsessager

Tabel 5 viser nævnets afgørelser i genoptagede spontansager med ny afgørelse fordelt på nationalitet.

Tabel 5. Nationalitetsfordeling og nævnets afgørelser i 2007 i genoptagede sager med ny afgørelse, opgjort i personer

	Stadfæstelse	§ 7, stk. 1	§ 7, stk. 2	I alt
Afghanistan	1	-	-	1
Irak	2	1	3	6
Iran	2	2	6	10
Libanon	-	2	-	2
Serbien	-	-	1	1
Statsløse palæstinensere	-	2	-	2
I alt	5	7	10	22

Som det fremgår af tabel 5, blev der meddelt opholdstilladelse til 17 personer svarende til 77 %.

Det høje tal for meddelelse af opholdstilladelse skal ses i forhold til, at nævnet kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye omstændigheder i sagen.

Flygtningenævnet tog i 2007 stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagen skulle genoptages vedrørende 413 personer. Heraf blev 63 personsager genoptaget, mens der i 285 personsager blev meddelt afslag på genoptagelse. I 36 personsager afviste nævnet at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdssted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. Endelig blev 29 anmodninger om genoptagelse afsluttet uden afgørelse på grund af hjemvisning, frafald eller ansøgerens forsvinden. Antallet af afgørelser vedrørende genoptagelse er højere end antallet af afgørelser i spontansager (i alt 325 personsager), og en betydelig del af nævnets ressourcer er således anvendt på genoptagelsesspørgsmål.

Til sammenligning tog nævnet i 2006 stilling til spørgsmålet om genoptagelse i 454 sager. Heraf blev 83 sager genoptaget. I 296 sager blev meddelt afslag på genoptagelse og 75 sager blev afvist, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdssted.

Nationalitetsfordelingen i sager, hvori der anmodes om genoptagelse, er næsten lige så bred som i de nye spontansager. Langt det største antal genoptagelsesansøgninger er kommet fra irakiske statsborgere, jf. også kap. 7. 4. Øvrige store nationalitetsgrupper i 2007 var Iran og Serbien og Montenegro.

9.7 Afgørelsernes udfald i bortfaldssager, inddragelses- og forlængelsessager og udsendelsessager

Tabel 6 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelses- og forlængelsessager og udsendelsessager fordelt på nationalitet.

Tabel 6. Udfaldet af nævnets afgørelser i inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager, opgjort i personer

	Bortfaldssager		Inddragelsessager		Udsendelsessager		I alt
	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	
Afghanistan	-	-	-	3	1	1	5
Etiopien	-	-	-	-	-	1	1
Georgien	-	-	-	-	1	-	1
Irak	-	1	-	-	5	-	6
Iran	1	2	-	3	0	1	7
Italien	-	-	1	-	-	-	1
Rusland	-	-	-	-	-	1	1
Rwanda	-	-	-	-	-	1	1
Serbien	-	-	-	-	1	-	1
Somalia	11	7	-	1	1	-	20
Statsløse palæstinensere	7	-	-	-	1	-	8
Sudan	-	-	1	-	-	-	1
Syrien	-	-	1	-	-	-	1
Tunesien	-	-	1	-	-	-	1
I alt	19	10	4	7	10	5	55

Som det fremgår af tabel 6 har nævnet i 2007 truffet afgørelse i 29 bortfaldssager, 11 inddragelsessager, og 15 udsendelsessager.

9.8 Sagsbehandlingstider

Nævnets målsætninger for sagsbehandlingstider fremgår af tabel 7 nedenfor.

Tabel 7. Sagsbehandlingstider i 2007

Sagstype	Målsætning Opgjort i personer	Resultat opgjort i personer
Spontansager 100 %	130 dage	137 dage
Spontansager 90 %	100 dage	105 dage
Genoptagelsesansmodninger i spontansager	200 dage	202 dage

Spontansager omfatter alle kategorier af spontansager, herunder også genoptagede spontansager og spontansager, der behandles på formandskompetencen (sager, der af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren).

Sagsbehandlingstiden opgøres i bruttotid og indeholder således det samlede tidsforbrug til behandling af sagen.

Det er Flygtningenævnets opfattelse, at årets resultat er tilfredsstillende under hensyn til antallet af modtagne sager og antallet af verserende sager primo og ultimo 2007.

Flygtningenævnet har fortsat et stort antal verserende sager med anmodning om genoptagelse, og nævnet forventer ligeledes en forholdsvis langs sagsbehandlingstid vedrørende behandlingen af spørgsmål om genoptagelse i 2008. Det fremgår imidlertid af nævnets målsætninger, at sagsbehandlingstiden i genoptagelsesspørgsmål skal nedbringes til omkring 100 dage i 2009.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel I

Bestemmelse af udtrykket flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffede afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på

grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel I, afsnit A, betyde enten

- (a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller
- (b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage

til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommisær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;
- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed true- des i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uophødeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige ind- rejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre be- grænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke ud- vise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offent- lige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i

overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogen- somhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne om- råder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågæl- dende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder ind-

trådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklarationer afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1044 af 6. august 2007

Herved bekendtgøres udlændingeloven jf. lovbekendtgørelse nr. 945 af 1. september 2006 med de ændringer, der følger af lov nr. 523 af 24. juni 2005, lov nr. 542 af 24. juni 2005, lov nr. 554 af 24. juni 2005, lov nr. 301 af 19. april 2006, lov nr. 538 af 8. juni 2006, lov nr. 532 af 8. juni 2006, lov nr. 89 af 30. januar 2007, lov nr. 379 af 25. april 2007¹⁾, lov nr. 504 af 6. juni 2007, lov nr. 505 af 6. juni 2007 og lov nr. 507 af 6. juni 2007.

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen eller, såfremt de pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indrejsen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af denne lov, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse

med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om opholdstilkendelser efter § 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan herved fravige bestemmelserne i denne lov, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Den Europæiske Union eller dens medlemsstater.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaf-talen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Bulgarien, Cypern, Estland, Letland, Litauen, Malta, Polen, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b, stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3 og 4, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 28, stk. 6, 2. pkt., § 38, stk.

¹⁾ Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, j.nr. 2007/4001-78

1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f-58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.

Stk. 3. Ved Schengengrænsekodeksen forstås i denne lov forordning om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) med senere ændringer.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, har i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra visummets oprindelige gyldighedsdato. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland. Uden for de i 1. pkt. nævnte tilfælde har udlændinge med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland alene ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 18.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra a.

Stk. 5. Udlændinge, der har opholdstilladelse udstedt af Schweiz eller Liechtenstein, og som opfylder indrejsebetingelserne i Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 1, litra a, c, d og e, har ret til at rejse gennem Danmark. Gennemrejse må ikke overstige fem dage.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder i løbet af en 6-måneders-periode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for 6-måneders-perioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af Schengenkonventionens artikel 12, jf. artikel 15, til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene.

Stk. 2. Udstedelse af visum efter stk. 1 kan betinges af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed for betaling af et beløb på 50.000 kr.

Stk. 3. Beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, jf. dog 2. pkt. Halvdelen af beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, og det resterende beløb frigives, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse,

hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last.

Stk. 4. Beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen

- 1) udvises efter reglerne i kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 5, eller
- 3) indgiver ansøgning om asyl i et andet Schengenland.

Stk. 5. Uanset bestemmelsen i stk. 4, nr. 2, forfalder beløbet nævnt i stk. 2 ikke til betaling, hvis udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse enten inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, eller hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på mindst 450.000 kr., jf. § 9 a, stk. 1, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag, eller hvis hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter stk. 2 skal stilles, og for betaling af beløb, der er forfaldet til betaling efter stk. 3 og 4. Det i stk. 2 angivne beløb er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 4 c. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i en periode på 5 år, hvis der foreligger sådanne omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4. Perioden udgør 3 år, hvis der foreligger sådanne omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 3, 2. pkt. § 4, stk. 3, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis der foreligger ganske særlige grunde.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt., jf. § 4, stk. 4, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis der foreligger omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 5, eller hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2. Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt., jf. § 4, stk. 4, nr. 2 og 3, finder ikke anvendelse, hvis udlæn-

dingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5, jf. dog § 9 a, stk. 1, 2. pkt., jf. 1. pkt., og stk. 5, for så vidt angår arbejdstagere, der er statsborgere i Bulgarien, Estland, Letland, Litauen, Polen, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet eller Ungarn.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller

nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejds erfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingesservice og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bestemmer den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,
- 2) et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,

- b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,

- c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller

- d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold,

- 3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at ansøgeren og den herboende person underskriver en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelle medfølgende udenlandske børns danskuddannelse og integration i det danske samfund.

Stk. 3. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1-3, kan, såfremt helt særlige grunde taler derfor, betinges af, at den herboende person dokumenterer at kunne forsørge ansøgeren.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 20. Økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. kan efter anmodning nedsættes med halvdelen af det beløb, der er stillet sikkerhed for efter 1. pkt., når udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller modtaget bevis for aktiv deltagelse

ved uddannelsens afslutning, jf. § 5, stk. 5, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. skal stilles. Det i 1. pkt. angivne beløb er fastsat i 2002-niveau og reguleres fra og med 2003 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person i 1 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal endvidere, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at ansøgeren og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. og 2. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land. Herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, anses for at have haft dansk indfødsret fra fødslen. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvornår ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark kan anses for større end den samlede tilknytning til et andet land.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske. Er ægteskabet indgået eller er samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 213, 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt ansøgning herom er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, hvorpå der meddeles afslag efter stk. 16. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgerens barn kan henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler derimod, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, i øvrigt taler derimod.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er

direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

Stk. 13. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren og en af ansøgerens forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, kun gives, såfremt ansøgeren har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgningen indgives senest 2 år efter, at den herboende person opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 2, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod.

Stk. 14. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter § 17, kun gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor.

Stk. 15. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 25.

Stk. 16. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1, §§ 213, 215-219, 222 eller 223, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216-219, 222 eller 223, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 230, 232, 235, 237, 244-246, 250, 260, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Stk. 17. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren, og at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrati-

onsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

Stk. 18. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Har udlændingen på tidspunktet for ansøgningen lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9 f, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1 eller 2, dog indgives, behandles og tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 19. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal restanceinddrivelsesmyndigheden pålægge garanten at yde betaling for hjælpen. Betalingen skal af restanceinddrivelsesmyndigheden inddrives hos garanten efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven og efter §§ 15, 15 a og 15 b i opkrævningsloven. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 20. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal restanceinddrivelsesmyndigheden tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 19, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter i samråd med skatteministeren

nærmere regler om, hvordan tvangsinddrivelse efter 1. pkt. skal ske.

Stk. 21. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingesservice til brug for behandlingen af en sag efter stk. 1 om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Stk. 22. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse om, i hvilket omfang den herboende person eller ansøgeren inden for en i anmodningen nærmere angiven periode har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, stk. 12, 1. og 2. pkt., og stk. 17, 1. og 2. pkt.

Stk. 23. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingesservice, hvis udlændingen eller den herboende person modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og om omfanget af sådan hjælp, jf. stk. 5, stk. 12, 1. og 2. pkt., og stk. 17, 1. og 2. pkt. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden samtykke. 1. og 2. pkt. finder kun anvendelse, hvis opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, 1. og 2. pkt., og stk. 12, 1. pkt.

Stk. 24. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Ministeren for flygtninge, indvandre og integration fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 12, 2. pkt., og stk. 17, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 25. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod ansøge-

rens tarv, jf. stk. 15. Kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.

§ 9 a. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler for at imødekomme ansøgningen, herunder hvis udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse enten inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, eller hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på mindst 450.000 kr. Det i 1. pkt. angivne beløb er fastsat i 2007-niveau og reguleres fra og med 2008 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. For arbejdstagere, der er statsborgere i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn, finder 1. pkt. alene anvendelse, hvis der ikke kan gives de pågældende opholdstilladelse i medfør af stk. 5.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 e nægtes forlænget efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed, og beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler derfor.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2 kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig her i landet. Ansøgninger, der indgives senere end 7 dage efter, at der er truffet endelig afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 e, kan ikke behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er statsborger i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet eller Ungarn,

1) hvis den pågældende har indgået aftale eller fået tilbud om ordinær beskæftigelse mindst 30 timer om ugen hos en herværende arbejdsgiver i henhold til en hos arbejdsgive-

ren gældende dansk overenskomst, der vedrører det pågældende arbejde, og hvor der som aftalepart på lønmodtagersiden mindst er tale om en lokal fagforening, som er medlem af en landsdækkende lønmodtagerorganisation,

- 2) hvis den pågældende på et arbejdsområde, hvor løn- og ansættelsesvilkårene sædvanligvis alene er reguleret i en individuel ansættelseskontrakt, har indgået aftale eller fået tilbud om ordinær beskæftigelse mindst 30 timer om ugen hos en herværende arbejdsgiver som forsker, underviser, funktionær i en ledende stilling eller specialist m.v., eller
- 3) hvis den pågældende uden for de i nr. 1 og 2 nævnte tilfælde har indgået aftale eller fået tilbud om ordinær beskæftigelse mindst 30 timer om ugen hos en herværende arbejdsgiver på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 5 skal betinges af, at den herværende arbejdsgiver er registreret hos told- og skatteforvaltningen som indeholdelsespligtig efter kildeskatteloven. Udlændingesservice kan indhente oplysning herom fra told- og skatteforvaltningen. Oplysningerne kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 5 kan ikke gives, såfremt den herværende arbejdsgiver er omfattet af strejke, lockout eller blokade. Dette gælder dog ikke, hvis konflikten er kendt overenskomststridig eller på anden måde retsstridig.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 5, nr. 3, skal betinges af, at den indgåede ansættelsesaftale eller det fremsatte ansættelsestilbud indeholder de i § 2, stk. 2, i lov om arbejdsgiverens pligt til at underrette lønmodtageren om vilkårene for ansættelsesforholdet nævnte oplysninger.

Stk. 9. I sager vedrørende opholdstilladelse efter stk. 5, nr. 3, afgiver den herværende arbejdsgiver over for Udlændingesservice erklæring om, hvorvidt løn- og ansættelsesvilkårene er sædvanlige, og om, hvorvidt de i stk. 8 nævnte oplysninger er indeholdt i ansættelsesaftalen eller -tilbudet.

Stk. 10. Det regionale beskæftigelsesråd afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse om, hvorvidt de i stk. 1, 2, 5 eller 8 angivne betingelser efter det regionale beskæftigelsesråds opfattelse er opfyldt. Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 11. Hvis en herværende arbejdsgiver har

indgået en gældende dansk overenskomst, hvor der som aftalepart på lønmodtagersiden mindst er tale om en lokal fagforening, som er medlem af en landsdækkende lønmodtagerorganisation, jf. stk. 5, nr. 1, kan Udlændingesservice godkende, at arbejdsgiveren ansætter statsborgere fra Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet eller Ungarn til at udføre nærmere angivne arbejdsfunktioner inden for overenskomstens dækningsområde efter en anmeldelse af ansættelsesforholdet til Udlændingesservice. Stk. 6 og 7 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 12. Udlændingesservice kan godkende, at en herværende arbejdsgiver, der har indgået en overenskomst som nævnt i stk. 11, ansætter statsborgere fra Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet eller Ungarn i stillinger som omhandlet i stk. 5, nr. 2, efter en anmeldelse af ansættelsesforholdet til Udlændingesservice. Det er en betingelse, at virksomheden har dokumenteret, at der er tale om arbejdsfunktioner, som falder inden for de omhandlede stillingskategorier. Stk. 6 og 7 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 13. En udlænding, der er statsborger i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet eller Ungarn, og som har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse under vilkår som nævnt i stk. 5, nr. 1 eller 2, hos en arbejdsgiver godkendt efter stk. 11 eller 12, opnår ved anmeldelse til Udlændingesservice ret til ophold og arbejde i tiden, indtil Udlændingesservice har taget stilling til, om udlændingen kan meddeles opholdstilladelse. Opholdstilladelse skal mod forevisning af legitimisation afhentes af udlændingen inden 30 dage efter, at meddelelse om, at udlændingen har opnået opholdstilladelse, er sendt til udlændingen.

Stk. 14. En anmeldelse efter stk. 13 skal underskrives af arbejdsgiver og arbejdstager og indeholde oplysninger som nævnt i stk. 16, nr. 1-5.

Stk. 15. Udlændingesservice kan inddrage en godkendelse meddelt efter stk. 11 eller 12, hvis godkendelsen er opnået ved svig, hvis betingelserne for godkendelsen ikke længere er til stede, eller hvis vilkårene for godkendelsen ikke overholdes. Udlændingesservice kan til brug for en afgørelse efter 1. pkt. indhente en udtalelse fra det regionale arbejdsmarkedsråd. Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 16. Udlændingesservice videregiver uden udlændingens samtykke oplysning om medde-

lelse af opholdstilladelse efter stk. 5 og 13 til det regionale arbejdsmarkedsråd. Udlændingesservice kan i den forbindelse, herunder i elektronisk form, videregive følgende oplysninger:

- 1) Lønmodtagerens navn.
- 2) Arbejdsgiverens navn og adresse og arbejdsstedets beliggenhed.
- 3) Lønmodtagerens arbejdsfunktioner, titel, rang, stilling og jobkategori.
- 4) Ansættelsesforholdets begyndelsestidspunkt og dets forventede varighed, hvis der ikke er tale om tidsbestemt ansættelse.
- 5) Den normale daglige eller ugentlige arbejdstid.

Stk. 17. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at de i stk. 11-16 nævnte regler tillige gælder for arbejdsgivere, der ikke har indgået en gældende dansk overenskomst, hvor der som aftalepart på lønmodtagerens side mindst er tale om en lokal fagforening, som er medlem af en landsdækkende lønmodtagerorganisation, jf. stk. 5, nr. 1.

Stk. 18. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at statsborgere fra Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet eller Ungarn på særlige områder er fritaget for krav om opholdsopholdstilladelse som nævnt i stk. 5.

Stk. 19. Stk. 5-18 finder tilsvarende anvendelse for statsborgere fra Bulgarien og Rumænien.

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingesservice eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingesservice.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige

grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-17, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 19-25, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
- 2) udlændingen har medvirket ved udsendesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og
- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

- 1) En uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling.
- 2) En uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 til udlændinge, der er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet.

Stk. 6. Til brug for Udlændingesservices afgørelser om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 til udlændinge, der er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, og som ikke er omfattet af de i stk. 5 fastsatte regler, afgiver Danmarks Evalua-

ringsinstitut efter anmodning fra uddannelsesinstitutionen en vejledende udtalelse om indhold og kvalitet i følgende uddannelser:

- 1) Videregående uddannelser og kurser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn.
- 2) Uddannelser og kurser inden for grund- og ungdomsuddannelser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution, der er under statsligt tilsyn.
- 3) Kurser på folkehøjskoler m.v. godkendt efter lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejdsskoler (frie kostskoler), som gennemføres uden tilskud efter loven.

Stk. 7. Undervisningsministeren fastsætter nærmere regler om Danmarks Evalueringsinstituts udtalelser efter stk. 6, herunder om anmodninger og om den anmodende institutions betaling til dækning af Danmarks Evalueringsinstituts udgifter i forbindelse med udtalelser.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1 med henblik på au pair-ophold kan, medmindre særlige grunde taler derfor, ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en person, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, eller §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1 med henblik på au pair-ophold kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 5 år inden tidspunktet for afgørelsen ved endelig dom er dømt for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 4, som følge af ulovlig beskæftigelse af en udlænding, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, eller har vedtaget en bøde for en sådan overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 4.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1 med henblik på au pair-ophold kan ikke gives, hvis vært-

personen eller dennes ægtefælle eller samlever er omfattet af en karenperiode, jf. § 21 a.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A eller § 8 B i lov om dansk indfødsret.

§ 9 e. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 1, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet.

§ 9 f. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynder,
- 2) en udlænding, der her i landet skal virke som missionær, eller
- 3) en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter stk. 1 inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at ud-

lændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 9 g. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter andre bestemmelser i denne lov kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 6-9 f, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 6-9 f, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller

- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Efter ansøgning meddeles der tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 7 år, og som i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e, jf. dog stk. 7-9, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, kan dog tidligst meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse ved det fyldte 18. år.

Stk. 4. Uanset at betingelserne i stk. 3, 1. pkt., ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. dog stk. 7-9, til en udlænding, der

- 1) har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 5 år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e,
- 2) i de sidste 3 år forud for meddelelsen af tidsbegrænset opholdstilladelse har været fast tilknyttet arbejdsmarkedet som lønmodtager

- eller selvstændig erhvervsdrivende her i landet og må antages fortsat at være dette,
- 3) i de sidste 3 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse ikke har modtaget anden hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven end hjælp bestående af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor, og
 - 4) har opnået en væsentlig tilknytning til det danske samfund.

Stk. 5. Uanset at betingelsen i stk. 4, nr. 1, ikke er opfyldt, kan der, hvis ganske særlige grunde taler derfor, meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter stk. 4, jf. dog stk. 7-9, til en udlænding, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 3 år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e.

Stk. 6. Uanset at betingelserne i stk. 3, 1. pkt., og stk. 4 og 5 ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis væsentlige hensyn afgørende taler for at imødekomme ansøgningen, jf. dog stk. 7-9.

Stk. 7. En udlænding kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen er idømt ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, for overtrædelse af

- 1) lov om euforiserende stoffer, straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191,
- 2) udlændingelovens § 59, stk. 7, eller straffelovens § 125 a eller
- 3) bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 237, § 245, § 245 a, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, eller § 288.

Stk. 8. Medmindre særlige grunde taler derfor, kan en udlænding, der uden for de i stk. 7 nævnte tilfælde her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville

have medført en straf af denne karakter, ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de i § 11 a nævnte tidsrum.

Stk. 9. Medmindre særlige grunde taler derimod, er meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse betinget af, at udlændingen

- 1) har gennemført et tilbudt introduktionsprogram efter integrationsloven eller, hvis det ikke er tilfældet, har gennemført et andet forløb, der kan sidestilles hermed, jf. stk. 12,
- 2) har gennemført fastlagte aktiviteter i henhold til § 31 a i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, jf. stk. 12,
- 3) har bestået en af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration godkendt danskprøve eller godkendt danskprøve sammen med en godkendt engelskprøve, jf. stk. 12,
- 4) har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse i Danmark i mindst 2 år og 6 måneder, jf. stk. 12, og
- 5) ikke har forfalden gæld til det offentlige, jf. stk. 12.

Stk. 10. Stk. 9, nr. 4, finder ikke anvendelse for udlændinge, der har opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, hvis udlændingen på tidspunktet for meddelelse af den oprindelige opholdstilladelse var over 50 år og i de seneste 10 år forud for meddelelse af opholdstilladelsen var gift eller i fast samlivsforhold med den herboende person.

Stk. 11. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingesservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af en tidsubegrænset opholdstilladelse eller om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingesservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 12. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for anvendelsen af stk. 3-6 og 9 og for kommunalbestyrelsens udtalelse efter integrationslovens §

52. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter endvidere efter aftale med beskæftigelsesministeren nærmere regler for kommunalbestyrelsens eller statens status efter § 31 a i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

§ 11 a. Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de i § 11, stk. 7, nævnte tilfælde til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Ubetinget frihedsstraf i under 60 dage er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 5 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 2) Ubetinget frihedsstraf i 60 dage eller mere, men under 6 måneder, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 3) Ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 4) Ubetinget frihedsstraf i 1 år eller mere, men under 2 år, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 5) Ubetinget frihedsstraf i 2 år eller mere er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 15 år fra tidspunktet for løsladelse.

Stk. 3. Prøveløslades udlændingen, regnes de i stk. 2, nr. 2-5, nævnte tidsrum fra dette tidspunkt.

Stk. 4. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de i § 11, stk. 7, nævnte tilfælde til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Dom til ambulant behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 3 år fra tidspunktet for rettens endelige be-

stemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.

- 2) Dom til behandling i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 3) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 8 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 4) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 15 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 5.

Stk. 5. Ved efterfølgende ændringer af en af de i stk. 4 nævnte retsfølger beregnes udstrækningen af tidsrummet ud fra den sidst idømte retsfølge.

Stk. 6. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Stk. 7. Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lovovertrædelser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes de i stk. 1, 2 og 4 nævnte tidsrum ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre tidsrummet herved bliver kortere end det tidsrum, der efter stk. 1, 2 eller 4 er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge.

§ 11 b. Straf for overtrædelse af § 59, stk. 2, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde, således at det af de nævnte tidspunkter, der indebærer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.

§ 11 c. Meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen har underskrevet en integrationskontrakt og en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1. Underskriver udlændingen ikke integrationskontrakten og erklæringen samtidig med integrationskontraktens udarbejdelse, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 2. og 3. pkt., udsættes tidspunktet for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse med et tidsrum svarende til den tid, der er forløbet fra integrationskontraktens udarbejdelse og indtil integrationskontraktens og erklæringens underskrivelse. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder.

§ 11 d. En ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om tidsubegrænset opholdstilladelse kan meddeles.

§ 12. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves til lige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6, dog ikke statsborgere i Bulgarien, Estland, Letland, Litauen, Polen, Ru-

mænien, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn.

- 3) Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.
- 4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9, 9 b, 9 d eller 9 e.
- 5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b.
- 6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
- 7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette staten i jobcenteret.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

Stk. 3. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
- 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
- 3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en ud-

lænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. Retten til ophold her i landet bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.
- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejselegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
- 4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 12, 1. og 2. pkt., og stk. 17, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.
- 5) Når opholdstilladelsen, fordi ganske særlige

grunde afgørende taler derimod, ikke er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. pkt., og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt.

- 6) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 6, stk. 12, 3. pkt., og stk. 17, 3. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 24, finder tilsvarende anvendelse.
- 7) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, stk. 12, 3. pkt., og stk. 17, 3. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 24, finder tilsvarende anvendelse.
- 8) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, jf. § 9 f, stk. 5, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

- 1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
- 2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
- 3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Inddragelse efter 1. pkt. sker i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. *Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.* Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingesservices afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingesservice om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 2-8, finder ikke anvendelse på udlændinge, som har opholdstilladelse efter § 6.

Stk. 7. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om

inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingesservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingesservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

§ 21 a. Træffes der afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt på baggrund af et au pair-ophold, skal der træffes afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på au pair-ophold hos den pågældende værtsperson, når inddragelsen eller nægtelsen af forlængelse af opholdstilladelsen er begrundet i, at

1) udlændingen hos værtsfamilien udfører plig-

- ter i mere end det timemæssige maksimum for den meddelte tilladelse eller udfører andet end huslige opgaver for værtsfamilien,
- 2) det lommepengebeløb, som udlændingen modtager fra værtsfamilien, er mindre end det af udlændingemyndighederne fastsatte minimumslommepengebeløb, eller
- 3) der ikke i værtsfamiliens bolig er stillet et separat værelse til rådighed for au pair-personen.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 7, eller straffe-

lovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,

- 6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 123, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 193, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 230, § 235, § 237, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288, § 289, § 290, stk. 2, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
- 7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er

idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller
- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-7, skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af

- 1) grovheden af den begåede kriminalitet,
- 2) længden af den idømte frihedsstraf,
- 3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet, eller
- 4) tidligere domme for strafbart forhold.

§ 24 b. En udlænding kan udvises betinget, hvis der ikke findes at være fuldt tilstrækkeligt grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi udvisning må antages at virke særlig belastende, jf. § 26, stk. 1.

Stk. 2. Ved betinget udvisning skal der fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse og udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

Stk. 3. En udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, kan udvises, hvis den pågældende i prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udløb foretages rettergangsskridt, medmindre en afgørelse om udvisning må antages at virke særlig belastende, jf. § 26, stk. 1.

Stk. 4. Udvises en udlænding betinget, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 2. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter § 22, nr. 4-7, og § 25, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 27. De i § 11, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4 og 5, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændin-

geservice. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingesservice og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration eller Udlændingesservice.

Kapitel 4 a

Fuldbyrkelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

- 1) har opholdstilladelse her i landet,
- 2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, eller

- 3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingesservice uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingesservice og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingesservice og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, og en nordisk statsborger, som

ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen.
- 7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, skal afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1,

nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indrejsen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5. Har Danmark fremsat anmodning over for et andet land om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændingen efter reglerne i kapitel 5 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet land har besvaret anmodningen.

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengen-grænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra c, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 4. pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, jf. stk. 2-5. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

Stk. 7. En udlænding, der meddeles afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 9, kan uanset bestemmelserne i stk. 1-4 afvises i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 8. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som

Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udreisen. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingsservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgeren frafalder ansøgningen herom.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videreendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videreendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og

regnes fra den 1. i den førstkomende måned efter udreisen eller udsendelsen. Indrejseforbudet har gyldighed fra tidspunktet for udreisen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 3 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
- 2) 5 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 10 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 10 år, eller for
- 5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-7, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 5 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 1 år. Indrejseforbud i for-

bindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 3 år.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. Meddeler Udlændingesservice i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, pålægges udlændingen at udrejse straks. Det samme gælder ved fastsættelse af en ny udrejsefrist, hvis der er meddelt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, efter at Udlændingesservice i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis der er meddelt opsættende virkning i medfør af § 33, stk. 4, og udrejsefristen først fastsættes efter, at Flygtningenævnet har meddelt afslag på en ansøgning

om opholdstilladelse efter § 7. Ved afgørelser om udsendelse efter § 27 b kan udlændingen pålægges at udrejse straks. I andre tilfælde må fristen bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. En udlænding, der hidtil har haft en opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere, har ikke i medfør af 1. pkt. ret til at blive her i landet, indtil en klage over en afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen er afgjort.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis ansøgningen indgives senest 15 dage efter registreringen som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, eller, såfremt asylsagen afgøres inden dette tidspunkt, jf. § 53 b, stk. 1, hvis ansøgningen indgives i tilknytning til forkyndelsen af udrejsefristen i forbindelse med et afslag på ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, der indgives på et senere tidspunkt end det i 1. pkt. nævnte tidspunkt, har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Indbringes en afgørelse truffet af Udlændingesservice efter § 53 b, stk. 1, for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning.

Stk. 6. Indbringes en afgørelse truffet af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for

åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstil-

ladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Stk. 14. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingesservice efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 100 dage.

Stk. 15. Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

§ 33 a. Udlændinge, som samarbejder om udrejsen og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingesservice, jf. § 43 c, skal uanset den fastsatte udrejsefrist, jf. § 33, først udrejse, når opkvalificeringsforløbet i Danmark er afsluttet eller ophørt.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises, afvises, overføres eller tilbageføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejsen, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til

sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,

- 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingesservice eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingesservices bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingesservices nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt., eller
- 5) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, med henblik på løbende at sikre at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Stk. 4. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 5. Politiet kan anvende de i stk. 1 nævnte foranstaltninger, når det må anses for nødvendigt for at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24,
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og

som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter §§ 25, 25 a, 25 b og 25 c, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingesservices bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingesservice, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet an-

søgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved

- 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingesservice, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan udlændingen frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingesservice i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan frihedsberøves, såfremt de i §§ 34 og 42 a, stk. 7, 1. pkt., og stk. 10, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Stk. 7. En udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

Stk. 8. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse, kan udlændingen frihedsberøves.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens

kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 3. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 3. pkt.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebets længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af

stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskiktede advokat, ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, Udlændingesservice og Flygtningenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp. Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige

til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengen-grænsekodeksens artikel 6 og 7.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengen-grænsekodeksens artikel 23.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengen-grænsekodeksens artikel 4, stk. 2, alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, og alene inden for disses åbningstid. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænseovergangssted.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om politiets adgang til flyselskabernes bookingsystemer, udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan standse et køretøj inde i landet med henblik på at kontrollere, om køretøjet

transporterer en eller flere udlændinge, der er indrejst ulovligt i landet.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempning af en udlændings pas eller anden rejselegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om politiets stempning af pas og anden rejselegitimation.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengen-grænsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som

gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation. Særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, indtages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de i 1. og 2. pkt. nævnte oplysninger kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 3. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingesservice kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 4. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål

har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 6. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling. Kravet tillægges udpantningsret.

Stk. 7. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 101B.

Stk. 8. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 9. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingesservice eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingesservice kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 10. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a kan Udlændingesservice tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingesservice eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingesservice eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, afvises visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingesservice kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal afvises.

§ 40 a. Der optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, eller
- 2) som pågribes i forbindelse med forsøg på

ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land,
- 2) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, eller
- 4) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejседokument til den pågældende.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingesservice kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter optagelsen af fingeraftrykket i registret.

Stk. 6. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en

international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingesservice kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af en udlænding eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

§ 40 b. Der kan optages personfotografi af en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter § 7.

Stk. 2. Der kan endvidere optages personfotografi af en udlænding,

- 1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,
- 2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende, eller
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende.

Stk. 3. Personfotografi, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingesservice kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, slettes 10 år efter optagelsen af personfotografiet i registret.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3

og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register. Oplysninger fra registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingesservice kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af udlændingen eller med henblik på udstedelse af eller fremskaffelse af rejsedokument videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, kan udlændingemyndighederne kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

§ 41. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter

den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter § 6 eller §§ 9-9 f.
- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.
- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsør-

gelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingesservice kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Udlændingesservice kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Udlændingesservice kan fastsætte nærmere regler om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 1. pkt. ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, og om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 2. pkt. kan pålægges at betale udgifterne hertil. Udlændingesservice kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, herunder fastsætte gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode. Udlændingesservices pålæg til en udlænding om at betale udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser tillægges udpantringsret.

Stk. 5. Udlændingesservice tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med private organisationer eller selskaber eller statslige styrelser, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, eller kommuner (indkvarteringsoperatører). Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder (beboerråd m.v.) samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingesservice kan bestemme, at en i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, skal tage ophold efter Ud-

lændingesservices nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Udlændingesservice bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. Udlændingesservice kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingesservice eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingesservices bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingesservices nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 1. pkt. eller stk. 8, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med

driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller

- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 10. Udlændingesservice skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 11. Udlændingesservice kan til brug for en afgørelse efter stk. 9 eller 10 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Stk. 12. For udlændinge omfattet af stk. 9 og 10, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 b. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Grundydelsen forudbetales hver 14. dag. Udlændingesservice bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, jf. 1. pkt. og stk. 2. Grundydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus,

der indtræder efter skæringsdatoen. Grundydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 2. Grundydelsen udgør pr. dag

- 1) 32,23 kr. for udlændinge, der samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 2) 40,71 kr. for udlændinge over 18 år, der ikke samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 3) 40,71 kr. for uledsagede udlændinge under 18 år og
- 4) 40,71 kr. for udlændinge under 18 år, som uden for de i nr. 1 nævnte tilfælde ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt.

Stk. 3. En udlænding, der modtager grundydelse, jf. stk. 1, får udbetalt et forsørgertillæg, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Tilsvarende gælder for en udlænding, som ikke modtager grundydelse, fordi den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. stk. 1, jf. dog stk. 12. Der kan kun udbetales ét forsørgertillæg pr. barn. Der kan højst udbetales to forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over for mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn, jf. dog stk. 12, 3. og 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse. Til en familie medregnes udlændingen, dennes ægtefælle eller samlever og dennes eller ægtefællens eller samleverens børn under 18 år. Bor et barn under 18 år ikke sammen med en af eller begge sine forældre, samlever barnet i ægteskab eller samlivsforhold, eller har barnet selv forsørgelsespligt over for et barn under 18 år, betragtes det ikke som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Stk. 4. Forsørgertillægget udgør pr. dag 64,46 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, jf. dog stk. 5, og 23,75 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, udgør forsørgertillægget pr. dag 47,50 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 6,79 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en

udlænding, der er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 6. Nedsat forsørgertillæg udgør pr. dag 33,93 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 7. Det er en betingelse for udbetaling af forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, at det barn, som udlændingen har forsørgelsespligt over for, betragtes som hørende til udlændingens familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt. Bor barnet sammen med begge forældre, udbetales forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg til barnets moder. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag. Udlændingenservice bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt forsørgertillæg eller nedsat forsørgertillæg, jf. 1. og 2. pkt. og stk. 3-6. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg reguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægget kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 8. En udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingenservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c, får udbetalt et tillægssydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12. Tillægssydelsen bagudbetales hver 14. dag. Udlændingenservice bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillægssydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillægssydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægssydelsen reguleres endvidere ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægss-

ydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen. Tillægsydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9. Får en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt., udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udlændingen udbetalt en tillægsydelse, jf. dog stk. 12. Stk. 8, 2.-6. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Tillægsydelsen udgør pr. dag 23,75 kr. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, udgør tillægsydelsen pr. dag 6,79 kr. 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 11. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, jf. dog stk. 12. Indkvarteringsoperatøren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillægsydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillægsydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdel af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales tillægsydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 12. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt

udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt. udgør forsørgertillægget pr. dag 40,71 kr.

Stk. 13. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udleveret naturalieydelser, herunder i form af tøj- og hygiejnepakker, såfremt den pågældende har særligt behov herfor. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelser.

Stk. 14. De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb er fastsat i 2003-beløb og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 c. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udarbejder en kontrakt for en udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3.

Stk. 2. Kontrakten indgås mellem udlændingen og indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., på grundlag af den enkelte udlændings individuelle færdigheder og forudsætninger. Kontrakten indgås senest en uge efter udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7. Kan der ikke opnås enighed om kontraktens indhold, fastsættes indholdet af indkvarteringsoperatøren. Kontrakten kan løbende revideres.

Stk. 3. Kontrakten fastlægger omfang og indhold af

- 1) de nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, som udlændingen har pligt til at medvirke til udførelsen af, jf. § 42 d, stk. 1,
- 2) det asylansøgerkursus, som udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 1,
- 3) undervisning, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. §

- 42 f, stk. 2-4, og
4) aktivering, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 e, stk. 1-3.

Stk. 4. Det skal fremgå af kontrakten, hvilke tiltag der efter lovgivningen kan bringes i anvendelse over for udlændingen, hvis udlændingen ikke overholder sin kontrakt.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om kontraktens indgåelse, indhold og udformning.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingesservice eller indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingesservice kan bestemme, at en udlænding, der tilsidesætter et meddelt pålæg, skal tage ophold efter Udlændingsservices nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 nævnte opgaver.

§ 42 e. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan deltage i aktivering i form af udførelse af andre end de i § 42 d, stk. 1, nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirken til gennemførelsen af den i §§ 42 f og 42 g nævnte undervisning.

Stk. 2. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, kan endvidere deltage i aktivering i form af en af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilrettelagt intern produktionsvirksomhed, særligt tilrettelagt praktik af kortere varighed og ulønnet humanitært arbejde eller andet ulønnet frivilligt arbejde. Dette gælder dog ikke, hvis politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2.

Stk. 4. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk.

5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i aktivering som nævnt i stk. 1-3.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af den i stk. 1-3 nævnte aktivering. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 1. pkt. fravige § 46.

§ 42 f. En udlænding over 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er indkvarteret på et modtagecenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning, der skal give udlændingen et helt indledende kendskab til dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold (asylansøgerkursus). Tager udlændingen forinden asylansøgerkursusets gennemførelse ophold på et opholdscenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal kursusforløbet fortsættes og afsluttes på opholdscenteret. Indkvarteringsoperatøren på modtagecenteret skal oplyse operatøren af opholdscenteret om, hvorvidt asylansøgerkurset er gennemført på modtagecenteret eller skal fortsættes og afsluttes på opholdscenteret.

Stk. 2. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, eller som har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for den pågældendes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning.

Stk. 3. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, kan deltage i undervisning i andre fag, i det omfang en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilbyder sådan undervisning.

Stk. 4. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt undervisning, som ikke er omfattet af stk. 1-3 og 6.

Stk. 5. En 17-årig udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan deltage i et asylansøgerkursus, jf. stk. 1, undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning, jf. stk. 2, og undervisning i andre fag, jf. stk. 3. 17-årige udlændinge kan deltage i asylansøgerkurset og den i stk. 2 og 3 nævnte undervisning på samme betin-

geler som udlændinge over 18 år, jf. stk. 1-3. Stk. 4 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 2. pkt., skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold.

Stk. 7. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i undervisning som nævnt i stk. 1-6.

Stk. 8. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af det i stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, nævnte introduktionskursus og om den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere bestemme, at den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning kan ske i et samarbejde med skoler, uddannelsesinstitutioner og udbydere under Beskæftigelsesministeriet, Kulturministeriet, Undervisningsministeriet og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen af den i stk. 3 og 4 og stk. 5, jf. stk. 3 og 4, nævnte undervisning vil være afhængig af, at de i § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 8, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 8 fravige § 46.

§ 42 g. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af 2. pkt., kun skal gælde for vis-

se indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 2. pkt. fravige § 46.

§ 42 h. Udlændingesservice og indkvarteringsoperatørerne, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan uden udlændingens samtykke udveksle de oplysninger vedrørende en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortrolige oplysninger, som er nødvendige for

- 1) varetagelse af administrationen i forbindelse med driften af indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt.,
- 2) indkvarteringsoperatørernes udbetaling af kontante ydelser, jf. § 42 b, og
- 3) varetagelse af administrationen efter §§ 42 c-42 g.

Stk. 2. Flytter en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, fra et indkvarteringssted, som drives af en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 1. og 2. pkt., til et indkvarteringssted, som drives af en anden indkvarteringsoperatør, videregiver indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvorfra udlændingen flytter, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvortil udlændingen flytter.

Stk. 3. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan efter anmodning fra Udlændingesservice uden udlændingens samtykke videregive oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til Udlændingesservice.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om udvekslingen af oplysninger efter stk. 1, herunder om udveksling af oplysningerne i elektronisk form.

§ 42 i. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med be-

skæftigelsesministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om sikring mod følger af arbejdsskade. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 j. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingesservice råder over, og som anvendes til

- 1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,
- 3) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og
- 4) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-3 nævnte funktioner.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglementet af 1995 ikke finder anvendelse ved genanvendelse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbigt af statskassen. Udgifterne afholdes endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter §

7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold. 3. pkt. gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes henværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist, overført eller tilbageført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Krav efter stk. 2-4 tillægges udpantningsret.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 43 a. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis udlændingen ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor udlændingen efter indrejsen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis udlændingen har fået afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingesservice eller Flygtningenævnet, kan der ydes hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvis udlændingen medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Der kan ikke ydes hjælp efter stk. 1 og 2 til

- 1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
- 2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
- 3) udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og
- 4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 4. Der kan endvidere ikke ydes hjælp efter stk. 2 til

- 1) udlændinge, som er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingetjeneste i medfør af § 53 b, stk. 1, og
- 2) udlændinge, der er omfattet af § 10.

Stk. 5. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

- 1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
- 2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
- 3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af udstyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
- 4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 6. Hjælpen efter stk. 2 udgør 3.000 kr. pr. person over 18 år og 1.500 kr. pr. person under 18 år.

Stk. 7. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 og 2 én gang.

Stk. 8. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1995-niveau og reguleres fra og med 1996 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det i stk. 6 angivne beløb er fastsat i 2003-niveau og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 43 b. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan, når særlige repatrieringshen- syn taler derfor, bestemme, at der kan ydes øko- nomisk støtte til frivillig tilbagevenden til hjem- landet til grupper af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke har op- holdstilladelse her i landet.

§ 43 c. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om de vilkår, jf. §§ 42 a-42 f, der skal gælde for ud-

lændinge, der har fået endeligt afslag på op- holdstilladelse efter § 7, og som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalifice- ringsforløb og frivillig udrejse med Udlændinge- service.

Stk. 2. En aftale om opkvalificeringsforløb kan alene indgås, hvis der som led i en genopbyg- ningsindsats af den pågældende udlændings hjemland efter krig planlægges eller er iværksat større støtteprojekter og der er indledt forhand- lingen om tilbagetagelse eller praktiske aftaler om tilbagetagelse eller accept af tvangsmæssig udsendelse eller det grundet situationen i landet ikke er muligt at indlede sådanne forhandlinger.

§ 44. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejds- tilladelse.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimi- tion til udlændinge betales et beløb svarende til beløbet for udstedelse af danske pas, jf. paslo- vens § 4 a.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort.

§ 44 a. Udlændingetjeneste videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrel- sen for den kommune, hvor udlændingen bor el- ler opholder sig, eller hvortil udlændingen visiter- es, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

- 1) at udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 6-9 f eller er fritaget for opholdstil- ladelse efter § 5, stk. 2,
- 2) at udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller
- 3) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. Udlændingetjeneste administrerer Ud- lændingeinformationsportalen (UIP), der inde- holder personoplysninger om udlændinge, op- lysninger om udlændingens ophold og oplysning- er om indkvartering og modtagelse af ydelser her i landet. Udlændingetjeneste kan give andre myndigheder og private organisationer adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af myndighedens eller organisatio- nens opgaver efter udlændingeloven, integrati- onsloven eller anden lovgivning.

Stk. 3. Myndigheder og private organisationer,

der har adgang til Udlændingeinformationsportalen (UIP), kan uden udlændingens samtykke indhente de oplysninger i UIP, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens eller organisationens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden eller organisationen skal træffe efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9 f, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingesservice uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller afbøjes.

Stk. 5. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Udlændingesservice, kommunalbestyrelsen, statsforvaltningen, restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 19 og 20, og politiet kan uden samtykke indhente de oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 6. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration og Udlændingesservice kan uden samtykke fra ansøgeren og den herboende person indhente de oplysninger i Arbejdsmarkedsportalen, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 7. De i stk. 1 og 4 nævnte oplysninger kan videregives gennem Udlændingeinformationsportalen (UIP).

Stk. 8. Udlændingesservice kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere efter aftale med indenrigs- og sundhedsministeren fastsætte nær-

mere regler om, at Udlændingesservice registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

§ 44 b. Visiteres en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, til en kommune, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, videregiver indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor udlændingen er indkvarteret, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om videregivelsen af oplysninger efter stk. 1.

§ 44 c. Kommunalbestyrelsen underretter Udlændingesservice om sager, hvor kommunalbestyrelsen har kendskab til eller begrundet mistanke om, at børn sendes på genopdragelsesrejser eller andre længerevarende udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration.

§ 44 d. Hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, ikke er studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for udlændingens opholdstilladelse, videregiver uddannelsesinstitutionen uden udlændingens samtykke skriftligt oplysning herom til Udlændingesservice.

§ 44 e. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingesservice, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse under sit ophold her i landet. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

§ 44 f. Udlændingesservice kan indhente de oplysninger fra Udenrigsministeriet om udlændingens ophold i udlandet, som Udenrigsministeriet har indhentet i forbindelse med evakuering fra udlandet, og som er nødvendige for at kontrollere, at en udlænding har ret til at opholde sig her i landet. Indhentelse af oplysninger kan ske elektronisk.

Stk. 2. Indhentelse af oplysninger efter stk. 1

kan ske med henblik på registersamkøring og sammenstilling af registre og oplysninger i kontroløjemed.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingesservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsforvaltningerne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingesservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsforvaltningerne, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer ministeren for flygtninge, indvandrere og integration på baggrund af en indstilling fra justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at de oplysninger, der har ført til vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at oplysninger som

nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingesservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsforvaltningerne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af § 9, stk. 19 og 20, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingesservice.

Stk. 2. Udlændingesservices afgørelser kan, bortset fra de i § 9 g, stk. 1, § 11 d, § 32 a, § 33, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 53 a og § 53 b nævnte afgørelser, påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Udlændingesservices beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 3. Udlændingesservices beslutning om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 2, kan ikke påklages.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingesservices behandling af de af stk. 1 og 2 omfattede sager.

§ 46 a. Afgørelser efter § 9 b og § 33, stk. 4, 2. pkt., træffes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Afgørelser om forlængelse af opholdstilladelse efter § 9 b træffes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3, til udlændinge med opholdstilladelse i medfør af § 9 b træffes af Udlændingesservice efter, at ministeren for flygtninge, indvan-

drere og integration har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, statsforvaltningerne, Udlændingesservice, Flygtningenævnet og ministeren for flygtninge, indvandrere og integration med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

§ 46 c. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang afgørelser vedrørende meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser efter § 6 eller § 9, stk. 1, nr. 3, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingesservice. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at en statsforvaltning uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingesservice. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingesservice uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingesservices sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til en statsforvaltning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endelig fastsætte nærmere regler om, at en statsforvaltning til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager uden udlændingens samtykke kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til en anden statsforvaltning.

§ 46 e. Afgørelser efter § 42 b, stk. 11, 2. pkt., § 42 c, stk. 2, 3. pkt., § 42 e, stk. 4, og § 42 f, stk.

7, træffes af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Afgørelser efter § 42 d, stk. 2, 1. pkt., kan træffes af indkvarteringsoperatøren. Forvaltningsloven finder også anvendelse i forbindelse med indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt., når indkvarteringsoperatøren er en privat organisation eller et privat selskab, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt. kan påklages til Udlændingesservice. Udlændingesservices afgørelser i sager, der påklages efter 4. pkt., kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 46 f. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om krav til tolke, der anvendes af myndigheder på Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations område.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiedemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem ministeren for flygtninge, indvandrere og integration og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede visum og opholdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum og opholdstilladelse.

§ 47 a. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingesservice og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indrejsen her i landet samt udstede tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 47 b. Udlændingesservices afgørelser efter § 4, stk. 3-5, kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 47 c. En ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a behandles kun, hvis

- 1) ansøgeren bor eller opholder sig lovligt i det land, hvor ansøgningen indgives,
- 2) ansøgningen indeholder de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse heraf, og

- 3) de i forbindelse med ansøgningen fremlagte dokumenter er fuldstændige og ægte.

Stk. 2. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation skal påse, at ansøgningen opfylder betingelserne i stk. 1 og kan afvise ansøgningen, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 3. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation kan afvise en ansøgning om visum efter § 4, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at Udlændingesservice og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration i forbindelse med behandlingen af en sag om et beløbs forfald til betaling efter § 4, stk. 3-5, kan videregive oplysninger, der indgår i sagen, til den herboende reference, og til, at Udlændingesservice sender sagens akter til ministeriet ved påklage af en afgørelse i en sådan sag. Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor danske diplomatiske eller konsulære repræsentationer udsteder visum på vegne af et andet Schengenland, som Danmark repræsenterer.

Stk. 4. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation kan afvise en ansøgning om transitvisum efter § 4, hvis ansøgeren ikke har visum eller indrejsetilladelse til vedkommende tredjeland, eller hvis rejseruten gennem Schengenområdet ikke kan anses for velbegrunderet.

Stk. 5. Beslutninger om afvisning efter stk. 2-4 kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 7 og 8, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De i 1.-3. pkt. nævnte afgørelser kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. dog 6. og 7. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke ind-

bringes for ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingesservice snarest muligt afgørelse om afvisning, overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2, 3 eller 5, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25 eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingesservice har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingesservice afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingesservices afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EU-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingesservice snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Udlændingesservice uanset reglerne i §§ 48 a og 48 b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Udlændingesservices afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til ministeren for flygtninge,

indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Når Udlændingesservice har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingesservice den pågældende som asylansøger.

Stk. 2. Til brug for Udlændingesservices afgørelse efter § 48 a, stk. 1, foretager politiet en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute og indhente andre nødvendige oplysninger.

Stk. 3. Udlændingesservice forestår i øvrigt sagens oplysning. Udlændingesservice træffer herunder bestemmelse om udfyldelse af ansøgningsskema og afhøring af udlændingen.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller udvises betinget i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingesservice afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingesservice undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen.

Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 50 b. Er udvisning efter § 49, stk. 1, af en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, ikke iværksat 2 år efter afgørelsen, indbringer anklagemyndigheden, umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat, spørgsmålet om, hvorvidt udvisningen skal opretholdes, for retten. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om udlændingen fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og i bekræftende fald om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige afgørelse om udvisning blev truffet.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Der beskikkes efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 51. Overføres strafforfølningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen findes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-24 og 25-25 c nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten

i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns Byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingesservice, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder de økonomiske betingelser efter retsplejelovens § 325, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uaf-

hængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. stk. 11. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, jf. dog stk. 8-10.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager, hvor Udlændingesservice efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingesservices afgørelse.

Stk. 9. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan

behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 10. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 11. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 12. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingesservice har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 2) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingesservice at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingesservice efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingesservices afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingesservice eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt

om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingesservice kan efter forelægelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

- 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
- 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
- 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
- 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingesservice kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingesservice forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingesservice, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingesservices vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingesservice kan endvidere bestemme, at Udlændingesservices afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingesservice underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingesservice har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingesservice sagens

akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingesservices afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingesservices behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-10.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øv-

rige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-10, behandles på skriftligt grundlag.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
- 4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
- 5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. Har den uledsagede udlænding under 18 år været udsat for menneskehandel, skal der ved udpegningen af repræsentanten tages hensyn hertil. En organisation, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, indstiller efter anmodning fra Udlændingesservi-

ce en person til hvervet som repræsentant. Repræsentanten udpeges af statsforvaltningen.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegning af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Stk. 3. Statsforvaltningen kan ændre en afgørelse efter stk. 1, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Statsforvaltningens afgørelser efter stk. 1 og 3 kan påklages til ministeren for familie- og forbrugeranliggender.

Stk. 5. Ministeren for familie- og forbrugeranliggender kan fastsætte nærmere regler om statsforvaltningernes behandling af sager efter stk. 1-4.

Stk. 6. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

- 1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 25 i lov om forældremyndighed og samvær,
- 2) barnet fylder 18 år,
- 3) barnet udrejser af Danmark,
- 4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden,
- 5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark,
- 6) barnet indgår ægteskab, og statsforvaltningen ikke træffer afgørelse efter § 1, 2. pkt., i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, eller
- 7) statsforvaltningen træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 7. Forelægger Udlændingesservice en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingesservice samtidig en advokat for barnet, medmindre denne selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler for Udlændingesservices beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 8. Udlændingesservice iværksætter en eftersøgning af forældrene til et barn, der er omfat-

tet af stk. 1, medmindre ganske særlige grunde taler derimod. Eftersøgningen af forældrene kan ske i samarbejde med Dansk Røde Kors eller en anden tilsvarende organisation, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Udlændingesservice og de nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den udpegede personlige repræsentant til varetagelse af barnets interesser.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingesservice. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhentes anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingesservice.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingesservice.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 4, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen og Eurodac-forordningen m.v.

§ 58 b. Ved Eurodac-forordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af Eurodac til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen med senere ændringer.

Stk. 2. Ved den centrale Eurodac-enhed forstås i denne lov den centrale enhed i Kommissionen, der på vegne af de lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er ansvarlig for driften af den

centrale database, der er omhandlet i Eurodac-forordningens artikel 1, stk. 2, litra b.

§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 21, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må, i det omfang det følger af reglerne i Dublinforordningen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilknyttet Dublinforordningen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 3. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen.

§ 58 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Schengenkonventionen, Dublinforordningen og Eurodac-forordningen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, at andre end Rigspolitichefen efter § 58 j, stk. 1 og 2, kan videregive oplysninger til den centrale Eurodac-enhed.

§ 58 e. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes over for et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen.

§ 58 f. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande eller EU-lande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitechefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som ønsket til Schengeninformations-systemet, hvis

- 1) udlændingen er udvist af landet i medfør af §§ 22-24 og meddelt indrejseforbud for mindst 5 år,
- 2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- 3) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2,
- 4) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller
- 5) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

§ 58 h. Udlændingesservice forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingesservice efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i Schengeninformationssystemet, sletter Rigspolitechefen den pågældende i Schengeninformationssystemet.

§ 58 i. Rigspolitechefen videregiver straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til den centrale Eurodac-enhed. Rigspolitechefen kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til den centrale Eurodac-enhed med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Stk. 2. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videregiver Rigspolitechefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 2) udlændingens køn,
- 3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer og
- 4) datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 3. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, videregiver Rigspolitechefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og

- 2) de i stk. 2, nr. 2-4, nævnte oplysninger.

Stk. 4. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, videregiver Rigspolitechefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer.

Stk. 5. Rigspolitechefen modtager og kontrollerer oplysninger modtaget fra den centrale Eurodac-enhed.

Stk. 6. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodac-forordningen.

§ 58 j. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitechefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., er blevet anerkendt som flygtning i overensstemmelse med flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 2. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitechefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Bliver Rigspolitechefen bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har

fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 2 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrol- len her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åb- ningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengen- land, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2.
- 2) Indrejser her i landet i strid med et indrejse- forbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.
- 3) Opholder sig her i landet uden fornøden til- ladelse.
- 4) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svig- agtige fortielser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig vi- sum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straf- fes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 3. Ved straffens udmåling efter stk. 2 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 4. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straf- fes den, som beskæftiger en udlænding uden for- nøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 5. Ved straffens udmåling efter stk. 4 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt, at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økono- misk fordel for den pågældende selv eller andre, eller at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 6. Er der ved en overtrædelse af stk. 4 op- nået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres

efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillæggsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økono- misk fordel.

Stk. 7. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straf- fes den, der

- 1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet,
- 2) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet,
- 3) forsætligt bistår en udlænding med at indrej- se her i landet med henblik på herfra at ind- rejse ulovligt i et andet land,
- 4) forsætligt bistår en udlænding med at indrej- se ulovligt i eller rejse ulovligt gennem et andet land,
- 5) for vindings skyld bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt i et andet land eller
- 6) ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 8. Med bøde straffes den udlænding, som ikke inden for den i § 9 a, stk. 13, fastsatte frist på 30 dage afhenter sin opholdstilladelse.

Stk. 9. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 2, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsæt- lig bistand til ulovligt ophold her i landet.

Stk. 10. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 6, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsæt- lig bistand til en udlændings ulovlige arbejde her i landet.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågæl- dende udlænding ved indrejse i Danmark eller i transit i en dansk lufthavn ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke an- vendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 40, stk. 3 og 4, og § 42 a, stk. 7, 2. pkt., og § 42 a, stk. 8,

2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 4 og 5, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 4, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59, stk. 1, nr. 2, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 65. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende⁹⁾ og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende⁹⁾. § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler⁴⁾. § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden⁵⁾.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren⁶⁾.

Lov nr. 387 af 6. juni 1991 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af indenrigsministeren⁷⁾.

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 385 af 20. maj 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 1992.

Stk. 2. (Udeladt)

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 1 og 3-37, og §§ 2-4 har virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er rejst tiltale i 1. instans⁸⁾.

Lov nr. 482 af 24. juni 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende⁹⁾.

Stk. 2. § 1, nr. 2-5, og § 2 finder dog ikke an-

vendelse for udlændinge, der inden lovens vedtagelse har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler¹⁰⁾.

Lov nr. 421 af 1. juni 1994 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1994.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 14, finder ikke anvendelse på sager, hvor der forinden ikrafttrædelsen er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet¹¹⁾.

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. september 1995.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende¹²⁾.

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 15, 16 og 18, og § 2, nr. 2 og 3¹³⁾. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, ved hvilke grænseovergangssteder § 1, nr. 15, og § 2, nr. 2, træder i kraft.

Stk. 4. § 1, nr. 17, 19 og 20, gælder ikke for sager, hvor der inden disse bestemmelers ikrafttræden er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet¹⁴⁾.

Stk. 5. § 1, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden disse bestemmelers ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse¹⁵⁾.

Lov nr. 290 af 24. april 1996 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende¹⁶⁾.

Stk. 2. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse¹⁷⁾.

Stk. 3. § 1, nr. 9, finder alene anvendelse på personer, der indrejser i landet efter lovens ikrafttræden¹⁸⁾.

Lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand indeholder følgende bestemmelser:

§ 17. Ombudsmanden kan af egen drift optage en sag til undersøgelse.

Stk. 2. Ombudsmanden kan gennemføre generelle undersøgelser af en myndigheds behandling af sager.

§ 31. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1997.

§ 32. (Udeladt)

Stk. 2. Klager over Flygtningenævnets afgørelser, der er indgivet til Folketingets Ombudsmand inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtil gældende bestemmelser.

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden¹⁹⁾. Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangssteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁰⁾.

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2²¹⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 11, og § 19,

stk. 1, nr. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 13, og § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, og § 2, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 1999.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-8, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, 21 og 35, finder ikke anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999. § 1, nr. 14, har virkning for opholdstilladelser, der meddeles fra og med den 1. januar 1999²²⁾.

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-10, § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-9, 13, 37 og 48, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 36, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden²³⁾.

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 6, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2, § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 10, 15-20, 22, 25-27, 29-31, 41, 43, 46, 47, 49, 50 og 52, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., som affattet ved § 1, nr. 32, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schenkonventionen m.v.), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, og udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, fortsat anvendelse.

Lov nr. 424 af 31. maj 2000 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁴⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 7, stk. 4, 1. og 4. pkt., stk. 7, 1. og 3. pkt., og stk. 8-11, og § 19, stk. 1, nr. 5, 1. pkt., og nr. 6, 1. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1-10 og 15, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

Lov nr. 458 af 7. juni 2001 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2001. § 1, nr. 8, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende. § 1, nr. 10-13, træder i kraft den 1. juli 2001.

Stk. 2. Udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, § 35, stk. 2, og § 36, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3 og 5, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Udlændingelovens § 36, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 362 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁵⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, § 22, nr. 4 og 6, § 25, § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1 og 4-8, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået

før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2002, jf. dog stk. 2-5.

Stk. 2. Udlændingelovens § 7, §§ 9-9 e, § 19, stk. 1, nr. 1, § 19, stk. 1, nr. 5, og § 26, stk. 1, som affattet, indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 21, 24, 29 og 30, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens §§ 11 og 11 a som affattet henholdsvis indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 6, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 26, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29 og 30, finder alene anvendelse ved afgørelser efter udlændingelovens §§ 22-25 b, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. (Udeladt)

Lov nr. 367 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. § 1, nr. 1-5, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁶⁾. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration²⁷⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt. og stk. 3, 3. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 3 og 4, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen,

er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler fortsat anvendelse.

Lov nr. 1044 af 17. december 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁸⁾.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for personer, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 60 af 29. januar 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2003.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 1. april 2003 er meddelt opholdstilladelse eller er registreret som asylansøgere efter udlændingelovens § 48 e, stk. 1.

Lov nr. 425 af 10. juni 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. (Udeladt)

Stk. 2. § 2 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁹⁾.

Stk. 3-4. (Udeladt)

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 og § 11 a, stk. 2 og 4, som ændret ved denne lovs § 2, nr. 3-12, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse.

Lov nr. 1204 af 27. december 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 8, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 8, anvendelse.

Lov nr. 427 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2004, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og stk. 10, 11, 13, 14 og 16, § 9 f og § 19, stk. 1, nr. 8, som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 6, 9, 20 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 19, stk. 5, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 31, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 som religiøse forkyndere eller missionærer m.v.

Stk. 4. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 4. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 36 og 37, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt afslag på en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 428 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁰⁾.

Lov nr. 429 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 4, stk. 2-5, og §§ 4 c, 47 b og 47 c som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, 3 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om visum.

Stk. 3. Udlændingelovens § 22, nr. 6 og 7, og § 26, stk. 2, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 4-7, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 42 b, stk. 3, 2. og 5. pkt., stk. 8, 1. pkt., stk. 9, 1. pkt., og stk. 12, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 13, 14, 16, 18 og 22, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 46, stk. 2, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har påklaget en afgørelse vedrørende beregningen af kontante ydelser til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 58 g, nr. 6, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 35, finder alene anvendelse for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udvises i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

Lov nr. 323 af 18. maj 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration³¹⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 29 a, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for anmodninger om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændinge, som

er fremsat inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 40 a, stk. 5, § 58 i og § 58 j som ændret eller indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 9, finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor udlændingens fingeraftryk er optaget inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 324 af 18. maj 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 11 a, stk. 6, § 11 b og § 59, stk. 2 og 3, stk. 7, nr. 6, og stk. 9, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 8, 9, 32, 33 og 34, finder anvendelse på lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Medlemmer af Flygtningenævnet, som er beskikket før lovens ikrafttræden, forbliver medlemmer indtil udløbet af den periode, de er beskikket for. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, finder ikke anvendelse i denne periode. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder også for disse medlemmer.

Stk. 4. Udlændingelovens § 53, stk. 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder for valg af formænd efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 402 af 1. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 2 og 3, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 1, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 403 af 1. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Lov nr. 428 af 6. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 125

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³²⁾, 2. pkt. (Udeladt)

Stk. 2. Loven har virkning fra den 1. november 2005, 2. pkt. (Udeladt)

Stk. 3. (Udeladt)

Lov nr. 430 af 6. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 70

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³³⁾.

Stk. 2. Loven har virkning fra den 1. november 2005, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. (Udeladt)

Lov nr. 431 af 6. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 85

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. november 2005, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 523 af 24. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 23

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2007.

Stk. 2-6. (Udeladt)

Lov nr. 542 af 24. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6. Loven træder i kraft den 1. januar 2007, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 5 træder i kraft den 1. juli 2005.

Lov nr. 554 af 24. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 12

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1, 6, 8, 10, 11, 13-17, 19 og 25, §§ 3-5 og § 7, nr. 3 og 4, træder i kraft den 1. juli 2005. Lovens § 1, nr. 2-5, 7, 9, 12, 18 og 20-24, § 2, § 6, § 7, nr. 1 og 2, og §§ 8-11 træder i kraft den 1. januar 2007.

Stk. 2-5. (Udeladt)

Lov nr. 243 af 27. marts 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2006, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2-5. (Udeladt)

Stk. 6. Udlændingelovens § 11, stk. 9, nr. 2, § 11, stk. 11, og § 11 c som indsat eller affattet ved denne lovs § 2, nr. 1-3, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse, finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lovbeholdtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse. For udlændinge, der har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse den 28. februar 2002 eller senere, finder de regler, der er gældende indtil den 1. april 2006, jf. lovbeholdtgørelse nr. 826 af 24. august 2005, anvendelse.

Lov nr. 301 af 19. april 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2006, jf. dog stk. 2-8.

Stk. 2. Udlændingelovens § 42 c, stk. 3, nr. 2, § 42 e, stk. 2, 2. pkt., § 42 f og § 46 e, 1. pkt., som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1,

nr. 31-40 og 47, træder i kraft den 1. september 2006.

Stk. 3. Udlændingelovens § 10, stk. 4, og § 32, stk. 6 og 7, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 10, 20 og 21, og udlændingelovens § 50 b som indsat ved denne lovs § 1, nr. 48, træder i kraft den 30. april 2006.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9, stk. 16, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 6, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. I sager, hvor der inden lovens ikrafttræden er givet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2, finder 1. og 2. pkt. alene anvendelse i forbindelse med behandlingen af en klage, hvis klagen indgives inden 2 måneder efter lovens ikrafttræden. I sager, hvor der efter lovens ikrafttræden gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder 1. og 2. pkt. alene anvendelse i forbindelse med behandlingen af en klage, hvis klagen indgives inden 2 måneder efter tidspunktet for afgørelsen.

Stk. 5. Udlændingelovens § 9 b og § 33, stk. 4, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 23, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. Udlændingelovens § 59 a, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 54, finder anvendelse for lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Regler om betaling for genudstedelse af opholdskort fastsat efter udlændingelovens § 44, stk. 3, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 41, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har anmodet om at få genudstedt opholdskort.

Stk. 8. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 2 a, stk. 3, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, og udlændingelovens § 2 b, stk. 4, § 28, stk. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, og § 59, stk. 1, nr. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 3, 18, 26-28, 30 og 49³⁴⁾.

Lov nr. 429 af 10. maj 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juni 2006 og finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 538 af 8. juni 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 105

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2007, jf. dog stk. 2-22 og § 106.

Stk. 2-19. (Udeladt)

Stk. 20. Lovens § 1, nr. 32, og § 104, nr. 1³⁵⁾, træder i kraft den 1. juli 2006.

Stk. 21-22. (Udeladt)

Lov nr. 532 af 8. juni 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁶⁾, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 19, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 4, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration³⁷⁾. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i den forbindelse bestemme, at alene dele af § 9 a, stk. 5-18, skal finde anvendelse for statsborgere i Bulgarien og Rumænien.

Lov nr. 89 af 30. januar 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. februar 2007, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 3, 5, 12, 17, 22 og 23, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 5, 6, 8 og 9, og § 19, stk. 1, nr. 6 og 7, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 15, finder alene an-

vendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, finder de hidtil gældende regler anvendelse ved afgørelsen af denne ansøgning.

Stk. 3. Udlændingelovens § 9, stk. 19, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 7, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9 g som indsat ved denne lovs § 1, nr. 11, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden.

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 d som indsat ved denne lovs § 1, nr. 12, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4 og 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 13 og 14, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden. Bestemmelserne finder endvidere kun anvendelse i sager, hvor udlændingen eller den herboende person efter lovens ikrafttræden modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. For udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 379 af 25. april 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2007, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9, stk. 2, og § 9 f, stk. 4, som æn-

dret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 2 og 5, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 20, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, og tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt, som ændret efter denne lovs § 1, nr. 13, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Lov nr. 505 af 6. juni 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2007, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 504 af 6. juni 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2007.

Stk. 2. (Udeladt).

Lov nr. 507 af 6. juni 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁰⁾.

Stk. 2. (Udeladt)

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, den 6. august 2007

RIKKE HVILSHØJ

/ Frederik Gammeltoft

¹⁾ § 1, nr. 2 og 5, i lov nr. 379 af 25. april 2007, som vedrører henholdsvis ændring og affattelse af udlændingelovens § 9, stk. 2, og § 9 f, stk. 4, er endnu ikke trådt i kraft. Tidspunktet for ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. § 1, nr. 4, i lov nr. 379 af 25. april 2007, vedrører affattelse af udlændingelovens § 9 a, stk. 20, og § 1, nr. 13, i samme lov vedrører ændring af udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt. Ændringerne er endnu ikke trådt i kraft. Tidspunktet for ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Ændringerne er derfor ikke medtaget i denne lovbekendtgørelse.

²⁾ Lov nr. 574 af 19. december 1985 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985 og vedrørte ændrede affattelser af § 46, stk. 2, og § 53, indsættelse af § 53 a og § 53 b samt en ændret affattelse af § 56.

³⁾ Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.

⁴⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10 i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte ændrede affattelser af § 7, § 31, stk. 2, § 48, stk. 2, og § 53 a, stk. 1.

⁵⁾ § 1, nr. 7, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte en ændret affattelse af § 43, stk. 2, 1. pkt.

⁶⁾ § 1, nr. 11, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte indsættelse af § 59 a og blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 788 af 14. december 1988.

⁷⁾ Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF- asylkonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, § 1, nr. 1, i lov nr. 290 af 24. april 1996 og § 2 i lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev ved bekendtgørelse nr. 610 af 1. juli 1997 sat i kraft den 1. september 1997.

⁸⁾ § 4 i lov nr. 385 af 20. maj 1992 vedrørte en ændret affattelse af udlændingelovens § 62.

⁹⁾ Lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev bekendtgjort i Lovtidende den 26. juni 1992.

¹⁰⁾ § 1, nr. 2-5, i lov nr. 482 af 24. juni 1992 vedrørte en ændret affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2 og 5, og stk. 3, indsættelse af § 9, stk. 4 og 5, og ændrede affattelser af § 18, stk. 2, og § 19, stk. 2. Efter ændringslovens bemærkninger finder de i ændringslovens § 4, stk. 2, nævnte bestemmelser ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.

¹¹⁾ § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrørte en ændret affattelse af § 53.

¹²⁾ Lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. juni 1995. Lovens § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrørte en ændret affattelse af § 53. Lovens § 1, nr. 1, indsættelse af nyt stykke 2 i § 27, ændret affattelse af § 34, § 36, stk. 1, § 37, stk. 3, og § 40, stk. 3, indsættelse af § 40 a, ændret affattelse af § 53, stk. 2-6, og § 56, stk. 1-6, og indsættelse af et nyt nr. 10 i § 1 i lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7.

- ¹³⁾ § 1, nr. 15, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 48, stk. 2, 7. pkt. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der fra og med denne dato indgiver ansøgning om asyl i Københavns lufthavn i Kastrup, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 1, nr. 16, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 48, stk. 3 og 4. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 1, nr. 18, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 54, stk. 2. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl fra og med denne dato, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 2, nr. 2 og 3, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7. § 2, nr. 2, trådte i kraft den 1. oktober 1995, og § 2, nr. 3, trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. henholdsvis § 1 og § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995.
- ¹⁴⁾ § 1, nr. 17, 19 og 20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte ændrede affattelser af § 53, stk. 2-5, og § 56.
- ¹⁵⁾ § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 1, og indsættelse af § 27, stk. 2.
- ¹⁶⁾ Lov nr. 290 af 24. april 1996 blev bekendtgjort i Lovtidende den 25. april 1996.
- ¹⁷⁾ § 1, nr. 3, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 27, stk. 2.
- ¹⁸⁾ § 1, nr. 9, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 42 a, stk. 1, 2. pkt. og indsættelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt.
- ¹⁹⁾ De ændringer, der følger af lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev, bortset fra de ændringer, der ifølge § 3, stk. 2, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 trådte i kraft den 12. juni 1997, jf. note 20, ved bekendtgørelse nr. 170 af 13. marts 2001, sat i kraft den 25. marts 2001.
- ²⁰⁾ § 1, nr. 12, 20, 28 og 29 i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte ændrede affattelser af § 28, stk. 3, § 37, stk. 5 og § 48. § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7. Lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 1997.
- ²¹⁾ Lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juli 1998.
- ²²⁾ § 1, nr. 14, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 19, stk. 2.
- ²³⁾ § 1, nr. 3 og 36, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 9, stk. 1, nr. 5, og § 42 a, stk. 6, nr. 1.
- ²⁴⁾ Lov nr. 424 af 31. maj 2000 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juni 2000.
- ²⁵⁾ Lov nr. 362 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- ²⁶⁾ Lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- ²⁷⁾ § 1, nr. 6, i lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev ved bekendtgørelse nr. 73 af 27. januar 2003 sat i kraft den 1. marts 2003 og vedrørte indsættelse af § 59, stk. 5.
- ²⁸⁾ Lov nr. 1044 af 17. december 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. december 2002.
- ²⁹⁾ Lov nr. 425 af 10. juni 2003 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 2003.
- ³⁰⁾ Lov nr. 428 af 9. juni 2004 blev bekendtgjort i Lovtidende den 10. juni 2004.
- ³¹⁾ Lov nr. 323 af 18. maj 2005 blev sat i kraft af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration ved bekendtgørelse nr. 235 af 17. marts 2006.
- ³²⁾ Lov nr. 428 af 6. juni 2005 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2005.
- ³³⁾ Lov nr. 430 af 6. juni 2005 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2005.
- ³⁴⁾ § 1, nr. 2, i lov nr. 301 af 19. april 2006 vedrører indsættelse af stk. 3 i § 2 a. § 1, nr. 3, § 18, §§ 26-28, § 30 og § 49 i lov nr. 301 af 19. april 2006 vedrører ændret affattelse af § 2 b, stk. 4, § 28, stk. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, og § 59, stk. 1, nr. 1. Ændringerne trådte i kraft den 13. oktober 2006, jf. bekendtgørelse nr. 979 af 26. september 2006.
- ³⁵⁾ § 104, nr. 1, i lov nr. 538 af 8. juni 2006 vedrørte indsættelse af § 46 f i udlændingeloven. § 104, nr. 2 og 3, vedrørte ændret affattelse af udlændingelovens § 48, stk. 1.
- ³⁶⁾ Lov nr. 532 af 8. juni 2006 blev bekendtgjort i Lovtidende den 9. juni 2006 og trådte i kraft den 10. juni 2006.
- ³⁷⁾ Udlændingelovens § 9 a, stk. 19, trådte i kraft den 1. januar 2007, jf. bekendtgørelse nr. 1265 af 4. december 2006.
- ³⁸⁾ Lov nr. 507 af 6. juni 2007 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2007 og trådte i kraft den 8. juni 2007.

Bilag 4

Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 192 af 15. marts 2006 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005, og efter drøftelse i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

Kapitel 1

Flygtningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets sekretariat.

§ 2. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, jf. dog §§ 44, 45, 46 og 47.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flygtningenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flygtningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som nævnt i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet

§ 5. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttes på et møde i Flygtningenævnets formandskab (formandsmøde). Flygtningenævnets sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

- 1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket på det pågældende formandsmøde, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
- 2) beskikkelsesperioden og
- 3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på højst 4 år til en beskikkelsesperiodes udløb.

Stk. 4. Flygtningenævnets sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb samtlige nævnsmedlemmer, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Et medlem har ret til genbeskikkelse. Genbeskikkes Flygtningenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flygtningenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flygtningenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flygtningenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flygtningenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flygtningenævnet i den pågældende periode.

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

- 1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
- 2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
- 3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-beskikkelse og substitution

§ 8. Flygtningenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et medlem,

der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald, kan formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningenævnets kompetence

§ 9. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 2) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17 og 17 a og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejseudokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejseudokument.
- 4) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Kapitel 3

Flygtningenævnets virksomhed

Flygtningenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-besiddelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningenævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningenævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinier for Flygtningenævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

- 1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
- 2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
- 3) fastlæggelse af retningslinier for advokatbeskikkelse,
- 4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
- 5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
- 6) opfølgning på Udlændingestyrelsens indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og
- 7) Udlændingestyrelsens underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejes til meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagerens godkendelse sendes til Flygtningenævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningenævnets sekretariat

§ 20. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarelige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarterings-systemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævns-mødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål eller, hvis det ikke er muligt, et andet sprog, som ansøgeren taler. Tolken sender efter-

følgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linieantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspoliti-chefen er indberettet til udlændingemyndighe-derne som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt asylansøgere, der af indkvarteringsoperatørerne er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajour-føring og supplering af Flygtningenævnets bag-grundsplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygt-ningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk med blandt andet udvalgte resuméer af nævnets afgø-relser, nævnets baggrundsmateriale og andre op-lysninger af betydning for arbejdet i Flygtninge-nævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslut-ningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingestyrel-sens afgørelse meddeler sekretariatet asylansø-geren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøge-ren om inden 10 dage at fremkomme med sit øns-ke med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekreta-riatet foretager advokatbeskikkelsen.

Stk. 2. Flygtningenævnet kan nægte at beskik-ke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke

kan anses for forsvarligt, at den pågældende ad-vokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilba-gekalde beskikkelsen af en advokat under hen-syn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden ad-vokat beskikket, skal nævnet beskikke den på-gældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændighe-der, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Ind-lægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævns-møde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkom-met indlæg.

Stk. 3. I sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbentbart grundløs-pro-ceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt ad-vokaten ikke overholder fristen, kan sekretaria-tet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet afholder udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren. Advoka-ten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Tolken sender en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, ho-noreres alene transporttid og transportudlæg el-ler kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forud-gående har indhentet tilladelse hertil fra Flygt-ningenævnets sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig saleranamodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte

nævns formand kan godkende timeforbrug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævns-mødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advoka-tens salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette over for advokaten en-ten mundtligt i forbindelse med nævns-mødet eller skriftligt ved efterfølgende meddelelse. Kopi af den attesterede salæranmodning med angivel-se af, hvilket antal forberedelsestimer og nævns-mødetimer, der kan godkendes, udleveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbej-delse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for ud-læg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævnets behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44, 45, 46 og 47 samt ud-lændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergi-ves mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævnets møder er ikke offent-lige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsen-tant for Udlændingestyrelsen lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekre-tariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvor-vidt udenforstående personer, herunder støtte-personer for eller familiemedlemmer til ansøge-ren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæ-ring eller andre, når helt særlige grunde taler der-for, kan være til stede under nævns-mødet. Sam-men med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant el-ler en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplys-ninger, som ansøgeren fremkommer med under nævns-mødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behand-let fortroligt, men at oplysningerne i ganske sæ-rlige situationer vil kunne videregives til efterret-ningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og

at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sa-gen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opkla-ring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhø-ring af ansøgeren og eventuelle vidner og om til-vejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævns-mødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Ud-lændingestyrelsens repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gen-nemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævns-mø-det uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt for-fald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrede ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behand-ling.

§ 37. Forventes det forud for nævns-mødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde

blevet gjort bekendt med indkaldelsen, ombeskrives sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen.

§ 39. Under Flygtningenævnets behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilføjet en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Notatet sendes til Flygtningenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævns-mødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnsmøde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyn-des og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingestyrelsens repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig

asylansøger, kan formanden for det enkelte nævn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårig asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingestyrelsen og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingestyrelsen, samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættelse behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte nævn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte nævn eller den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 46. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdpunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 47. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

- 1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
- 2) sagen genoptages og behandles på et nævns-møde af det nævn, der har afgjort sagen, eller
- 3) sagen genoptages og behandles på et nævns-møde af et nyt nævn.

§ 48. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigspolitiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningenævnets formand.

§ 49. Under Flygtningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Forskellige bestemmelser

§ 50. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. april 2006.

Stk. 2. Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 15. marts 2006

B. O. JESPERSEN

/ Stig Torp Henriksen

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der er truffet af Udlændingesservice i første instans.

Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af to medlemmer, hvor det ene medlem er udpeget efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, mens det andet medlem er udpeget efter indstilling fra Advokatrådet.

Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 2007, herunder blandt andet en række resuméer af nævnets afgørelser i 2007.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 296 sager vedrørende statsborgere fra 44 forskellige lande. De fire største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Irak, Afghanistan, Iran og Sri Lanka.

| FLYGTNINGENÆVNET |

Flygtningennævnets Sekretariat
Store Kongensgade 1-3
1264 København K

ISBN 87-91763-13-4

